

James Matthew Barrie PETER PAN İLE WENDY

Çeviren: Nihal Yeginobalı

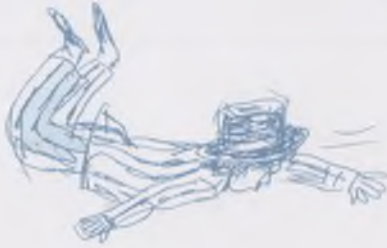

Resimleyen: Mustafa Delioğlu

3. basım

James Matthew Barrie

PETER PAN İLE WENDY

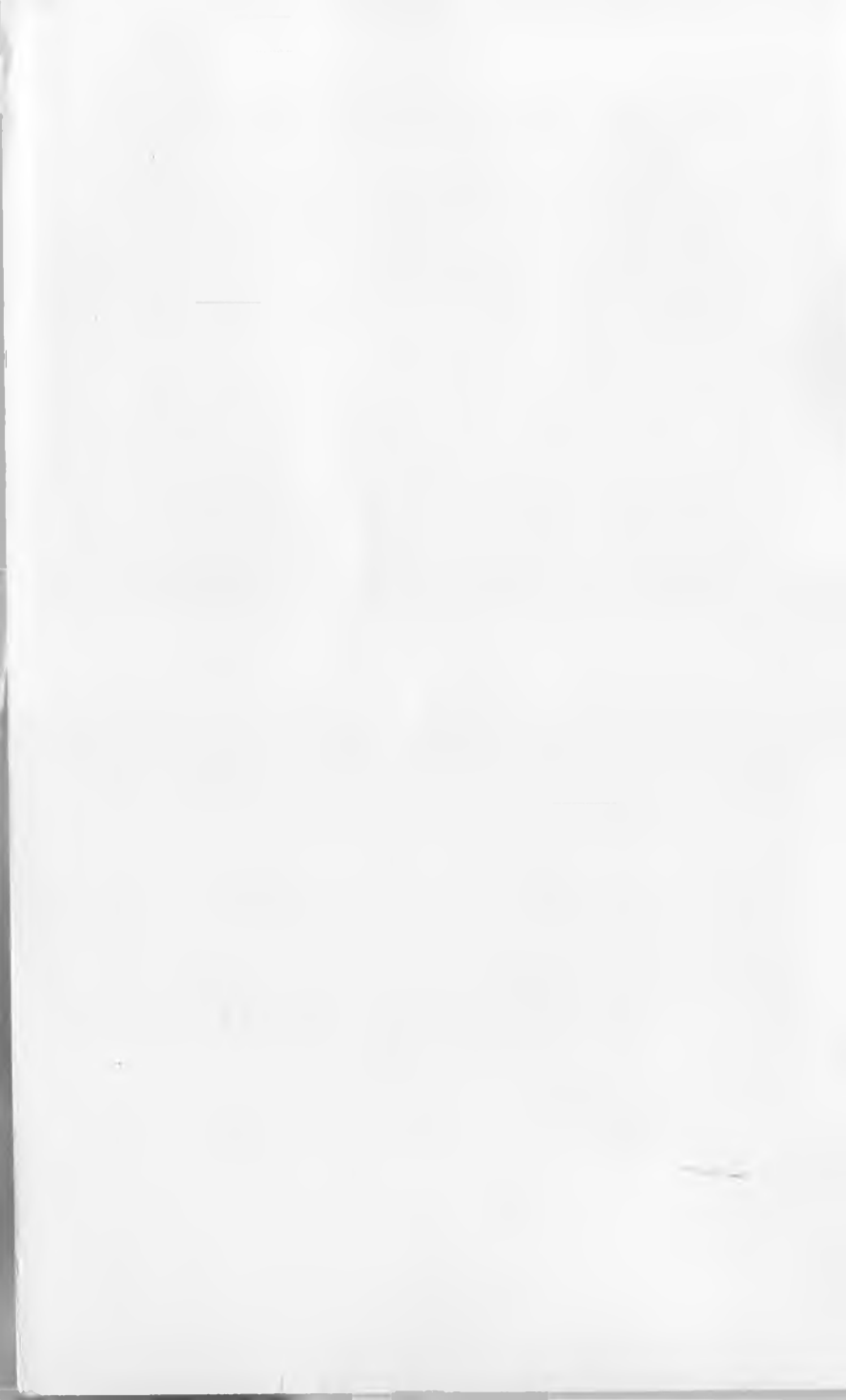
Pencerenizi tıklatan Peter Pan
ile uçmaya hazır mısınız?

Bu kitapta, Peter Pan ile Wendy'nin peşine takılıp YokÜlke'ye sihirli bir yolculuk yapacaksınız. Belki Wendy'nin Peter'a gölgesini geri vermesine, belki de Peter'ın Kaptan Kanca'yı alt etmesine yardım edeceksiniz, kim bilir? Belki Tink olup Peter Pan'ın hayatını kurtaracak, belki de Kayıp Çocuklar'dan biri olacaksınız. Ama YokÜlke'ye gidebilmenin hiç de kolay olmadığını unutmayın. Hiç büyüme istemeyenlere ya da çocukluklarını yeniden keşfetmek isteyenlere...

ISBN 978-975

James Matthew Barrie
PETER PAN İLE WENDY

Çeviren: Nihal Yeğınobalı ■ Resimleyen: Mustafa Delioğlu

Yayın Koordinatörü: İpek Gür
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama ve Dizgi: Yasemin Çatal
Redaksiyon ve Düzelti: Ebru Akkaş
Kapak Baskı: Azra Matbaası
İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası

1. Basım: 2004

3. Basım: 2000 adet, Şubat 2012

ISBN 978-975-07-0339-3

Peter Pan and Wendy, James Matthew Barrie

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti. 2004

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

CAN
COCUK

Bu kitabın sahibi:

.....

James Matthew Barrie

Romancı ve tiyatro yazarı *James Matthew Barrie*, 1860'da İskoçya, Forfarshire'da doğdu. 1883 yılında Londra'da gazetecilik de yapan yazarın ilk yapıtı olan *Better Dead*, Londra hayatını anlatan bir taşlamadır. *Barrie*, ilk büyük başarılarını *Auld Licht Idylls* ve *A window in Thrums* adlı kitaplarıyla kazandı. Bu yapıtlar, ince bir mizah duygusu ve içli bir gerçekçilikle İskoç köylülerinin hayat ve törelerini dile getirirler. *Barrie*'nin gerçek anlamda ilk romanı *The Little Minister*'dir. Bunun dışında *Margaret Ogilvy*, *Tommy and Griel*, *The Little White Bird*, *Peter Pan in Kensington Gardens* (Peter Pan Kensington Bahçeleri'nde), *Peter and Wendy* (Peter Pan ile Wendy) gibi romanlar, ayrıca zarif bir üslupla tiyatro oyunları kaleme almış olan *Barrie*'nin dünya çapında ün kazanmasını sağlayan yapıtı *Peter Pan*'la ilgili son iki kitaptır. 1937'de Londra'da öldü.

PETER PAN İLE WENDY

İçindekiler

- Peter Çıkıp Geliyor, 7
Gölge, 19
Benimle Gelin, 35
Uçuş, 57
Ada Gerçekleşiyor, 71
Küçük Ev, 89
Yer Altındaki Ev, 104
Deniz kızlarının Koyu, 114
Yokkuş, 131
Mutlu Yuva, 137
Wendy'nin Gece Masalı, 146
Çocuklar Kaçırılıyor, 159
Perilere İnanır Mısınız, 167
Korsan Gemisi, 178
Bu Kez Ya Kanca Ya Ben, 189
Yuvaya Dönüş, 203
Wendy Büyüdüğü Zaman, 216

Wendy

John

Michael

Darling
Nana

Peter ıkıp Geliyor

Biri dışında bütün çocuklar büyür, büyüyeceklerini de erkenden öğrenirler. Wendy'nin bunu öğrenmesi şöyle olmuştu: İki yaşındaydı, bir gün bahçede oynarken bir iek kopartıp annesine koştu. Kim bilir nasıl şişirindi ki annesi Bayan Darling elini yüreğine bastırarak, "Ah, hep böyle kalabilsen!" diye hafifçe bağırdı. Bu konuda başka konuşma geçmedi aralarında. Gelgelelim bundan böyle Wendy büyüyeceğini öğrenmiş oldu. İki yaşına gelen herkes öğrenir bunu. İki yaş, Son'un başlangıcıdır.

Bildiğiniz gibi 14 no'lu evde oturuyorlardı. Wendy

gelene dek mahallenin gözdesi Bayan Darling'di. Bir içim su gibiydi. Kafası pembe bulutlardan örülü düşlerle doluydu, öyle de sevimli, alaycı dudakları vardı ki! O düş dolu kafası Uzakdoğu'dan gelmiş iç içe kutulara benzerdi: Hani kaç tanesini açarsanız açın, en dibinden ille bir tane daha çıkar... O tatlı, alaycı dudaklarında da kimsenin bir türlü koparıp alamadığı son bir öpücük vardı. Oysa bu öpücük ağzının sağ köşesindeki çukurda, göz önünde dururdu.

Bay Darling'in onunla evlenebilmesi şöyle olmuştu: Bayan Darling'in genç kızlığı sırasında delikanlı olan sayısız bey günlerden bir gün, aynı dakikada, onu sevdiklerini anlamışlardı. Ona evlenme teklif etmek için Bay Darling'in dışında hepsi evine koşmuşlardı. Yalnız Bay Darling bir arabaya atlayarak eve hepsinden önce ulaşmış, böylece onu elde etmişti.

Bay Darling Wendy'ye, "Annen beni yalnızca sevmekle kalmaz, sayar da," diye böbürlenirdi. Kendisi, hisse senetleriyle tahviller konusunu bilen deryalar gibi derin adamlardan biriydi. Bu konuyu gerçekte kimse bilemez; ama Bay Darling eni konu biliyor gözükürdü. Sık sık, tahviller çıktı; senetler düştü, diye öyle bir konuşurdu ki hangi kadın olsa ona saygı duyardı.

Bayan Darling evlenirken beyaz gelinlik giydi. Ev giderlerinin hesabını önceleri oyun oynarcasına bir kıvançla, hiç noksansız tutuyordu: Tek bir limonu

bile unutmada. Ne var ki zamanla koskoca karnabaharları atlar oldu. Bunların yerine defterde yüzleri belirlenmemiş bebecik resimleri görünüyordu şimdi. Giderleri toplayacağı yerde Bayan Darling bunları çiziyordu. Aklından geçirdiği olasılıklardı bunlar.

İlk önce Wendy geldi, sonra John, sonra Michael. Çok geçmeden üçü de yanlarında dadılarıyla birlikte boy boy Miss Fulsom'un yuvasına gidip gelmeye başladılar.

Bayan Darling her şeyi işin kuralına göre yapmayı severdi. Bay Darling'in de komşularına tıpatıp benzemek gibi bir tutkusu vardı. Bu yüzden çocuklarına onlar da dadı tutmuşlardı. Çocukların içtiği onca süten ötürü parasız oldukları için bu dadı Nana adında, Newfoundland türünden pek terbiyeli, pek görgülü bir köpekti. Darlingler onu Kestington Bahçelerinde tanıdılar. Nana zamanının çoğunu çocuk arabalarını gözetlemekle geçiriyor, dikkatsiz, savsak dadılarla çocuk bakıcılarının şimşeklerini üstüne çekiyordu. Çünkü onları evlerine kadar izleyerek hanımlarına şikâyet ediyordu.

Pırlanta gibi bir dadı oldu, çıktı. Banyo sırasında nasıl da titizdi! Sonra geceleyin, çocuklardan biri en ufak bir ses çıkarsa Nana onun başucuna gidiyordu. Kulübesi çocukların odasındaydı, elbette. Öksürüklerin ne zaman yüz verilmemesi gereken bir numara olduğunu, ne zamansa boyna tülbent sarılması ge-

rektiğini ayırt edebilmekte üstüne yoktu. Ölünceye kadar, otlardan yapılma eski zaman işi ilaçların şifasına inandı, "mikrop" falan türedi gibi deyimlere hep burun kıvırdı.

Çocukları okula götürüşünü görmek, başlı başına bir Hal ve Gidiş dersiydi: Çocuklar uslu durdukları sürece Nana ağırbaşlılıkla onların yanından yürür, sıradan çıktıkları zaman da burnuyla dürterek gene hizaya sokardı. John'un futbol oynadığı günlerde Nana'nın onun yün kazağını unuttuğu görülmüş değildi. Çoğu günlerde yağmur olasılığına karşı ağzında bir de şemsiye taşırdı.

Miss Fulsom'un okulunun bodrum katında, da-dıların beklediği bir oda vardır. Öteki dadılar sıralar üstünde otururken Nana yere yatardı; ama ayrıldıkları tek nokta buydu. Öbür dadılar Nana'yı görmezden gelirlerdi, çünkü onun aşağı sınıftan olduğuna inanmışlardı. Nana da onların kuş beyinli gevezeliklerini küçümserdi. Bayan Darling'in arkadaşları çocuk odasına geldikleri zaman da Nana çok sinirlenirdi. Gene de böyle zamanlarda Michael'ın oyun önlüğünü çıkartıp mavi fitillisini giydirmekten, Wendy'ye çekidüzen vererek John'un saçlarını fırçalamaktan geri kalmazdı.

Hiçbir evdeki çocuk odası bundan daha düzgün yönetilemezdi. Bunu Bay Darling de bilmez değildi ya, yine de arada bir içine, acaba komşular arkamızdan ne diyor, diye bir kurt düşerdi.

Borsadaki mevkiini düşünmek zorundaydı.

Nana, Bay Darling'i başka bir yönden de tedirgin ediyordu. Genç baba kimi kez Nana'nın onu beğenmediğini sezer gibi oluyordu. Böyle zamanlarda Bayan Darling, "Bak George, Nana seni son derece beğeniyor, biliyorum bunu," der, sonra babalarına özellikle yakın, saygılı davransınlar diye çocuklarına kaş göz ederdi. Bunun üzerine çocuklar da en güzel danslarını yaparlardı. Kimi kez hizmetçi kız Liza'nın bu danslara katılmasına izin verilirdi. Uzun etekliği, fırfırlı kepiyle Liza yer cücelerine benzerdi. Oysa işe alınacağı zaman, on yaşını çoktaan geride bıraktığına yeminler etmişti! Bu oyunların neşesini nasıl anlatmalı? En neşelileri de Bayan Darling'di. Öyle çılgıncasına sıçrayıp dönerdi ki yalnızca o ağzının köşesindeki öpücük gözükürdü. Böyle zamanlarda insana, bir atlasa bu öpücüğü koparıp alabilecekmiş gibi gelirdi.

Peter Pan gelinceye kadar bundan daha mutlu, daha sıcak bir yuva olamazdı.

Bayan Darling, Peter adına ilkin, çocukların düşüncelerini düzeltirken rastladı. Çocuklarına düşkün olan bütün annelerin huyudur: Her gece, çocuklar uyuduktan sonra onların kafalarının içini, ertesi sabaha hazır olsun diye derleyip toplarlar. Gün boyunca dağılan sayısız şeyleri düzeltip yerleştirirler. Çekmece düzeltmek gibi bir şeydir bu. Sabahleyin uyandığı-

nızda bir de bakarsınız, gece yatarken hissettiğiniz bütün çirkin hırçınlıklarla yaramazlıklar dürülüp bükülerek aklınızın en dibine gizlenmiş. En üstte mis gibi havalandırılmış olarak da düşüncelerinizin en güzelleri, sizi donatmaya hazır beklemekte...

Hiç insan aklının haritasını gördünüz mü, bilmem. Doktorlar kimi zaman başka yanlarımızın haritalarını çıkartırlar. Kendi haritamızı görmek de ilginçtir, doğrusu. Ama iş bir çocuk aklının haritasını çıkartmaya gelince o doktorları ara ki bul! Çünkü çocukların usu salt karmaşık olmakla kalsa iyi; bir yandan da fııldak gibi döner durur. Zikzak çizgiler vardır bu haritada, hastaların başucunda asılanlar gibi. Adanın üzerinde yollar da olmak gerekir; çünkü YokÜlke ne de olsa ada sayılır. Oraya buraya serpiştirilmiş, akli kamaştırıcı renk parıltıları mı desem, mercan kayalıkları, açıktaki korsan görünümlü tekneler, yaban adamlarıyla ıssız inler, çoğunlukla terzilik yapan cinler mi desem, içlerinden ırmaklar akan mağaralar, altı erkek kardeşin en küçüğü olan prensler, harap bir kulübeyle kanca burunlu, minnacık bir kocakarı mı desem... Bunlarla kalsa haritanın çıkarılması gene de kolay olurdu. Gelgelelim, okuldaki ilk gün, din dersleri, ana-baba sorunu, dikiş-nakış dersleri, cinayetler, idamlar, çekimi E halinde olan fiiller, çikolatalı puding günü, askılı pantolon giymeye başlamak, dişini kendin çekersen üç şilin almak gibi

şeyler de vardır. Bunlar ya Yokülke'nin ya da arkadan görünen başka bir haritanın parçasıdır. Bu yüzden insanın aklını karıştırırlar, hele hiçbir şeyin uzun süre yerinde durmadığı hesaba katılırsa...

Bildiğiniz gibi YokÜlkeler türlü türüdür. Örneğin John'un YokÜlkesi'nde denize akan bir ırmak ağzında, üstünden telli turnalar uçan bir koy vardı. Diğer yandan çok küçük olan Michael'ın YokÜlkesi'nde, üstünden koylar uçan bir telli turna vardı. John kumlar üstüne ters çevrilmiş bir teknede, Michael bir Kızilderili çadırında, Wendy, ustaca birbirine dikilmiş yapraklardan oluşma bir evde otururdu. John'un hiç arkadaşı yoktu, Michael'ın arkadaşları gece gelirdi, Wendy ise ana-babasının sokağa attığı bir kurt yavrusunu evine almıştı.

Ama genel konuşmak gerekirse, tüm YokÜlkeler arasında bir aile benzerliği vardır. Zamanın başlangıcından beri çocuklar, kayıklarını bu büyülü kıyıların kumsallarına çekerler. Biz de gitmiştik oraya; dalgaların kıyıya çarptığını hâlâ duyabiliyoruz, kayığımızı o kumsallara bir daha çekmeyecek de olsak...

Dünyadaki güzelim adaların içinde en cana yakın, en kuytu, en derli toplu olanı Yokülke'dir. Geniş ve yayvan olmadığı için, anlıyorsunuz ya, serüvenler arasında da can sıkıcı aralıklar yoktur. Gönümüzce tıklım tığıştır burası. Gündüzleri, sandalyelerin üzerine örttüğümüz masa örtüsünün altındayken, Yokülke

hiç de korku vermez bize. Ancak, uykuya dalmadan önceki o birkaç dakika içinde YokÜlke elle tutulacak kadar sahici olur çıkar. Çocuk odalarında işte bu yüzden geceleri ufak bir ışık bırakırlar.

Bayan Darling, çocuklarının akıllarının içinde yaptığı denetim gezilerinde, arada bir akıl erdiremediği şeylere rastlardı. Bunların en anlaşılmazı da Peter sözcüğüydü. Peter diye bir tanıdıkları yoktu. Oysa genç anne, Peter'e, John'la Michael'ın kafalarının orasında burasında rastlayıp duruyordu, Wendy'nin akli ise duvardan duvara bu sözcükle sıvanmış gibiydi. Çevresindekilerin hepsinden daha gösterişli harflerle yazılmıştı bu sözcük; dahası, kendini beğenmiş gibi bir duruşu vardı.

Wendy, "Evet, kendini beğenmiştir biraz," diye bunu doğruladı. Annesi onu sorguya çekmekteydi.

"Ama kimdir bu, bir tanem?"

"Peter Pan, anneciğim, biliyorsunuz işte."

Bayan Darling ilkin bilemedi. Sonra kendi çocukluğunu düşününce Peter Pan diye birini anımsadı. Perilerin yanında oturduğu söylenirdi. Tuhaf şeyler anlatılırdı Peter Pan üstüne. Örneğin bir küçük çocuk ölünce Peter Pan onu yarı yola kadar geçirirmiş ki korkmasın diye. O zamanlar Bayan Darling de inanırdı ona. Gelgelelim, şimdi evli barklı, akli başında bir kadın olduğundan onun varlığını kuşkuyla karşılıyordu.

"Hem zaten," dedi Wendy'ye, "şimdiye dek çoktan büyümüş olurdu."

Wendy kesinlikle, "Yoo, hiç de büyümemiş, benim kadar bir şey," dedi. Hem boyca hem akılca benim kadar, demeye getiriyordu. Bunu nereden bildiğini kendi de bilmiyordu; sadece biliyordu işte.

Bayan Darling kocasına akıl danıştıysa da Bay Darling, boşver, gibilerinden gülümsedi:

"Bak, demişti dersin, Nana kafalarına sokmuştur bu zırvaları. Tam köpek akılı bu. Hiç üstünde durma, gelir geçer."

Ama gelip geçmek şöyle dursun, bir süre sonra bir gün bu baş belası çocuk, Bayan Darling'in ödünü kopardı.

Şu çocuklar, en olmayacak serüvenleri yaşarlar da gıkları çıkmaz. Ne bileyim, ormana gittikleri zaman ölmüş babalarına rastladıklarına, birlikte oyun oynadıklarına, laf arasında şöyle bir değinirler; ama olaydan bir hafta, on gün sonra! Wendy de annesinin yüreğini hoplatan açıklamayı işte böyle bir sabah, rastgele bir laf arasında yapıverdi.

Çocuk odasında, yerde birkaç ağaç yaprağı bulunmuştu. Bu yaprakların akşamleyin, çocuklar yatıkları sırada orada olmadıkları kesindi. Bayan Darling şaşkın, bunların ne olduğunu çıkartmaya çalışıyordu ki Wendy:

"Ah ah, gene bizim Peter Pan olsa gerek bu," dedi, hoşgörü dolu bir gülümsemeyle.

"Wendy, ne demek istiyorsun sen?"

Wendy, "Ne yaramaz şey, ayaklarını silmeden girmiş," diye içini çekti. Kendisi derli toplu bir çocuktü.

Havadan sudan konuşurcasına, "Sanırım kimi geceler Peter bizim buraya geliyor, karyolanın ayakucuna oturup kaval çalıyor benim için," diye anlattı. Ne yazık ki böyle zamanlarda kendisi hiç uyanmadığından bunları nasıl bildiğini hiç bilmiyordu. Sadece biliyordu işte.

"Neler saçmalıyorsun sen, güzelim? Eve kimse giremez ki kapıyı çalmadan."

"Peter pencereden geliyor, sanırım."

"Canımın içi, üçüncü kat burası."

"Yapraklar pencere dibinde değil miydi, anne?"

Doğru söze ne denir? Yapraklar pencerenin yakınında bulunmuştu. Bayan Darling tüm bunları neye yoracağını bilemiyordu. Wendy olup bitenlere öyle doğal gözle bakıyordu ki insan "Rüya görmüş," deyip geçemezdi de!

"Yavrucuğum," dedi genç anne inlercesine. "Neden daha önce söylemedin bana bunu?"

Wendy hiç üstünde durmaksızın, "Unuttum," dedi.

Bir an önce kahvaltısını etmek istiyordu.

Aman canım, çocuk rüya görmüştü, elbette! Başka ne olabilirdi ki? Öte yandan yerdeki yapraklara ne demeli? Bayan Darling evirdi çevirdi, inceledi bunları.

Kuru yapraklar. Ancak bunların İngiltere'de büyüyen bir ağacın yaprakları olmadığına Bayan Darling yemin edebilirdi. Yerlerde emekleyerek elindeki şamdanla halının üstünde yabancı ayak izleri aradı. Ocak maşasıyla bacanın içlerine vurdu, duvarları tıklattı. Pencereden sokağa bir şerit sarkıttı. 10-15 metrelik düz bir duvar. Tutunup tırmanacak bir su borusu bile yoktu.

Evet, evet, Wendy rüya görmüştü hiç kuşkusuz.

Ama Wendy'nin rüya görmediği hemen o gece anlaşıldı: Çocukların akıllara durgunluk verici serüvenlerinin başlangıcı diyebileceğimiz o gece.

Çocukların üçü de yatmışlardı. Rastlantı bu ya, Nana'nın izinli olduğu geceydi. Onları Bayan Darling kendisi yıkamış, hepsi de birer birer elini bırakıp uykular ülkesine kayıncaya dek ninniler söylemişti onlara. Hepsi de rahat yataklarında sıcacık yumulmuş, öyle mışıl mışıl uyumaktaydılar ki genç anne gündüzki korkularını düşününce gülümsedi, rahat gönülle ocak başına oturup dikişini eline aldı. Michael için bir şey dikmekteydi. Bu yaş gününde Michael, dik yakalı erkek gömleği giymeye başlayacaktı artık. Ne var ki hava sıcak, yalnızca karyolaların yanındaki gece lambalarıyla aydınlanan oda loştu. Çok geçmeden Bayan Darling'in elleri kucağına, o güzel başı önüne düştü. Uyuyakalmıştı.

İyi bakın bu dört kişiye: İşte şurada Wendy ile Michael, burada John, ocak başında da Bayan Darling.

Bayan Darling bir rüya gördü uyku arasında. Rüyasında Yokülke'nin çok yakına geldiğini, bir çocuğun oradan sıyrılıp atladığını gördü. Çocuktan korkmadı, çünkü onu daha önce kaç kez, çocuksuz kadınların yüzünde görmüş gibiydi. Kimi annelerin yüzünde de bulabiliriz bu çocuğu. Her neyse, Bayan Darling'in rüyasında çocuk, Yokülke'yi saran sisleri yırtmıştı. Wendy, John ve Michael da bu aralıktan Yokülke'ye bakmaktaydılar.

Yalnızca bu rüya olsa üstünde durulmazdı. Ancak, düşün orta yerinde odanın penceresi açıldı ve yabancı bir çocuk gerçekten içeri atladı. Yanında da tuhaf bir ışık vardı: Şöyle yumruk büyüklüğünde. Canlıymış gibi oradan oraya uçup sığıyordu. Sanıyorum, Bayan Darling'i uyandıran da işte bu ışık oldu.

Genç kadın hafif bir çığlıkla doğruldu, gelenin Peter Pan olduğunu o an bildi, nasıl bildiyse. Ay parçası gibi güzel bir çocuktü. Ağaçların öz sularıyla tutturulmuş kuru yapraklardan yapılmış bir giysi vardı üzerinde. Bayan Darling'in çocuk değil de bir büyük olduğunu görünce o güzelim, inci dişlerini gıcırdattı.

Gölge

Bayan Darling haykırdı ve bir çingırağa yanıt verircesine, izninden yeni dönmüş olan Nana içeri girdi. Hırlayarak çocuğun üstüne atıldı. Çocuk da hafifçecik, pencereden dışarı atladı. Bayan Darling bir çığlık daha attı; ama bu kez çocuk pencereden düşüp ölecek diye. Hemen aşağıya, sokağa koştu, o minik cesedi aramaya. Ama görünürlerde ceset yoktu. Bayan Darling yukarı doğru baktı: Karanlık gece içinde bir kuyruklyıldızın kaymasından başka bir şey göremedi.

Çocuk odasına döndüğünde Nana ağzında bir şey

tutuyordu. Çocuğun gölgesiymiş! Çocuk pencereden dışarı atlarken Nana hemen camı indirmiş. Çocuğu yakalamaya yetişememiş; ama gölge kaçmaya fırsat bulamadan camla pervaz arasına sıkışıp kalmış.

Bayan Darling'in gölgeyi dikkatle incelediğini söylemeye gerek yok. Gelgelelim, sıradan bir gölgeydi bu. Nana'nın bu gölgeyi ne yapmak gerektiği konusunda hiç kuşkusu yoktu. Hemen pencereden dışarı sarkıttı. "Nasıl da aramaya gelecek, buraya koyalım ki çocukları rahatsız etmeden kolayca bulabilsin," demeye getiriyordu.

Ne yazık ki Bayan Darling buna izin veremezdi. Pencereden dışarı çamaşır asılmışa benzer, bu da evin o kibar havasını bozardı. Genç kadın gölgeyi kocasına göstermeyi düşündüyse de Bay Darling o sırada, John ile Michael'ın kışlık palto paralarının nereden çıkacağını hesaplamaktaydı. Beyni daha iyi çalışsın diye kafasına ıslak havlu sarmıştı. Bayan Darling onu rahatsız etmeye kıyamadı. Hem zaten onun ne diyeceğini de ezbere biliyordu: "Köpekten dadı tutarsan böyle olur, işte!"

Bayan Darling, kocasıyla konuşabileceği uygun bir fırsat düşünceye dek gölgeyi katlayıp bir çekmeye kaldırmaya karar verdi. Aah, ah, ne demezsiniz!

Beklediği fırsatı bir hafta sonra, hiç unutamayacakları o cuma gününde buldu. Günlerden cumaydı, kesinlikle.

Sonraları genç kadın kocasına, "Günlerden cuma olduğuna göre daha bir tetikte olmam gerekirdi," derdi. Böyle zamanlarda Nana çoğunlukla öbür yanında durup onun elini tutardı.

Bay Darling hep, "Yok, yok, her şeyin sorumlusu benim," derdi. "Ben, George Darling, neden oldum her şeye! *Mea-culpa! Mea-culpa! Suçluyum! Suçluyum!*" Bay Darling okulda Latince ve Eski Yunanca da okumuştı.

İşte böyle, geceler gecesi oturuyor, o unutulmaz cumayı anıyorlardı. O günün tüm ayrıntıları beyinlerine hiç silinmemecesine kazanmıştı.

Bayan Darling hep, "Keşke, No. 27'deki o yemek davetini geri çevirseydim," diyordu.

Bay Darling, "Keşke ilacımı Nana'nın tasına dökmeseydim," diyordu.

Nana'nın, "Keşke ilacın tadını sevmiş gibi yap-saydım," dediği, o ıslak gözlerinin bakışından okunuyordu.

"Ah George, arkadaş toplantılarını öylesine sevmeseydim!"

"Ah sevgilim, ben de o kadar şakacı olmasaydım!"

"Ah sevgili sahiplerim, ben de entipüften konularda alınganlık etmeseydim!"

Derken içlerinden biri ya da hepsi birden hüngür hüngür ağlamaya başlıyorlardı.

Nana içinden, "Doğru, çok doğru, köpekten dadı tutmamaları gerekirdi," diye ağlarken çoğu kez, onun gözyaşlarını kendi mendiliyle silen Bay Darling oluyordu.

Bay Darling, "Ah o küçük canavar!" diye inliyor, Nana da bunu yankılar gibi havlıyordu.

Gelgelelim, Bayan Darling nedense Peter konusunda hiçbir zaman kötü konuşmuyordu. Sağ yanağının çukurunda Peter'e atıp tutmasını önleyen bir şey vardı.

Boş kalan çocuk odasında oturuyorlar, o korkunç akşamı en ufak ayrıntılarıyla anıyorlardı. Öylesine doğal başlamıştı ki o akşam, ondan önceki yüzlerce akşamdan biri gibi. Nana suyu doldurmuş, Michael'ı da sırtına almış, banyoya götürmekteydi.

Michael son sözün kendisinde olduğuna hâlâ inananların tafrasıyla, "Yatmayacağım işte! Yatmayacağım Nana, yatmayacağım!" diye bağırıyordu. "Nana, saat daha altı bile değil! Bak görürsün Nana, artık hiç sevmeyeceğim seni! Yıkayamazsın beni diyorum sana. Yıkayamazsın, yıkayamazsın!"

Derken sırtında beyaz gece elbisesiyle Bayan Darling girmişti içeriye. Wendy onu gece kılığıyla görmeye bayıldığı için o da erkenden giyinmişti. Boyunda George'un armağanı olan gerdanlık, kolunda Wendy'nin bileziği vardı. Ödünç istemişti bunu. Wendy bileziğini annesine ödünç vermeyi öyle çok severdi ki!

Wendy ile John, Wendy'nin dünyaya gelişini oynuyorlardı. John'un, "Anne oldunuz, Bayan Darling. Bunu size bildirmek bana büyük kıvanç veriyor," diye öyle bir konuşması vardı ki!

Wendy sevincinden dans ederek dönmeye başladı. Anne olduğu zaman sahici Bayan Darling de böyle yapmış olsa gerekti.

Derken John dünyaya geldi. Bu arada yıkanmaktan dönen Michael da doğmak istedi ama John, taş yüreklilikle, başkaca çocuk istemediklerini söyledi.

Michael ağlamaklı olarak, "Kimse beni istemiyor," dedi.

Beyazlar giyinmiş olan genç kadının canı buna dayanabilir mi?

"Ben istiyorum," dedi hemen. "Öyle istiyorum ki üçüncü bir çocuk!"

Michael, "Kız mı, oğlan mı?" diye sordu; ama pek umudu yoktu.

"Oğlan."

O zaman Michael onun kucağına atıldı. Ufacık bir olay. Gelgelelim bunun, Michael'ın çocuk odasındaki son gecesi olduğunu anımsadıkları zaman Bay ve Bayan Darling'le Nana'ya hiç de ufacık gelmiyordu.

Durmadan o geceyi anıyorlardı.

Bay Darling kendini yerin dibine batırarak, "Tam o sırada ben de fırtına gibi içeri girmiştım, değil mi?" diyordu. Gerçekten de fırtına gibi girmişti içeri.

Belki bir yerde hoş görülebilirdi bu. O da akşamki

yemek için hazırlanmaktaydı. Her şey yolunda gitmişti, sıra boyunbağına gelinceye dek. Bu söylediğim, size inanılmaz bir şey gibi gelecek; ama tahvillerle hisse senetleri konusunda her şeyi bilen bu adam, kendi boyunbağı üzerinde yetkin değildi. Kimi zaman boyunbağı hiç yarışmaya girmeksizin birinciliği Bay Darling'e bırakırdı. Ama öyle zamanlar vardı ki Bay Darling gururunu unutsa da hazır bağlanmış bir boyunbağı kullansa tüm ev halkı için daha iyi olurdu.

Bu da öyle zamanlardan biriydi işte. Genç adam fırtına gibi çocuk odasına dalmıştı. Boyunbağı olacak canavar, avcunda bumburuşuk duruyordu.

"Hayrola, ne oldu canımın içi?"

Bay Darling avaz avaza; ama gerçekten avaz avaza, "Daha ne olsun ki!" diye haykırdı. "Boyunbağı bağlanmıyor." Sonra zehir zemberek bir alaycılıkla, "Yani boynuma bağlanmıyor," diye ekledi. "Karyolanın direğiyle sarmaş dolaş! Belki yirmi kez bağladım oraya. Ama boynuma gelince, yok. Bağlanmam da bağlanmam, diyor!"

Bayan Darling'in pek oralı olmadığını görünce sert bir sesle, "Sonra söylemedi deme," diye konuşmasını sürdürdü. "Bu boyunbağını boynuma bağlayamazsam bu geceki yemeğe gitmiyoruz. Bu geceki yemeğe gitmezsek ben de bundan sonra bir daha işe gitmiyorum. Ben işe gitmediğim zaman da aç kalacağımız için çocuklarımız sokaklarda sürünecek demektir."

Bayan Darling serinkanlılığını hâlâ koruyordu.

"Bir de ben deneyeyim, canım," dedi.

Zaten kocasının istediği de buydu ya! Çocukların, sokağa düşüp düşmeyeceklerini anlamak için bakan meraklı gözleri önünde Bayan Darling o güzel, serin parmaklarıyla boyunbağını kocasının boynuna bağladı. Başka erkek olsa onun bu işi böyle kolayca başarmasından sinirlenebilirdi. Ne var ki Bay Darling böyle kıskançlıklara kapılmayacak kadar büyük gönüllüydü. Karısına rastgele teşekkür etti, öfkesini o saat unuttu, Michael'ı sırtına bindirip odada dört dönmeye başladı.

Şimdi bunu anımsadıkça Bayan Darling, "Nasıl da çılgınlar gibi eğlenmiştik!" dedi.

Bay Darling, "Son oyunumuz," diye inledi.

"Ah George, aklında mı? Michael nasıl apansız sormuştu bana, 'Anneciğim, biz seninle nasıl tanıştık,' diye."

"Aklımda ya."

"Tatlı çocuklardı, değil mi George?"

"Hem de bizimdiler, öz çocuklarımız. Ama şimdi artık yoklar."

Michael'la babası atçılık oynarlarken Nana içeriye girmiş, ne yazık ki Bay Darling'e çarparak onun pantolonunu tüye bulamıştı. Yeni olmakla kalsa gene iyi; bu, genç adamın ilk şeritli pantolonuydu. Ağlamamak için dudağını dişlemek zorunda kaldı. Bayan

Darling onun üstünü başını hemen fırçaladıysa da köpekten dadı tutmanın ne büyük yanılığ olduğunu söylemesini önleyemedi.

"George, Nana dadı değil, pırlanta."

"Hiç kuşkusuz, gene de kimi zaman içime bir kurt düşüyor. Onun, çocuklarımızı köpek yavrusu yerine koyduğunu sanıyorum."

"Hiç de değil, sevgilim, hiç de değil."

Bayan Darling, kocasına pencereden giren çocuğu anlatmanın tam sırası olduğunu düşündü. Bay Darling ilkin bu öyküyü kulak arkası etmeye kalkıştı. Gelgelelim çocuğun gölgesini duyunca ciddileşti.

Gölgeyi inceden inceye evirip çevirerek, "Tanıdığım birisi değil; ama pek hayırlı birine benzemiyor," dedi.

Şimdi de Bay Darling'in "Anımsayacaksın," dediğini duyuyoruz. "Biz bu gölge konusunu tartışırken Nana, Michael'ın şurubunu getirmişti. Nana, bütün suç bendeydi."

Koskoca adam olmakla birlikte ilaç konusunda çocuk gibi davrandığı su götürmezdi. Bay Darling'in zayıf bir yönü varsa o da şuydu: İlaç içmekten hiçbir zaman korkmamış olduğuna kendini inandırmıştı. Şimdi de Michael'ın, Nana'nın ağzıyla uzattığı ilaç kaşığından kaçtığını görünce:

"Erkek gibi davransana, Michael," demişti.

Michael yaramazlığı ele alarak, "Olmaz, olmaz," diye yaygarayı bastı.

Bayan Darling ona okolata almaya gitti. Bay Darling bunu aşırı yumuşaklık saydığından:

"Canımın içi, çocuğu şımartma," diye seslendi. "Michael, ben senin yaşındayken ilacımı gık demeden içerdim de, 'İyi yürekli anneciğim ve babacığim, beni iyileştirecek ilaçlar verdiğiniz için size teşekkür ederim,' bile derdim."

Bu söylediklerinin doğru olduğuna gerçekten inanıyordu. Şimdi geceliğini giymiş olan Wendy de ona inanmıştı. Bu yüzden, Michael cesaretlendirmek için, "Babacığim, sizin kimi zaman içtiğiniz ilaç var ya, bu şurutpan çok daha acı, değil mi?" dedi.

Bay Darling kahramanca, "Hem de bin kat acı," dedi. "Michael, sana örnek olmak için hemen şimdi içerdim ya, ne yazık ki şişeyi kaybettim."

Şişeyi sahiden kaybetmiş değildi. Gecenin en karanlık bir saatinde giysi dolabının tepesine tırmanarak oraya gizlemişti. Bilmediği şey, hamarat Liza'nın şişeyi bulmuş, lavabonun üstündeki eski yerine koymuş olmasıydı.

İşe yaramayı pek seven Wendy, "Aa, ben yerini biliyorum baba, şimdi getiririm," diye bağırarak, babası onu durdurmaya fırsat bulamadan koşup gitti. Bay Darling'in içine nedense tuhaf bir huzursuzluk çökmüştü.

Ürpererek, "John, dünyanın en korkunç ilacı bu," dedi. "Hani şu iğrenç, tatlımtırak, yapışkan olanlardan."

John, neşeyle, "Korkmayın babacığım, gözünüzü kapayıp içtiniz mi olur biter," dedi. Derken Wendy elinde ilaç bardağıyla koşarak içeri girdi.

"Ne çabuk geldim, değil mi?" dedi soluk soluğa.

Babası, "Yıldırım gibi," diye karşılık verdi. Ancak, sesindeki buruk acıyı Wendy hiç anlamamıştı. Bay Darling, "Önce Michael içsin," diye tutturdu.

Doğuştan kuşkucu olan Michael ise, "Önce babam," diyordu.

Bay Darling göz dağı verircesine, "İçersem içim bulanacak ama," diye söylendi.

John, "Hadi baba, işi uzatmayın," dedi.

Babası, "Sen çeneni kapasana," diye çıkıştı.

Wendy pek şaşmıştı:

"Hani ilacınızı gık demeden alıyordunuz baba?"

Bay Darling, "Sorun o değil ki," diye terslendi. "Benim bardağımdaki ilaç, Michael'ın kaşığındakin-den daha çok. Bu adil mi? Elbette değil. Son nefesimle de olsa gene söylerim ki değil!"

"Baba, bekliyorum," dedi Michael buz gibi bir sesle.

"Laf mı yani bekliyorum demek. Sen bekliyorsan ben de bekliyorum."

"Babam korkuyor."

"Sen de korkuyorsun."

"Ben korkmuyorum."

"Ben de korkmuyorum."

“İçin korkmuyorsanız.”

“Korkmuyorsan sen iç!”

Wendy'nin aklına parlak bir fikir gelmişti:

“Neden ikiniz aynı zamanda içmiyorsunuz?”

Bay Darling, “Hay hay,” dedi. “Michael, hazır mısın?”

Wendy, bir, iki, üç diye saydı, Michael da ilacını içti; ama Bay Darling kendi şişesini arkasına sakladı.

Michael öfkeli bir çığlık kopardı. Wendy, “Ama baba!” diye söylendi.

Bay Darling, “Ne demek ama baba?” diye hışımla sordu. “Michael, kes o yaygarayı. Ben de ilacımı alacaktım; ama işte, ağzımı bulamadım.”

Çocukların üçünün de onu artık beğenmiyorlarmış, saymıyorlarmış gibi bakışları ne korkunçtu! Nana banyoya döner dönmez genç baba yalvarırcasına, “Hey bana bakın,” dedi. “Aklıma bitirim bir oyun geldi: ilacımı Nana'nın çanağına dökeyim, o da süt sanıp içsin!”

İlaç gerçekten de süt rengindeydi. Ne var ki çocuklar bu şaka anlayışını paylaşmadıklarından, babalarının ilacı çanağa boşaltışını kınayan gözlerle izlediler. Bay Darling:

“Aman ne eğlenceli şaka,” dedi; ama kendi söylediğine kendi de pek inanmadı.

Bayan Darling'le Nana dönüp geldikleri zaman da çocuklar babalarını ele vermeyi göze alamadılar. Bay Darling köpeğin kafasını okşayarak:

“Cici köpek,” dedi. “Senin çanağına biraz süt koydum, Nana.”

Nana kuyruğunu sallayarak tasına doğru koştu, ilacı şapur şapur içmeye girişti. Sonra Bay Darling’den yana bir bakış baktı ki! Öfkeyle değil. Göz-pınarındaki insanın içini parçalayan o koskocaman gözyaşı damlasını gösterdi efendisine, sonra usulca kulübesine girip yattı.

Bay Darling kendi kendisinden utanmış, yerin dibine geçmişti geçmesine de, burnunu kırmak istemiyordu. Korkunç bir sessizlik içinde Bayan Darling tası kokladı. “Ah, George, nasıl yapabilirsin, bu senin ilacın!” dedi.

Kocası, “Şunun şurasında şaka yaptık canım,” diye direnirken Bayan Darling oğullarını avutmaya girişti. Wendy de Nana’yı sevip okşuyordu.

Genç adam acı acı, “Şu evde biraz komiklik edelim diye yırtınıyoruz,” diye söylendi. “Bari bir işe yarsa.”

Wendy hâlâ Nana’yı sevip okşamaktaydı. Babası, “İyi iyi, şımart bakalım onu,” diye bağırdı. “Beni şımartan var mı bu evde? Ekmek parasını kazanmaktan öte ne işe yarıyoruz ki şımartılalım, öyle değil mi, ha?”

Bayan Darling, “George, bağırma öyle, hizmetçiler duyacak,” diye yalvardı.

Nedense Liza’dan, “hizmetçiler” diye bahsetme huyunu edinmişlerdi.

Gözünü budaktan sakınmayan Bay Darling, "Duyarlarsa duysunlar," dedi. "İsterseniz bütün dünyaya yayın. Gelgelelim o köpek, benim evimin çocuk odasında bana kafa tutamaz; benden daha çok sözü geçemez. Bir dakika daha katlanamam buna."

Çocuklar ağlamaya başladılar. Nana yalvarırcasına ona koştu; ama o Nana'yı eliyle iteledi. Kendini gene güçlü bir erkek olarak görüyordu.

"Hepsi boş, hepsi boş," diye bağırdı. "Senin yerin avludadır. Hemen şimdi oraya götürüp bağlayacağım seni."

Bayan Darling, "George, George, hani sana anlattığım o çocuğu düşünsene," diye fısıldadı.

Ne yazık ki kocası kulak asmadı ona. Bu evde kimin borusunun öttüğünü göstermeye kararlıydı. Buyruklar para etmeyince Nana'yı tatlı sözlerle külbесinden çıkardı, sonra hoyratça yakalayarak dışarıya götürdü. Kendi kendisinden utanıyordu, gene de yaptı bunu. Nana'yı arka avluya bağladıktan sonra zavallı, mutsuz baba gidip sofaya oturdu, yumruklarını gözlerine bastırdı.

Bu arada Bayan Darling çocukları alışılmadık bir sessizlik içinde birer birer yatırmış, gece lambalarını yakmıştı. Nana'nın havladığını duydular. John:

"Avluya zincirle bağlandığı için bu," diye hıçkırdı, ama Wendy'nin aklı daha ergindi. O gece olup bitecekleri aklından bile geçirmemekle birlikte:

"Nana'nın ağlama sesi değil ki bu," dedi. "Tehlike sezdiği zamanki havlayışı."

Tehlike ha!

"Wendy, emin misin bundan?"

"Elbette ya."

Bayan Darling ürpererek pencereye gitti. Pencere sımsıkı sürmelenmişti. Anne dışarıya baktı. Gece yıldızlarla dopdoluydu. Yıldızlar olup bitecekleri merak ediyormuş gibi evin çevresine dolmuşlardı; ama anne bunu anlayamadı. Küçük yıldızlardan birkaçının kendisine göz kırptıklarını da seçemedi. Gene de yüreğine yapışan adsız bir korkunun etkisiyle:

"Ah, keşke bu gece dışarıya gitmeseydim!" diye inledi.

Yarı uykuda olan Michael bile onun tedirginliğini sezerek, "Anne, gece lambaları yandıktan sonra bize kimse zarar verebilir mi?" diye sordu.

"Veremez yavrum. Bu ışıklar anaların, çocuklarını korumak için geride bıraktığı gözleridir."

Bayan Darling bir yataktan öbürüne giderek çocuklarını büyü gibi, dua gibi mırıltılarla sevdi. Küçük Michael kollarını onun boynuna dolayarak, "Anne, iyi ki sen varsın," dedi. Bu, uzun bir süre için, annesinin ondan duyduğu son söz olacaktı.

No. 27 kendi evlerinden birkaç yüz metre uzaklıktaydı; ama hafif bir kar düştüğünden Bay ve Bayan Darling ayakkabıları ıslanmasın diye sakınarak yürü-

yorlardı. Daha şimdiden sokaktan el ayak çekilmişti ve bütün yıldızların gözü onlardaydı. Yıldızlar çok güzeldirler, ama olaylara doğrudan karışamazlar; dünya durdukça seyirci olarak kalmak zorundadırlar. Çok eskiden işledikleri bir suç için onlara verilmiş bir cezadır bu. Bu suç öyle eskilerde kalmıştır ki ne olduğunu hiçbir yıldız bilmez. Bu yüzden yaşlı yıldızların gözleri donuklaşmıştır, pek az konuşurlar. (Yıldız dili göz kırpmaktır.) Ama bu konu genç yıldızların hâlâ kafasını kurcalar.

Peter Pan'la araları pek iyi değildir; çünkü Peter'in arkadan dolanarak onları püfleyip söndürmeye çalışmak gibi hınzırca bir huyu vardır. Gene de eğlenceyi, oyunu öyle severler ki bu gece Peter'den yanaydılar. Büyükleri evden uzaklaştırmaya onlar da can atıyorlardı. Böylece Bay ve Bayan Darling No. 27'den içeri girip de kapı üzerlerine kapanır kapanmaz göklerde bir kaynaşma oldu. Samanyolu'ndaki yıldızların en küçüğü avazı çıktığıınca bağırdı:

"Haydi, Peter!"

Benimle Gelin

Anneyle baba gittikten sonra bir süre üç çocuğun başuularındaki gece ışıkları dupduru yandılar. Derken Wendy'nin lambası öyle bir esnedi ki öbür ikisi de esnediler ve daha ağızlarını toparlayamadan söndüler.

Odada başka bir ışık vardı şimdi, gece lambalarının ışığından bin kat daha parlak. Bizim bunu söylemek için harcadığımız zaman içinde ışık, çocuk odasındaki tüm çekmecelere girip çıkarak Peter'in gölgesini aramış, giysi dolabının altını üstüne getirmiş, kaç cep varsa hepsinin içini dışına çıkarmıştı bile!

Gerçekte fener filan değildi bu; oradan oraya yıldırım hızıyla kayarken ışık saçıyordu. Bir an için

kıpırtısız durduğunda, bunun bir peri kızı olduğu görülebiliyordu. El boyunda bir şeydi; ama daha büyüyecekti elbette. Adı Teneke Çıngırak'tı; kuru yapraklardan yapılmış, yakası dört köşe açılmış, pek güzel bir elbise giymişti. Bu elbise onun bedeninin bütün güzelliğini gösteriyordu. Kendisi yalnız az buçuk tombulcanaydı...

Peri kızının girişinden bir dakika sonra, küçük yıldızların üflemesiyle pencere ardına dek açıldı ve Peter Pan içeriye atladı. Teneke Çıngırak'ı yarı yola kadar avcunda taşıdığından parmaklarında hâlâ peri tozu vardı.

Çocukların uykuda oldukları kanısına varduktan sonra usulca, "Hey Teneke Çıngırak," diye seslendi. "Hey Tink, neredesin?" Tink o sırada bir kavanozun içindeydi; keyfinden de yanına varılmıyordu. Daha önce hiç kavanoza girmişliği yoktu da!

"Kuzum, çık o kavanozdan da söyle bana, gölge mi nereye koyduklarını bulabildin mi?"

Altın çıngırakların sesine benzeyen, son derece güzel bir şingırtı Peter'e karşılık verdi. Tink, gölgenin büyük kutuda olduğunu söylüyordu. Çekmeceli dolabı demek istiyordu. Peter hemen atıldı, çekmecelelerin içindekileri iki eliyle yerlere saçmaya başladı. Bir dakika sonra gölgesine kavuşmuş bulunuyordu. Öyle sevinmişti ki Teneke Çıngırak'ı çekmeceye kapalı bırakmış olduğunu unuttu.

Gerçi ben onun hiçbir zaman düşünmediğine inanıyorum; ama bu konuda düşündüyse gölgesiyle kendisinin iki su damlası gibi birleşivereceklerini düşünmüş olsa gerekti! Birleşemedikleri zaman dünyası başına yıkıldı. Gölgesini banyodan aldığı sabunla yapıştırmaya denedi; ama bu da olmadı. Peter tepeden tırnağa bir ürperdi, sonra yere oturup ağlamaya başladı.

Hıçkırık seslerine uyanan Wendy, yatağında doğrulup oturdu. Yabancı birinin, yatak odasında oturmuş ağladığını görünce şaşırmamış, yalnızca tatlı bir merak duymuştu. En terbiyeli sesiyle:

"Çocuk, neden ağlıyorsun?" diye sordu.

Son derece terbiyeli davranmayı, peri törenlerinde öğrenmiş olduğundan, Peter de bilirdi. Ayağa kalktı, kızın önünde şövalyeler gibi eğildi. Wendy bayıldı buna; o da yatakta oturduğu yerden eğilerek karşılık verdi.

Peter, "Adın ne senin?" diye sordu.

"Wendy Moira Angela Darling," diye Wendy az buçuk böbürlenerek yanıtladı. "Senin adın ne?"

"Peter Pan."

Wendy bu çocuğun Peter olduğunu zaten az çok kestirmişti ya, gene de adını doğrusu biraz kısa bulmaktan kendini alamadı.

"Bu kadarcık mı?" diye sordu.

Peter biraz terslenerek, "Evet," diye yanıtladı.

Adının gerçekten biraz kısa kaçtığını ilk olarak algı-
lıyordu.

"Üzıldüm," dedi Wendy Moira Angela Darling.

Peter, "Zararı yok," diye şöyle bir yutkundu.

Wendy ona nerede oturduğunu sordu.

Peter, "Sağdan ikinciye sapacaksın, sonra da sa-
baha kadar dümdüz gideceksin," dedi.

"Ne gülünç adres bu!"

Peter bu duruma biraz bozuldu. Adresinin belki
de gerçekten biraz gülünç kaçtığını ilk olarak düşün-
dü.

"Hiç de gülünç değil işte," dedi.

Wendy ev sahibi olduğunu anımsayıp terbiyesini
gene takınarak, "Demek istediğim, mektup zarfları-
nın üstüne böyle mi yazılıyor?" diye sordu.

Wendy'nin mektuplardan söz açması üzerine Pe-
ter içinden yıkıldı. Ama burun kıvrıyormuş gibi yapa-
rak, "Bana mektup gelmez ki," dedi.

"Canım, annene mektup geliyordur ya."

Peter, "Benim annem yok," dedi.

Wendy o saat içler acısı bir durumla karşı karşıya
olduğunu anladı.

"Vah, Peterciğim, tevekkeli değil ağlıyordun," di-
yerek yataktan atladığı gibi Peter'e koştu.

Peter kızarak, "Annem yüzünden ağlamıyorum
ki," dedi. "Gölgemi takınamıyorum da ona ağlıyor-
dum. Hem hiç de ağlamıyordum işte."

"Gölgen üstünden düştü ha?"

"Evet."

O zaman Wendy yerdeki o pürçük, buruşuk gölgeyi gördü, Peter'e içi acıdı. "Ay, ne kötü," dedi; ama Peter'in gölgeyi sabunla yapıştırmaya çalıştığını görünce gülümsemekten de kendini alamadı. Şu erkek çocukların aptallığı bitirimdi, doğrusu.

Neyse ki Wendy bu durumda ne yapılacağını hemen kestirmişti. Peter'e biraz tepeden bakarcasına, "Dikmek gerek onu," dedi.

"Dikmek nedir?"

"Amma bilgisizsin!"

"Hiç de değilim işte."

Ama Wendy onun bilgisizliğinin tadını çıkarmaktaydı. "Ben onu sana şimdi dikiveririm, küçüğüm," dedi. Oysa Peter onunla aynı boydaydı. Wendy dikiş sepetini çıkartarak gölgeyi Peter'in ayağına dikti.

"Bak önceden söyleyeyim, belki acıtır biraz."

Peter, "Korkma ağlamam," dedi. Ömründe hiç ağlamadığına daha şimdiden iyice inanmıştı. Şimdi de dişlerini sıktı, ağlamadı. Çok geçmeden de gölgesi, hâlâ biraz buruşuk olmakla birlikte, doğal durumuna döndü.

Wendy kaşlarını hafifçe çatarak, "Acaba üstünden bir ütü geçse miydim?" dedi.

Ne var ki Peter bütün erkek çocuklar gibi görünüşüne boş verdiğinden, sonsuz bir kıvançla zıplayıp

sıçramaya başlamıştı. Bu kıvancını Wendy'ye borçlu olduğunu ne yazık ki şimdiden unutmuştu. Gölgesini kendi kendine taktığını sanıyordu.

Mutluluktan başı dönerek, "Ne akıllı çocuğum ben!" diye horoz öter gibi bağırdı. "Akıl var mıdır benim aklımın üstüne?"

Utanarak açıklamak zorundayız ki bu kibir Peter'in en ilginç niteliklerinden biriydi. Gözünün yaşına bakmaksızın, dobra dobra söyleyelim: Ondan daha kibirli çocuk görülmemiştir.

Ama bunu daha bilmeyen Wendy çok alınmıştı. "Burnu büyük şey, sen de!" diye bağırdı. "Ben hiçbir şey yapmadım, öyle mi?"

Peter üstünde durmaksızın, "Senin de ufak bir katkı oldu elbet," diyerek hoplayıp zıplamasını sürdürdü.

Wendy kafasını gururla dikleştirerek, "Ufak bir katkıymış!" dedi. "Madem işe yaramıyorum, gideyim bari!" Sonra büyük bir ağırbaşlılıkla gene yatağına girdi, yorganı başından yukarı çekti.

Peter onun kafasını dışarı çıkartmak için önce gidiyormuş gibi yaptı. Bu numara sökmeyince karyolanın ayakucuna oturarak kızı ayağının ucuyla hafifçe dürttü.

"Wendy, gitme," dedi. "Böbürülenmemek elimde değil, Wendy." Wendy onu can kulağıyla dinlemekteydi; ama başını bir türlü dışarı çıkarmıyordu. Peter,

şimdiye dek hiçbir kızın karşı koyamamış olduğu bir sesle:

“Wendy, bir kız yirmi oğlana bedeldir,” dedi.

Wendy ne de olsa bir kız çocuğuydu. Yorganın üstünden şöyle bir bakarak, “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun, Peter?” diye sordu.

“Evet, gerçekten.”

Wendy, “Çok tatlısın, öyleyse ben de kalkarım,” dedi. Karyolanın ucuna yan yana oturdular. Wendy, “İstersen sana bir öpücük de veririm,” dedi.

Ama Peter onun ne demek istediğini bilmediğinden umutla elini uzattı.

Wendy, ağzı bir karış açık kalarak, “Ama öpücüğün ne olduğunu bilirsin artık, değil mi?” diye sordu.

Peter, “Verdiğin zaman bilirim,” diye suratını astı.

Wendy, kalbi kırılmasın diye ona bir dikiş yüksüğü verdi.

Peter, “Şimdi de ben sana bir öpücük vereyim mi?” diye sordu.

Kız, “İstersen,” dedi, hatta gururunu çiğneyerek yanağını Peter’e doğru uzattı. Gelgelelim Peter onun avcuna bir palamut meşesinin yüksüğünü bıraktı. Wendy de yanağını belli etmeden çevirdi, tatlı sesle, onun öpücüğünü zincire takıp boynunda taşıyacağını söyledi. Şansı varmış, çünkü bu yüksük sonradan onun canını kurtaracaktı.

Wendy, Peter'e kaç yaşında olduğunu sordu; ama yerinde bir soru olmadı bu. Okulda tarih yoklaması beklerken, dilbilgisi sorularıyla karşılaşmak gibi bir şey oldu.

Peter tedirginlikle, "Bilmiyorum; ama pek büyük değilim," diye yanıtladı. Sonra her şeyi göze alarak, "Wendy, ben doğduğum gün evden kaçtım," dedi.

Wendy pek şaşırmişti, ama ilgilenmişti de. Peter alçak sesle:

"Annemle babamın konuştuklarını duydum, benim büyüyünce ne olacağımı konuşuyorlardı, bu yüzden kaçtım," diye anlattı. Şimdi görülmedik derecede üzüntülü bir heyecan içindeydi. "Hiçbir zaman büyüüp yetişkin bir erkek olmak istemiyorum," dedi ateşli bir sesle. "Hep çocuk kalıp oynamak, eğlenmek istiyorum. Bu yüzden Kensington Bahçelerine kaçtım; uzun, çok uzun bir süre orada perilerle oturdum."

Wendy, Peter'i, perilerle yakından tanıştığı için büyük bir hayranlıkla süzdü. Wendy öyle kapalı bir yaşam sürmüştü ki perilerle tanışmak düşüncesi ona pek heyecanlı gelmişti. Periler üstüne sorular yağdırmaya başladı. Bu da Peter'i şaşırttı, çünkü onun gözünde periler baş belasının tekiydiler. Ayağa takılır dururlardı, öyle ki çoğu zaman Peter onları bir güzel pataklamak zorunda kalırdı. Gene de genel olarak severdi onları.

Wendy'ye perilerin nasıl yaratıldıklarını anlattı:

"Bak şimdi Wendy, dünyaya gelen ilk bebekcik, ilk olarak güldüğü zaman bu gülücük bin parçaya bölünmüş, parçalar dört bir yana dağılmışlar. İşte periler böylece ortaya çıkmış."

Peter için sıkıcı, sıradan bir konuşmaydı bu. Gelgelelim Wendy ev kızı olduğundan pek hoşuna gitmişti.

Peter onun gönlü olsun diye, "İşte böyle," diye anlatmasını sürdürdü. "Yeryüzündeki her çocuk için bir peri olması gerekir."

"Gerekir mi, dedin? Yok mu yani?"

"Yok ya. Bak dinle: Günümüzün çocukları öyle çok bilmiş şeyler ki biraz büyüyünce perilere inanmamaya başlıyorlar. Ne zaman çocuğun biri, ben perilere inanmıyorum dese, bir yerlerde bir peri düşüp ölüyor."

Böyle uzun uzun perilerden konuşmak Peter'in canını sıkmaya başlamıştı. Birden, Teneke Çıngırak'ın pek sessiz durduğunu fark etti. "Nerelere gitti, bilmem ki," diyerek ayağa kalktı. "Tink!" diye seslendi.

Wendy yüreği pır pır ederek, "Peter," diye ona sarıldı. "Yani şimdi bu odada bir peri mi var?"

Peter, "Daha demin buracıktaydı," diye mırıldandı. "Sesini duyabiliyor musun?"

İkisi de kulak kabarttılar. Wendy, "Çıngırak sesine benzer hafif bir şeyler duyuyorum," dedi.

"Tamam, Tink'tir bu. Peri dili böyledir. Evet, ben de duyar gibi oluyorum."

Ses, çekmeceli dolaptan geliyordu. Peter burnunu neşeyle kırıstırdı. Peter'in neşesiyle kimse boy ölüçüşemezdi. Dünyanın en güzel gülüşü onundu. Hâlâ gülmeyi ilk öğrendiği zamanki gibi gülüyordu. Kıkır kıkır gülererek, "Onu çekmecedeki kapalı unuttum galiba," dedi.

Zavallı Tink'i çekmecedeki çıkardı; o da öfkesinden bağırıp çağırarak odanın içinde uçuşmaya başladı.

Peter, "Çok ayıp, söyleme böyle şeyler," dedi. "Elbette çok üzgünüm, canım. Ama nereden bilebilirdim senin çekmecedeki kaldığını?"

Wendy onları dinlemiyordu bile. "Ah, Peter," dedi. "Biraz dursa da görebilsem onu."

Peter, "Durmak bilmezler ki bunlar," dedi. Gene de Tink bir an için guguklu saatin üstüne konunca, Wendy bu masal yaratığını tüm güzelliğiyle gördü. Gerçi Tink'in yüzü öfkeden allak bullak durumdaydı, gene de Wendy, "Ah, ne güzel!" demekten kendini alamadı.

Peter tatlı sesle, "Tink," dedi. "Bak, bu küçük hanım diyor ki keşke sen onun perisi olaymışsın."

Teneke Çıngırak, terbiyeye sığmayacak bir karşılık verdi.

"Ne diyor, Peter?"

Peter çevirmenlik yapmak zorunda kalarak, "Terbiyesizlik ediyor," dedi. "Diyor ki sen çirkin, şişko kı-

zın biriymişsin, o da benim perimmiş." Sonra periye laf anlatmaya çalıştı: "Bal gibi biliyorsun ki benim perim olamazsın, Tink. Çünkü ben bir erkeğim, sen de bir kızsın."

Tink buna, "Sersem kafalı," diye karşılık vererek banyoya uçtu.

Peter, "Biraz kaba bir peridir," diye onun adına özür diledi. "Adına Teneke Çıngırak denmesinin nedeni, tenekeçidir; teneke tabak lehimler, kalaylar da ondan."

Kalkmış, kanepeye oturmuşlardı. Wendy'nin sorularının arkası kesilmiyordu.

"Şimdi artık Kensington Bahçelerinde kalmıyorsan..."

"Kimi kez gittiğim olur."

"Ama esas nerede oturuyorsun?"

"Yitik Çocukların yanında."

"Onlar da kim?"

"Dadıları başka yere bakarken arabalarından düşen çocuklardır. Yedi gün içinde gelip alan olmazsa uzaklara, Yokülke'ye postalanırlar. Elebaşları benim."

"Ne eğlencelidir, kimbilir."

Peter tilki kurnazlığıyla, "Öyle," dedi. "Gene de ara sıra yalnızlık çekiyoruz. Anlarsın ya, hiç kız arkadaşımız yok."

"Yitik Çocukların hiçbiri kız değil mi?"

“Yoo, hiç kız yok. Biliyorsun, kızlar çok akıllı olduklarından hiç arabalarından düşmezler.”

Bu sözler Wendy'nin öyle bir koltuklarını kabarttı ki! “Kızlar üstüne söylediğin şeyler çok güzel, Peter. Oysa bizim John kızlara hep burun kıvrır.”

Peter karşılık vereceği yerde kalktı, tek bir tekmeyle John'u palas pandıras, yorganı yastığıyla birlikte yataktan aşağı attı. Wendy, Peter'in biraz ileri gittiğini düşünmekten kendini alamadı. “Bu evde ele-başı sen değilsin,” diye çıkıştı ona. Beri yandan John yere düştüğünden habersiz, mışıl mışıl uyuduğundan Wendy ona ilişmedi. Peter'e karşı da yumuşayarak:

“Biliyorum, benim hoşuma gitsin diye yaptın bunu,” dedi. “Bir öpücük verebilirsin bana.”

Peter'in öpücük konusundaki bilgisizliğini unutmamıştı. Peter acı acı, “Geri isteyeceğini biliyordum zaten,” diyerek dikiş yüksüğünü uzattı.

İyi yürekli bir kız olan Wendy, “Ah, ne aptalım,” dedi. “Öpücük demek istemedim; yüksük demek istedimdi.”

“O da ne ki?”

“İşte böyle,” diyerek Wendy, Peter'i yanağından öptü.

“Tuhaf bir şey,” dedi Peter ciddi ciddi. “Şimdi ben de sana bir yüksük vereyim mi?”

Wendy, “İstersen,” dedi, ama bu kez yanağını uzatmadan.

Peter'in onu yüksüklemesiyle Wendy'nin çılgılık koparması bir oldu.

"Ne var, Wendy?"

"Sanki birisi saçımı çekiyor."

"Tink olsa gerek bu. Bu kadar yaramazlık ettiğini hiç görmediydim."

Gerçekten de Tink, öfkeyle atıp tutarak oradan oraya uçmaktaydı. "Wendy, Tink diyor ki, ben sana ne zaman yüksük versem gene böyle yapacaktım."

"Ama neden?"

"Tink, neden?"

Tink gene, "Sersem kafalı," diye yanıtladı. Peter bunu anlayamamıştı; ama Wendy anladı.

Peter, çocuk odasının penceresine Wendy'yi görmeye değil, masalları dinlemeye geldiğini açıklayınca da kız hafif bir hayal kırıklığına uğramaktan kendini alamadı.

"Hiç masal bilmem ben. Yitik Çocukların hiçbiri masal bilmez."

"Ah, ne acı!"

Peter, "Kırlangıçlar yuvalarını neden evlerin saçaklarına yaparlar, bilir misin?" diye sordu. "Masalları dinleyebilmek için. Ah, Wendy, anneniz size öyle güzel bir masal anlatıyordu ki!"

"Hangisiydi ki?"

"Billur ayakkabılı kızı arayıp bulamayan bir prens vardı hani."

Wendy heyecanla, "Peter, Kül Kedisi Sinderella'nın öyküsüydü o," diye anlattı. "Prens sonunda bulur onu. Onlar ermiş muradına..."

Peter öyle sevindi ki oturdukları yerden kalkarak hemen pencereye seğırtti.

Wendy kaygıyla, "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı.

"Bizim çocuklara anlatacağım."

"Gitme, Peter," diye Wendy yalvardı. "Ben öyle çok masal biliyorum ki!"

Aynen böyle söyledi. Bu yüzden ilkin onun Peter'i ayarttığı yüzde yüzdür. Peter geri geldi. Bakışlarında açgözlü bir parıltı vardı. Bunun, Wendy'yi uyarması gerekirdi; ama uyarımadı.

"Bilsen, öyle masallar anlatabilirim ki, o Yitik Çocuklara."

O zaman Peter onu kavradığı gibi pencereye doğru çekmeye başladı. Wendy, "Bırak beni!" diye buyurdu.

"Wendy, kuzum gel de bizim çocuklara masal anlat."

Bu çağrı elbette pek hoşuna gitmekle birlikte Wendy, "Ay, kusura bakma, gelemem," dedi. "Annemi düşünsene. Hem zaten uçmasını da biliyorum."

"Ben sana öğretirim."

"Uçabilmek! Ah ne güzel şey!"

"Öğretirim ben sana. Rüzgârın sırtına atladığımız gibi, ver elini gökyüzü!"

Kız kendinden geçerek, "Ah!" diye içini çekti.

"Wendy, bir düşün: Şu sümsük yatağında uyuyacağı yerde benimle birlikte uçar, yıldızlarla şakalaşabilirsin."

"Aaah!"

"Hem biliyor musun Wendy, deniz kızları da var."

"Deniz kızları ha? Balık gibi kuyrukları da var mı?"

"Hem de upuzun."

"Ah, sahici bir deniz kızı görebilmek!"

Peter şimdi kurnaz tilkiliği iyice ele almıştı. "Wendy, orada hepimizden öyle büyük bir saygı görürsün ki!"

Kızcağız kıvranıp duruyordu. Yerden havalanmak için kendini zorlar gibiydi. Gelgelelim Peter acımasızdı. "Wendy," dedi tüm kurnazlığıyla, "geceleri bizi yataklarımıza yatırıp üzerimizi örtersin. Yorganlarımızı kıstırırsın!"

"Aah!"

"Hiçbirimiz böyle bir şeyi ömrümüzde bilmedik, Wendy."

Kız yine bir, "Ah," çekerek kollarını Peter'e doğru uzattı.

"Söküklerimizi diker, giysilerimize cep yaparsın. Hiçbirimizin cebi yok."

Can mı dayanırdı buna?

"Peter, ne yalan söyleyim, aklım kaldı doğrusu."

Bana bak, John'la Michael'a da öğretebilir misin uçmasını?"

Peter umursamadan, "Sen istersen," diye yanıtladı.

Wendy hemen koşarak John'la Michael'ı sarstı. "Uyanın, uyanın, Peter Pan geldi; bize uçmasını öğretecek."

John gözlerini ovuşturarak, "Öyleyse kalkarım," dedi. Zaten yerdeydi. "Bak hele, kalkmışım bile," diye bağırdı.

Bu arada Michael da kalkmıştı. Zıpkın gibiydi. Derken Peter birden parmağını dudaklarına götürerek sus işareti yaptı. Hepsi tetikteydiler şimdi. Yüzlerinde, Büyükler Dünyası'nı dinlerken beliren o korkunç dikkat vardı. Gelgelelim her yer sessizdi.

Çıt çıkmıyordu. İşler yolundaydı demek. Ama dur! İşler yolunda değildi. Akşamdan beri acı acı havlamakta olan Nana'nın sesi kesilmişti. Duydukları, onun sessizliğiydi.

John, tüm serüven sırasında ilk ve son olarak komutayı ele aldı. "Işığı söndürün. Saklanın. Çabuk!" dedi.

Böylece, Nana'yı tasmaından tutmuş olarak Liza içeri girdiği zaman, çocuk odası her zamanki görünümüne bürünmüş bulunuyordu. Çok loştu, üç çocuğun melekler gibi mışıl mışıl uyurken çıkardıkları soluklar duyuluyordu. Gerçekte bu, onların perde arkasında gizlendikleri yerden yaptıkları usta bir numaraydı.

Liza huysuzdu. Çünkü mutfakta Noel pudingini karıştırırken Nana'nın saçma kuruntuları yüzünden işini bırakıp gelmişti. Ayıkladığı kuru üzümlerden bir tanesi yanağına yapışmış kalmıştı. Nana'yı alıp bir dakikalığına çocuk odasına çıkmadan rahata kavuşamayacağını biliyordu.

Nana'nın kuruntularının yersiz çıktığına sevinecek, "İşte gördün mü, kuşkucu yaratık?" diye söylenirdi. "Bir şeycikleri yok. Kuzucuklarımızın hepsi mışıl mışıl uykudalar. Şu soluklarına kulak versene."

Yaptığı numaranın başarısından şımaran Michael, bu sırada öyle bir derinden soludu ki nerdeyse hepsini ele veriyordu. Nana, bu biçim solumaları çok iyi bildiğinden Liza'nın elinden kurtulmaya çalıştıysa da Liza kalın kafalıydı. Nana'yı dışarıya sürükleyerek:

"Kes artık, Nana," dedi. "Bak, haberin olsun, gene havlamaya başlarsan dosdoğru gider, hanımla beyi toplantıdan alır gelirim. O zaman da beyden yiyeceğin köteği sen kendin düşün artık."

Liza, zavallı köpeciği gene avluya bağladı. Ama Nana havlamaktan vazgeçti mi sanki? Kendisine emanet edilen çocukların güvenliği söz konusuysen dayak yemiş yememiş umurunda mıydı sanki? Ne yazık ki Liza yaptığı pudingin başına döndü. Ondan hayır çıkmayacağını anlayan Nana da zincirini çekeleye çekeleye en sonunda kopardı.

Bir dakika sonra yel yepelek-yelken kürek No.

27'nin yemek salonuna dalmış ve pençelerini yalvarırcasına havaya kaldırmış bulunuyordu. Bay ve Bayan Darling, çocuklarının başına korkunç bir şey geldiğini o saat anlayarak, ev sahiplerine veda bile etmeden dışarı koştular.

Gel gör ki üç küçük afacanın uyuyormuş numarası yapmalarının üzerinden on dakika geçmiş bulunuyordu. Peter Pan da on dakikada çok iş becerir.

Gene çocuk odasına dönüyoruz...

John gizlendiği yerden çıkarak, "Tamam, çıkın," dedi. "Yav, Peter, gerçekten uçmasını biliyor musun sen?"

Peter onu yanıtlamak zahmetine kalkışmaksızın hemen havalanarak odanın içinde bir tur attı. Arada ocağın üstüne de konup kalktı.

John'la Michael, "Ne harika," dediler.

Wendy, "Ne şeker," dedi.

Peter gene kendini unutarak, "Şekerimdir ya," diye öttü. "Var mı benden şeker olan?"

Uçmak öylesine kolay görünüyordu ki çocuklar önce yerden sıçrayıp sonra yataklarından atlayarak uçmayı denediler; ama her seferinde yükselecekleri yerde aşağı düşüyorlardı. John dizini ovuşturarak:

"Sen nasıl beceriyorsun bunu kuzum?" diye sordu. Pratik bir çocuktü.

Peter, "Kolay," dedi. "Güzel, harika şeyler düşünüyorsun, düşüncelerin seni havalandırıyor."

Söylediğini kanıtlamak istercesine gene uçtu.

John, "Öyle hız yapıyorsun ki," dedi. "Bir kerecik şöyle ağır ağır uçsan olmaz mı?"

Peter önce ağır, sonra gene hızlı uçtu.

John, "Wendy, ben bunun kolayını öğrendim artık," dedi; ama öğrenememiş olduğunu anlamakta gecikmedi. Peter dışında hiçbiri, bir karış bile uçamıyorlardı.

Peter onları işletiyordu, doğallıkla, çünkü üzerine peri tozu serpilmedikçe kimse uçamaz. Neyse ki, önceden de belirttiğimiz gibi, Peter'in bir eline peri tozu bulaşmış durumdaydı. Her birinin üstüne bundan bir parça üfleyince harika sonuçlar aldılar.

Peter, "Şimdi de omuzlarınızı şöyle bir oynatıp kendinizi bırakın," dedi.

Hepsi yataklarının üstündeydiler. Kendini ilk bırakan aslan Michael oldu. Atlamaya pek niyetli değildi; ama bir de baktı, atlamış, havada uçuyor...

Tavana yakın bir yerden, "Ben uçtum," diye haykırdı.

John da kendini bıraktı. Banyo kapısının tepesinde Wendy ile karşılaştılar.

"Harikaymış ya!"

"Ay, ne güzel!"

"Asıl bana bak!"

"Bana baksana!"

"Bana da bakın!"

Peter kadar zarif olamıyorlardı, ne var ki başları tavana değmeye başlamıştı. Bundan öteye bir keyif düşünülemez! Peter başlangıçta Wendy'nin elini tutarak ders vermek istedi; ama Tink öyle küplere bindi ki vazgeçmek zorunda kaldılar. Hepsi birden havada inip çıkarak, dönüp dolaşarak uçup duruyorlardı. Wendy, "Şahane," diyor, başka bir şey demiyordu.

John, "Hey, baksanıza, neden dışarı çıkmıyoruz sanki?" dedi.

Peter'in onlara sinsice aşılacak istediği düşünce de buydu ya! Michael çoktan hazırdu. Trilyon kilometreyi kaç zamanda uçabileceğini görmek istiyordu. Yalnız Wendy çekimserdi, duraksıyordu.

"Deniz kızları," dedi Peter gene.

"Ah!"

"Korsanlar bile var."

John, "Korsanlar ha," diyerek gezmeklik şapkasını kaptı. "Hemen gidelim.

Tam bu sırada Nana ile Bay ve Bayan Darling fırlayıp No. 27'den çıktılar. Sokağın ortasına koşarak, evlerinin üçüncü kat penceresine baktılar. çocuk odasının penceresi kapalıydı; ama içerisi ışık içinde yüzmekteydi. İçlerini en burkan manzara, havada döne döne uçan üç küçük, gecelikli çocuğun perdeler vuran karaltıları oldu.

Yok, üç değil, dört küçük karaltı!

Titreyerek sokak kapısını açtılar. Bay Darling

merdivenleri ikişer ikişer çıkacaktı ya, Bayan Darling sessiz olmasını işaret etti ona. Kendi yüreğinin sesini bile bastırmaya çalıştı.

Zamanında yetişebilecekler mi çocuk odasına? Yetişebilirlerse nasıl da sevinecekler, biz de rahat bir soluk alacağız; ama öykümüz burada sona erecek. Beri yandan zamanında yetişemezlerse, size namusum üstüne söz veriyorum ki sonunda her şey iyiye bağlanacak.

Çocuk odasına zamanında yetişeceklerdi ya, küçük yıldızlar onları gözetlemekteydiler. Bu yıldızlar gene üfleyerek pencereyi açtılar ve en küçükleri seslendi:

“Davran, Peter.”

O zaman Peter, dakikalarının bile hesaplı olduğunu anladı. Büyük bir komutan buyurganlığıyla, “Gelin,” diye bağırarak hemen pencereden dışarıya, gece göklerine doğru uçtu. Wendy, John ve Michael da onun peşinden gittiler.

Nana’yla Bay ve Bayan Darling odaya çok geç ulaştılar. Kuşlar uçmuştu.

Uçuş

“Sağdan ikinciye sapacaksın, sonra da sabaha kadar dümdüz gideceksin.”

Peter’in Wendy’ye söylediğine bakılırsa Yokülke’ye böyle gidiliyordu. Gelgelelim gagalarında harita tutan, esintili sapaklarda bu haritalara danışan kuşlar bile Peter’in sözlerine bakacak olurlarsa Ada’yı bulamazlardı. Gerçek şu ki Peter aklına ilk gelen kıtırı atıvermişti.

Önceleri yol arkadaşları ona yüzde yüz güveniyorlardı. Uçmaktan duydukları kıvanç öylesine büyüktü ki yollarına çıkan çan kulelerinin ve benzeri

yüksek yapıların çevresinde fır dönerek bir dolu zaman kaybettiler. Bir ara John'la Michael yarışa bile tutuştular. Daha az önce, odanın içinde uçabildikleri için kendilerini bir şey sandıklarını düşündükçe gülüyorlardı.

Daha az önce... Ama ne kadar az? Bir denizin üzerinden uçtukları bir sırada bu sorun Wendy'nin kafasını adamakıllı kurcalamaya başladı. John, "Bu ikinci denizimiz, üçüncü gecemiz," diyordu. Hava kimi kez kararıyor kimi kez aydınlanıyordu. Bir bakıyorsunuz soğuktan donuyorlar, derken sıcaktan pişiyorlardı. Zaman zaman acıkıyorlar mıydı gerçekten? Yoksa Peter'in yiyecek bulma oyunuyla çok eğlendikleri için yalancılıktan acıkmış gibi mi yapıyorlardı?

Peter'in oyunu, gagalarında insanların yiyebileceği lokmalar taşıyan kuşları kovalayarak lokmaları kapmaktı. Derken kuşlar onun peşine düşerek lokmalarını geri alıyorlardı. İşte böyle, kilometreler boyunca şen şakrak kovalamaca oynuyorlar, sonra gülüp söyleşerek ayrılıyorlardı.

Uykularının geldiği ise oyun değil bir gerçektir. Çok da tehlikeliydi çünkü uykuya dalar dalmaz düşüyorlardı. İşin en kötüsü, Peter bunu pek komik buluyordu.

Michael'ın taş gibi aşağı düşmeye başladığını gördüğü zaman keyifle, "Haydaa! Gene gidiyor," diye bağıyordu. Taa aşağılardaki azgın denize bakan

Wendy, "Kurtarsana onu, kurtarsana!" diye inliyordu. Sonunda Peter havada bir dalış yapıp Michael'ı tam denize düşmezden önce yakalıyordu. Yaptığı dalışlar da pek güzeldi; ama insan onun her şeyden çok gösteriş yapmaya, kendi marifetiyle övünmeye önem verdiğini düşünmekten kendini alamıyordu. Sonra Peter değişiklik seviyordu. Şimdi bayıldığı oyundan bir dakika sonra bıķıveriyordu. Bu yüzden, bir dahaki düşüşünüzde sizi kurtarmayabilirdi.

Kendisi havada sırtüstü yatıp pupa yelken gideerek, düşmeden uyuyabiliyordu. Bunun nedeni biraz da çok hafif olmasıydı. Öyle ki arkasına geçip üflediğiniz zaman daha hızlı gidiyordu.

Wendy bir ara, "John, daha terbiyeli ol Peter'e karşı," diye fısıldadı.

"O zaman söyle, o da caka satmaktan vazgeçsin."

Gerçekten de Peter elebaşılık ettiği bir oyunda denizin iyice yakınından uçup köpekbalıklarının kuyruklarına dokunuyordu, teker teker, elini bir demir parmaklığın üstünden geçirircesine. Çocuklar bunu elbet aynı ustalıkla beceremeyeceklerine göre Peter'in yaptığı belki de gerçekten caka satmak sayılabilirdi.

Wendy kardeşlerine durmadan, "Onunla iyi geçinmek zorundasınız," diyordu. "Bizi bırakıp giderse ne yaparız?"

Michael, "Geri döneriz," dedi.

"O yol göstermezse nasıl geri dönebiliriz?"

"Biz de ileri gideriz," dedi John.

"İşin korkunç yanı bu ya John, hep ileri gitmek zorunda kalırız, nasıl duracağımızı bilemeyiz çünkü."

Bu çok doğru bir sözdü: Peter onlara nasıl durulacağını öğretmeyi unutmuştu. John, daha olmazsa hep bu yönde ilerleyebileceklerini, dünya yuvarlak olduğuna göre sonunda kendi pencerelerine döneceklerini ileri sürüyordu.

"İyi ama karnımızı nasıl doyururuz, John?"

"Deminki kartalın ağzındaki lokmayı pek güzel kapmadım mı, Wendy?"

"Yirmi birinci deneyişinde, evet! Hem zaten yiyecek bulmakta ustalaşsak bile baksana Peter bize göz kulak olmadıkça bulutlarla filan nasıl çarpışıyoruz."

Gerçekten de durmadan öteye beriye çarpıp duruyorlardı. Gerçi bacaklarını hâlâ çırpma ile birlikte şimdi eskisinden daha düzgün uçabiliyorlardı, gene de karşılıklarına her çıkan bulutla ille çarpışıyorlardı...

Şu sırada Peter yanlarında değildi. Havada tek başlarına uçan çocukların içine bir gariplik çökmüştü. Peter onlardan çok daha hızlı uçabildiğinden ansızın fırlayıp gözden yitiyor, onların bilmediği bir serüven yaşayıp geliyordu. Döndüğünde, bir yıldızla söylediği çok komik bir şeye kıs kıs güldüğü duyul-

Peter'le Tink'in bilgi ve becerisinden mi? Yoo, Ada onların yolunu gözlemekteydi de ondan. Zaten o büyüdü Ada'yı, ancak size gözükürse görebilirsiniz.

"İşte geldik," dedi Peter serinkanlılıkla.

"Nerde? Nerde?"

"Bütün şu okların gösterdiği yerde."

Gerçekten de binlerce altın ok, çocuklara Ada'nın yolunu göstermekteydi. Okların hepsini, arkadaşları Güneş yöneltmişti, çünkü gece uykusuna çekilmezden önce onların bir selamet Ada'ya ulaşmalarını istiyordu.

Wendy, John, Michael, Ada'yı görebilmek için havada ayak parmaklarının üstüne kalktılar. Tuhaftır ki görür görmez tanıdılar Ada'yı. Hem de çoktandır gözlerinde canlandırıp en sonunda gördükleri bir yer olarak değil, tatilde geri döndükleri, bildik bir yuvaymışçasına...

"Wendy, bak kaplumbağalar yumurtalarını kuma gömüyorlar."

"John, işte ırmağın ağzındaki koy!"

"Michael, bak senin mağara."

"Hey, John, senin şu kırık bacaklı telli turnan var ya, işte orada."

"John, çalılıkların içindeki ne?"

"Bir ana kurtla yavruları, Wendy, şuradaki yavru da seninkisi gibime geliyor."

"John, bak tekne, yanları çökmüş."

“Senin teknem olamaz. Seninkini yakmıştık.”

“Olsun, benim teknem bu. John, bak! Kızılderililerin kampından duman çıkıyor.”

“Nerede? Göster bana. Dumanın kıvrılışından anlarım, bakalım savaşa mı hazırlanıyorlar.”

“Bak, şurada, Gizemli Çay’ın hemen karşı kıyısında.”

“Tamam, gördüm. Evet, evet savaşa hazırlanıyorlar.”

Onların bunca şey bilmeleri Peter’in biraz sinirine dokunmuştu. Ama onlara caka satmak fırsatını çok geçmeden elde edecekti. Bir süre sonra çocukların içine bir korku düşeceğini söylemişim değil mi size?

Korku, ışıktan oklar sönüp de Ada karanlığa gömülünce geldi... Evdeki o eski günlerde de Yokülke, uyku saati yaklaştıkça kararmaya, ürküntü vermeye başlardı. O saatte Ada’nın keşfedilmemiş köşeleri ortaya çıkıp yayılır, üzerlerinde kara gölgeler dolaşır. Canavarların kükreyişi kulağa bambaşka gelirdi şimdi. Her şeyden önemlisi, insan nasılsa kazanacağına olan inancını yitirirdi. Gece lambalarının yanması hoşta giderdi. Nana’nın “Orda, ocaktan başka bir şey yok, Yokülke de yalancıkdan bir yer,” demesi içleri rahatlatırdı.

O günlerin Yokülke’yi elbette ancak düşlerde yaşayan, yalancıkdan bir yerdii ama şimdi gerçekleşmişti; hava her dakika biraz daha kararmaktaydı; ortada gece lambası filan yoktu, ya Nana nerelerdeydi?

Aralıklı uçuşmaktayken şimdi hepsi de Peter'e sokulmuşlardı. Peter'in o eski kaygısızlığı kalmamıştı artık. Gözleri parlıyordu. Çocuklar ona ne zaman dokunsalar elektrikleniyorlardı sanki. Ürkünç Ada'nın tam üstündeydiler şimdi. Öylesine alçaktan uçuyorlardı ki arada ağaç dalları ayaklarını çiziyordu. Görünürlerde kötü bir şey yoktu; ama güçlkle çok ağır ilerler olmuşlardı; düşman varlıkların arasından kendilerine zorla yol açarcasına... Kimi zaman havada asılı kalıyor, ancak Peter çevresine birkaç yumruk savurduktan sonra geçebiliyorlardı.

Peter, "Ada'ya ayak basmamızı istemiyorlar da," diye açıkladı.

Wendy ürpererek, "Kim bunlar?" diye fısıldadı.

Peter bilmiyor ya da söylemek istemiyordu. Tink, Peter'in omzunda uyumaktaydı; ama Peter şimdi onu uyandırdı, önden yolladı. Kimi zaman havada dikilip duruyor, elini kulağına koyarak çevresini dinliyordu. Kimi zaman da o parıl parıl gözlerini aşağılara doğru öyle bir dikiyordu ki bakışları yeryüzünde iki delik açıyordu sanki. Sonra Peter gene uçmaya başlıyordu. Öylesine gözü pek bir çocuktü ki insan nerdeyse dehşet içinde kalıyordu.

Hiç üstünde durmazcasına John'a sordu:

"Hemen şimdi bir serüven ister misin, yoksa önce çayımızı mı içelim?"

John tedbiri elden bırakmaksızın:

"Nasıl bir serüven?" diye sordu.

Peter, "Tam altımızdaki pampa denilen otluklarda bir korsan uyuyakalmış," dedi. "İstersen gidip onu öldürelim."

Uzun bir sessizlikten sonra John, "Göremedim," dedi.

"Ben görüyorum."

John boğuk sesle, "Tut ki uyandı," dedi.

Peter tepesi atarak, "Onu uyurken mi öldüreceğimi sanıyorsun?" diye şarladı. "Önce uyandırıp sonra öldürürüm. Her zaman böyle yaparım ben."

"Çok korsan öldürür müsün?"

"Tonlarla."

John, "Ne harika," dedi; ama önce çay içmeye karar verdi.

Ada'da şu sırada kaç tane korsan olduğunu sordu. Peter, "Her zamankinden çok," diye yanıtladı.

"Başlarında hangi kaptan var?"

Peter, "Kanca," dedi. Bu iğrenç sözü söylerken yüzü sertleşmişti.

"Kanca Jas, ha?"

"Evet."

Bunu duyan Michael bile ağlamaya başladı, çünkü Kanca'nın ününü hepsi biliyorlardı.

John, "Kara Sakal'ın miçosuydu, bir zamanlar," diye boğuk bir fısıltıyla konuştu. "En korkunçları odur. Kaptan Kebap bile koca dünyada tek Kanca'dan korkardı."

"Ta kendisi," dedi Peter.

"Neye benziyor? İriyarı mı?"

"Pek eskisi kadar değil."

"Ne demek istiyorsun, yani?"

"Ucundan birazını kestim de."

"Sen ha?"

Peter, "Evet, ben," diye terslendi.

"Bir şey demek istememiştim."

"Neyse, zararı yok."

"Kuzum, neresini kestini onun?"

"Sağ elini."

"Öyleyse dövüşemez artık."

"Sen öyle san!"

"Solak mıdır kendisi?"

"Sağ elinin yerine kanca taktırdı, onunla pençeliyor adamı."

"Pençeliyor ha?"

"Bana bak, John."

"Evet?"

"Komutamın altındaki bütün çocuklar, bana bir konuda söz vermek zorundadırlar. Sen de öyle."

John sararmıştı.

Peter, "Sorun şu," dedi. "Kanca ile kavgada karşılaşırsak onu bana bırakacaksın."

John hemen, "Söz veriyorum," dedi.

Deminki ürkeklikleri biraz azalmıştı, çünkü Tink önleri sıra uçtuğundan onun ışığında birbirlerini gö-

rebiliyorlardı. Ama biraz sonra Peter bunun sakınca-
sına değindi:

“Tink diyor ki korsanlar bizi karanlık basmazdan
önce seçmişler, Uzun Tom’u çıkarmışlar.”

“Şu büyük top mu?”

“Evet. Şimdi de Tink’in ışığını elbette görüyorlar-
dır. Bizim yanımızda olduğunu kestirirlerse hiç dur-
maz ateşlerler.”

“Wendy!” “John!” “Michael!”

Üç kardeş bir ağızdan, “Peter, söyle ona, hemen
gitsin,” dediler; ama Peter buna razı olmadı. Biraz
burularak:

“Yolumuzu şaşırduğımızı sanıyor,” dedi. “Korku-
yor biraz. Böyle korku içindeyken onu bir başına bı-
rakır mıyım sanıyorsunuz?”

Işık çizgisi bir an titredi, birisi Peter’i sevgiyle
çimdikledi.

Wendy, “Öyleyse söyle, bari ışığını söndürsün,”
diye yalvardı.

“Söndüremez ki! Perilerin yapamadıkları belki de
tek şey budur. Uyuduğu zaman kendiliğinden söner,
yıldızlarınkı gibi.”

John buyruk verircesine:

“Öyleyse söyle, hemencecik uyusun,” dedi.

“Uykusu gelmeden uyuyamaz ki! Perilerin elinden
gelmeyen öteki şey de budur.”

John, “Oysa bana öyle geliyor ki dünyada yapıl-

ması gereken iki şey varsa o da bunlardır," diye homurdandı.

Bunun üzerine birisi John'a bir çimdik attı; ama pek de öyle sevgiyle değil!

Peter, "Birimizden birimizin cebi olaydı Tink'i içinde taşıyabilirdik," dedi. Sonra parlak bir fikir geldi aklına: John'un şapkası!

Tink şapka içinde gitmeye razı oldu ama şapkanın elde taşınması koşuluyla... O, Peter'i ummuştu; ama şapkayı John taşıyordu. Bir süre sonra şapkayı Wendy aldı, çünkü John, uçarken dizime vuruyor, diye sızlanmaya başlamıştı. Bu yüzden de biraz sonra tartışma çıktı çünkü Tink, Wendy'ye borçlu durumda olmak istemiyordu.

Işık, kara silindir şapkanın içinde görünmez oldu; konuşmadan uçmaya başladılar. Böylesine derininden bir sessizlik bilmemişlerdi şimdiye dek. Arada bu sessizliği uzaklardan gelen şapırtılar bozuyor, Peter bunların çaydan su içen yaban hayvanları olduğunu söylüyordu. Derken ağaç dallarının birbirine sürütünmesine benzer bir hışırtı duyuluyordu, Peter de bunun, bıçaklarını bileyen Kızılderililer olduklarını söylüyordu.

Bir süre sonra bu sesler de dindi. Michael bu sessizliğe, bu ıssızlığa dayanamıyordu. "Bir şeylerden bir sesler çıksa artık," diye hıçkırıyordu.

Onun bu istemine karşılık verircesine, ömrün-

de duyduğu en büyük gürültü, sessizliği parçaladı. Korsanlar onlara Uzun Tom'la ateş etmişlerdi. Topun gümbürtüsü dağlardan dağlara yankılandı. Yankılar, "Nerde onlar, nerde onlar, nerde onlar," der gibiydi.

Ödleri kopan üç kardeş, düşlerde canlandırılan, "yalancıktan" bir adayla bu Ada'nın gerçekleşmesi arasındaki ayrımı işte böyle bir zangırtıyla öğrendiler.

Ortalık yeniden sessizleştiği zaman John'la Michael karanlıkta yalnız olduklarını gördüler. Michael havada makine gibi yürüyor, Michael yüzme bilmediği halde yüzüyordu. John titrek bir fısıltıyla, "Vuruldu mu?" diye sordu. Michael da fısıldayarak, "Daha denemedim," diye yanıtladı. Kimsenin vurulmamış olduğunu biliyoruz. Ne var ki topun rüzgârı Peter'i ta denizin üstüne fırlatmış, Wendy de Teneke Çıngırak'la birlikte çok yukarılara savrulmuştu. O sırada John'un şapkasını elinden düşürseymiş ne hayırlı olacakmış, meğer!

O dakikada mı akıl etti, yoksa önceden beri tasarlıyor muydu, bilmiyorum; ama şimdi Tink hop diye şapkadan çıkarak Wendy'yi felakete doğru sürüklemeye başladı.

Tink tümünden kötü değildi. Daha doğrusu şu sırada tümünden kötüyse de tepeden tırnağa iyilik kesildiği zamanlar da oluyordu. Periler ya biridirler ya öbürü; çünkü minnacık olduklarından varlıklarında yalnızca bir tek duyguya yer vardır. Neyse ki değişmelerine

izin verilir. Ama yüzde yüz değişmeleri koşuluyla. Şu sırada Tink, Wendy'ye karşı kıskançlık doluydu. O güzelim, şingirtılı sesiyle neler dediğini Wendy anlamıyordu elbette. Tink'in kötü şeyler söylediğini sanıyorum, ama sesi öyle tatlıydı ki! İleri geri uçuşarak, "Peşimden gel, her şey düzelecek," demek istediği açıkça anlaşılıyordu.

Zavallı Wendy, başka ne yapabiliirdi? Peter'e, John'a, Michael'a seslendikçe ona alaylı yankılar karşılık veriyordu. Wendy'cik Tink'in kendisine karşı zehir gibi bir kıskançlık beslediğini bilmiyordu daha. Şaşkın, uçarken sendeler bir durumda, Tink'in peşinden felaketine sürüklendi.

Ada Gerçekleşiyor

Peter'in geri dönmekte olduğunu sezen Yokül-ke uyanmış, yeniden yaşamla dolmuştu. O yokken Ada'da yaşam çoğunlukla durgundur. Periler sabahları bir saat daha geç kalkarlar, yaban hayvanları yavrularına bakarlar, Kızılderililer altı gün altı gece tıka basa yerler, Yitik Çocuklarla korsanlar karşılaştıkları zaman da yalnızca birbirlerine dil çıkartmakla yetinirler. Ama miskinlikten nefret eden Peter'in gelmesiyle hepsi de şöyle bir silkinirler. Nitekim şu sırada kulağınızı toprağa dayarsanız bütün adanın yaşamla kaynaştığını duyabilirsiniz.

Bu gece Ada'daki başlıca güçlerin dağılımı şöyleydi: Yitik Çocuklar çıkmış Peter'i arıyorlardı, korsanlar çıkmış Yitik Çocukları, Kızılderililer korsanları, canavarlar da Kızılderilileri arıyorlardı. Ada'nın çevresinde hababam dönüyorlardı; ama hepsi de aynı hızda yürüdükleri için birbirlerini tutamıyorlardı.

Çocuklardan başka hepsi de kan akıtmak isteyinceydiler. Başka zaman olsa bunu çocuklar da isterlerdi, ama bu gece başkanlarını karşılamaya çıkmışlardı. Ada'daki çocukların sayıları ölene-kalana göre elbette ki değişir. Şu sırada, ikizleri iki kişi sayacak olursak altı taneydiler.

Gelin, şurada şekerkamışlarının arasında yatalım da onların, elleri hançerlerinde, birerli kol geçişlerini seyredelim.

Peter onların kendisine benzemelerini kesinlikle yasaklamıştır, bu yüzden Yitik Çocuklar, kendi vurmuş oldukları ayıların postlarına bürünürler. Öylesine toparlaktırlar ki düştükleri zaman teker meker yuvarlanırlar. Bu sayede çevik yürüyüp sağlam basmayı öğrenmişlerdir.

Önümüzden ilk geçen Solfasol oluyor, bu kahramanlar çetesinin en korkağı değil, ama en talihsizi. Öteki çocukların hepsinden daha az serüvene katılmıştı, çünkü büyük şeyler, tam o köşeyi döndüğü sırada olup biterdi. Ortalığın sütliman olmasından yararlanarak Solfasol ateşi beslemek için birkaç dal

koparmaya gider, döndüğünde ötekilerin yerdeki kanları silip süpürdüklerini görürdü. Bu şanssızlık onun yüzüne yumuşak bir hüznün havası vermişti. Onu huysuzlaştıracağına daha da yumuşak başlı yapmıştı. Yitik Çocukların en alçakgönüllüsü oydu.

Zavallı, iyi yürekli Solfasol, bu gece seni büyük bir tehlike beklemekte. Birazdan ayağına gelecek olan serüvenden kaçın, yoksa derin kederlere boğulacaksın! Solfasol, çocuğum, Tink denilen o peri, bu gece hınzırlık yapmak niyetinde. Kendisine bir maşa arıyor, en kolay seni kandırabileceğini sanıyor. Teneke Çıngırak'tan sakın!

Solfasol bizi duyabilseydi! Ama biz aslında Ada'da olmadığımızdan duyamıyor, ellerinin aşık kemiklerini geveleyerek geçiyor.

Onu Monbey izliyor, şık ve şen... Peşinden de, dallardan düdük yapıp kendi çaldığı müzikle dans eden Azbiraz geliyor. Çocukların en kendini beğenmiş Azbiraz'dır. Kaybolduğu günlerden önceki dünyayı, o günlerin gelenek ve göreneklerini anımsayabildiğine inanmış, bu yüzden de burnunun ucu, insanın sinirine dokunacak biçimde havaya kalkmıştır. Dördüncü olarak Kıvrıcık geliyor. Afacanın tekidir Kıvrıcık. Peter'in sert sesle, "Bu işi yapan ortaya çıksın," dediği zamanlarda ortaya çıkmaya öyle bir alışmıştır ki şimdi bu komutu duyunca, suçu işlemiş olsun olmasın, hemen ortaya çıkar... Son olarak da İkizler ge-

çiyor. Onları dünyada tanımlayamayız çünkü tanımlamaya kalkıştığımız ikiz, büyük bir olasılıkla, öteki ikizdir.. Peter, ikiz denen şeyin ne olduğunu hiçbir zaman öğrenememişti. Onun bilmediği şeyi öteki çocukların da bilmesine izin vermediğinden bu iki kardeş kendilerinin ne olduğunu pek kestirememişlerdi. Bu yüzden, özür diler gibi bir tutumla, hep yan yana durarak herkesin gözüne girmeye çalışırlardı.

Yitik Çocuklar karanlıklara karışıyor. Biraz aradan sonra (ama uzun bir ara değil; çünkü adanın yaşantısı işlektir) onların peşinde olan korsanlar ortaya çıkıyor. Onları daha görmeden sesleri duyuyoruz, her zaman söyledikleri o korkunç şarkı:

*Al demiri, çek halatı, asıl küreklere
Korsanız biz, korku salarız yüreklere
Dövüşürüz, vuruşuruz; ölüm ayırsa bile
Bir gün elbet Cehennemde buluşuruz.*

Gelmiş geçmiş ve hatta kurşuna dizilmiş olanlar arasında bile bunlardan daha hain görünüşlü bir avuç korsana rastlanmamıştır.. İşte, ötekilerin biraz önü sıra, bir zamanlar Gao Zindanı'nda müdürün sırtına kanlı harflerle adını yazmış olan yakışıklı İtalyan Cecco geliyor. Kulağı yerde, tetikte, o iri kolları çıplak, kulaklarında küpeler.. Arkasından gelen o zebella gibi kara adam var ya, Afrika'da, Guadjo-Mo

Irmağı'nın kıyısındaki anneler yaramazlık eden çocuklarını bugün bile onun adıyla korkuturlar. Ne var ki kendisi o günden bu yana sayısız ad değiştirmiştir... İşte huzurlarınızda Billy Jukes, gövdesinin her milimetresi dövmeli... Kara Murphy'nin kardeşi olduğu söylenen (gerçi bu hiçbir zaman kanıtlanmamıştır) Cookson... Bir zamanlar özel bir okulda yardımcı öğretmen olan, şimdi bile cinayetlerini kibarlıkla işleyen Centilmen Starkey... O tuhaf cana yakınlığı yüzünden, bıçaklaması bile insanı gücendirmeyen İrlandalı miço Smee; iki eli de çolak olan Kelleci, ardından Robert Mullins, Tepegöz, derken Alf Mason ve sonra adları İspanyol denizlerine yıllardır korku salan daha nice gaddar haydut...

Ve orta yerlerinde, hepsinden daha korkunç ve iri, yan yatmış olarak Kanca James ya da kendi yazısıyla Kanca Jas geliyor... O Kanca Jas ki Denizler Kebapçısı'nın korktuğu tek kişi olduğu söylenir. Adamlarının çektiği kaba saba bir arabaya uzanmıştı. Sağ elinin yerine takılı duran kancayla adamlarına durup durup hız veriyordu. Bu kan dondurucu korsan, adamlarını köpek yerine koyardı, onlar da köpek gibi boyun eğlerdi ona. Yapı olarak iskelet gibi zayıf, esmerdi. Saçları, uzaktan upuzun, kara mumları andıran ve o yakışıklı yüzüne anlatılmaz bir dehşet veren lüleler biçiminde düzenlenmişti. Gözleri unutmabeni minelerinin maviliğinde ve derin hüznlerle

doluydu. (Kancasını etinize batırmadığı zamanlarda.) Batırdığı zamanlarda gözbebeklerinde birer kızıl nokta belirir, bakışlarına tüyler ürpertici bir parlaklık verirdi. Davranışlarında hâlâ soylu bir şahaneliğin izlerini taşırdı. Öyle ki kancasıyla karşısındakini şahrem şahrem doğrarken bile fiyakalı havasını elden bırakmazdı. Konuşmasının güzelliğiyle ün salmış olduğunu duymuşumdur. İnsanın kanını en dondurduğu zamanlar, en terbiyeli olduğu zamanlardı ki bu onun yüksek tabakadan gelme olduğunun en birinci kanıtıydı. Üstünden akan seçkinliğin yanı sıra şivesinin sövüp sayarken bile değişmeyen o kibarlığı, Kaptan Kanca'nın, adamlarından bambaşka, görgü görenek sahibi bir kişi olduğunu kanıtlardı.

Gözü pek, yılmak bilmez derecede yürekli bir adam olan Kaptan Kanca'nın yalnızca kendi kanından ürktüğü söylenirdi. Kanı görülmedik bir renkte ve çok yoğunmuş. Dişlerinin arasında, iki sigarayı birden tütürebilmesini sağlayan, kendi icat ettiği bir ağızlık bulunurdu. Ama hiç kuşkusuz, en ürpertici yanı, o demirden kancasıydı.

İsterseniz şimdi Kanca'nın yöntemini göstermek için bir korsan öldürüverelim. Tepegöz bu işimizi görür. Yürüyüş sırasında Tepegöz sendeleyerek kaptana çarpıp o dantelli yakayı bozuyor. Kancalı kol kalkıyor, yırtılma sesi gibi bir hışırtı, kısacık, tiz bir çığlık... Sonra ceset bir yana tekmeleniyor, korsanlar gene

yollarına gidiyorlar. Kaptan Kanca ağzındaki sigaralara bile dokunmamıştır.

İşte Peter Pan'ın boy ölçüşmek zorunda olduğu düşman. Hangisi kazanacak acaba?

Korsanların peşi sıra, gözle görülmeyen Savaş Yolu boyunca, hepsi gözlerini dört açmış olarak Kızılderililer sökün ediyor. Ellerinde tomahok denilen taş baltalarla hançerler var; çıplak gövdeleri renk renk boya ve yağlarla ışıldıyor. Boyunlarına kafatasları asılmış. Bunların arasında hem korsanların hem de Yitik Çocukların kafatasları var. Çünkü korkunç Pikanini Kabilesi'dir bu; daha yufka yürekli olan Delaware ve Huron Kabileleriyle karıştırmamak gerek. En önden dört ayak olmuş, İrikıyım Miniminna Pantercik adındaki yiğit geliyor. Boynunda öyle çok kafatası asılı ki şu durumda yürümekte güçlük çekiyor. En tehlikeli yer olan en arkadan ise gururlu, dimdik, Prenses Benekli Zambak gelmekte, Kızılderili kadınlarının en güzeli, kabilesinin gözbebeği; bir bakıyorsunuz civelek, bir bakıyorsunuz buz gibi soğuk, derken ateşli ve sevecen... Onunla evlenmek istemeyen tek bir yiğit yok ya, güzel prenses nikâh memurundan balta zoruyla uzak durmayı başarıyor... Yerdeki dalların üzerinden ses çıkarmaksızın geçişlerine bakın hele! Sessizliği bozan tek şey biraz hızlı çıkan solmaları. Ne yalan söylemeli, günlerdir tıkındıklarından şu sırada hepsi de biraz şişmanlamış durumda;

ama zamanla bunu eritecekler. Ne var ki şimdi onlar için tek tehlike kendi kilolarıdır.

Kızılderililer nasıl gölge gibi geldilerse öyle gölge gibi çekilip gidiyorlar. Çok geçmeden onların yerini canavarlar alıyor: Uzun ve karışık bir sürü. Aslanlar, kaplanlar, ayılar ve bunlardan kaçan sayısız yaban hayvanı. Bu mutlu Ada'da her türlü hayvan (başta insan yiyiciler) içli dışlı yaşarlar. Bu gece hepsinin de karnı aç.

Onlar da geçtikten sonra en son adalı ortaya çıkıyor: Dev bir timsah. Bu dişi timsahın kimi aradığını çok geçmeden göreceğiz...

Timsah görünmez oluyor, kısa bir süre sonra Yitik Çocuklar yeniden beliriyorlar; çünkü gruplardan biri duruncaya ya da temposunu değiştirmeye dek bu geçit töreni sürüp gitmek zorundadır. Bir durma ya da hız değişimi olduğu zaman da hepsi birbirlerinin üstüne yığılıverirler.

Hepsi de dikkatle ileriye gözlemekte: Tehlikenin arkadan yanaşabileceği hiçbirinin aklından geçmiyor ki bu da bize Ada'nın ne denli sahici olduğunu gösterir.

Dönen halkayı ilk bozan çocuklar oldu. Kendilerini otların arasına attılar. Yeraltında olan evlerinin yakınındaydılar. Hepsi de, "Peter dönse ya artık," diyorlardı, kaygılı, tedirgin. Oysa boyca, hele hele ence, hepsi de elebaşlarından daha büyüktüler.

Azbiraz, onu sevimsiz kılan o çok bilmiş sesiyle,

“Korsanlardan korkmayan bir ben varım,” dedi. Sonra uzaktan uzağa bir ses mi duydu nedir, hemencecik, “Ama Peter dönse de bize Sindirella’nın sonrasını anlatsa iyi olacak,” diye ekledi.

Bir süre Sindirella’dan konuştular. Solfasol kendi annesinin Sindirella’ya çok benzediğini kesinlikle ileri sürüyordu. Annelerden ancak Peter’in yokluğunda söz edebilirlerdi. Peter bu konuyu yasaklamıştı. Monbey, “Annemden aklımda kalan tek şey, babama sık sık söylediği bir şeydir,” dedi. “Annem, ‘Ah, öyle isterim ki benim de bir çek defterim olsun,’ derdi. Çek defteri ne demek bilmiyorum, ama gene de anneme bir tane alıp verebilseydim öyle sevinirdim ki dünyalar benim olurdu.”

Konuşurlarken uzaktan bir ses duydular. Sizle ben, ormanda yaşayan Doğa Çocukları olmadığımızdan hiçbir şey duymadık; ama onlar duydular. Korsanların o tüyleri diken diken eden şarkısıydı bu:

*Yaşa, yaşa, sen çok yaşa korsanlık
Kara bayrak üstünde kafatasıyla kemik
Bugün eğlen, yarın belki boynunda ilmik
Mavi deniz olacaktır sana mezarlık...*

Yitik Çocuklar o saat... Nereye gitti ya bunlar? Yerlerinde yeller esiyor! Tavşan olsalar bundan daha çabuk kaçamazlardı. Söyleyiveriyim size nerede ol-

duklarını. Çevreyi keşfe çıkan Monbey dışında hepsi yeraltındaki evlerine girmiş bulunuyorlar. Bu kuytu, sevimli yuvayı çok göreceğiz bundan böyle. Ama nasıl ulaşabildiler buraya? Çünkü yukarıda kapıya, girişe, mağara ağzına filan benzeyen hiçbir şey yok. Beri yandan dikkatli bakarsanız yedi tane büyük ağaç göreceksiniz. Her birinin gövdesinde bir çocuğun sığılabileceği büyüklükte bir kovuk var. İşte yeraltındaki evin yedi kapısı. Kaptan Kanca aylardır arayıp duruyor bunları ama bulamıyor. Bu gece bulacak mı?

Korsanlar yaklaştıkları sırada Starkey'in keskin gözleri koruda koşup giden Monbey'i seçmiş ve tabancası o saat parlamıştı. Gelgelelim demirden bir pençe omzunu kavradı.

"Kaptan, bırak beni," diye yalvardı Starkey, kıvrılarak...

Kanca'nın sesini ilk olarak şimdi duyuyoruz. Kapkara bir ses. Gözdağı verircesine, "Önce o tabancayı kaldır," dedi.

"Sizin dış bilediğiniz çocuklardan biriydi. Vurup öldürecektim onu."

"Evet, silah sesini duyan Benekli Zambak'ın yiğitleri de elleriyle koymuş gibi bulurlardı bizi. Kelleni uçursunlar mı istiyorsun?"

Sevimli Smee, "Kaptan, istersen çocuğun ardından ben koşturayım da bizim Tırbişon Johnny ile bir kurcalayayım," dedi. Smee her şeye şirin bir ad

takardı. Kılıcına Tırbişon demesi de yaranın içinde burğu gibi döndürmeyi pek sevmesindendi. Smee'nin birçok cana yakın huyları vardı zaten. Örneğin bir düşmanı öldürdüğü zaman silahından önce gözlüğünü silerdi.

Şimdi de, "Benim Johnny ses çıkarmaz, Kaptan," diye ekledi.

Kanca o karanlık sesiyle, "Şimdi sırası değil, Smee," diye konuştu. "Tek bir çocuk bu. Oysa ben yedisinin de hesabını görmek istiyorum. Haydi, dağılın da arayın onları."

Korsanlar ağaçların arasında görünmez oldular. Bir an sonra kaptanla Smee baş başa kalmışlardı.

Kanca derin bir iç geçirdi. Neden bilmem, belki de akşam saatinin yumuşak güzelliği yüzünden, korsan emektar miçosuna açılmak, yaşamöyküsünü anlatmak isteğine kapıldı. Uzun, içten bir konuşma yaptı. Ama biraz böncene olan Smee, onun söylediklerinden bir şey anlamadı. Derken "Peter" sözü kulağına geldi.

Kaptan Kanca ateşli bir sesle, "Dünyada en istediğim şey, elebaşları Peter Pan'ı ele geçirmek," diyordu. Kancasını bir pençe gibi kaldırıp sallayarak, "Kolumu kesen odur," diye ekledi. "Öyle uzun zamandır bekliyorum ki onunla şu biçim tokalaşmak için. Aah, doğrayacağım onu, doğrayacağım!"

Smee, "Oysa şu kancanın yüz ele bedel olduğunu, hele saç taramak falan gibi gündelik hizmetlerde

pek işe yaradığını söyler durursunuz. Kaç kez duymuşumdur bunu.”

“Öyle,” dedi Kaptan. “Ana olsam, çocuklarım doğal el yerine kancayla dünyaya gelsinler diye dua ederdim.” Demirden eline gururla, öbür elineyse küçümsemeyle baktı. Sonra kaşları gene çatıldı. Ürpererek, “Peter kolumu o sırada oradan geçmekte olan bir timsaha attı,” dedi.

Smee, “Timsahlara karşı garip bir korku duyduğunuz çok zaman dikkatimizi çekiyor, Kaptan,” dedi.

Kaptan, “Timsahlara karşı değil, tek bir timsaha karşı,” diye miçosunun yanlısını düzeltti. Sonra sesini alçalttı:

“Smee, o timsah benim kolun tadını öyle bir sevdi ki o gün bugün peşimdedir. Denizlerden denizlere, ülkelerden ülkelere izler beni, geri kalan yanıma da yalayıp yutmak için ağzını şapırdatarak...”

Smee, “Bir bakıma bir övgü de sayılabilir bu,” dedi.

Kanca, “Eksik olsun böyle övgü!” diye ateş püskürdü. “Canavara benim tadımı tattıran Peter Pan’ı istiyorum ben.”

Kocaman bir mantarın üstüne oturdu. Titrek, boğuk bir sesle, “Smee,” diye fısıldadı. “O timsah beni çoktan gövdeye indirmişti ya, şansım varmış. Canavar bir de çalar saat yutmuş bu arada. Saat karnında tiktak yapıp duruyor. Bu sayede tıklamayı uzaktan duyuyorum, timsah beni yakalayamadan tabanları yağlıyorum.”

"Günlerden bir gün," dedi Smee, "saat duracak, o zaman da timsah sizi yutacak."

Kanca, "Yaa," diye dudaklarını ıslattı. "İşte rüyalarım girip uykularımı dağıtan korku budur benim."

Oturduğu yer nedense ısınmıştı. "Smee, şu oturduğum yer sıcak," dedi. Sonra, "Vay canına yandığının ekşi bozası, yanıyorum be!" diye bağırarak yerinden fırladı.

Dünya yüzünde görülmedik derecede büyük ve sert olan mantarı incelediler. Kopartmaya davranır davranmaz mantar ellerinde kaldı, çünkü kökü yoktu. Daha da garibi yerden duman çıkmaya başlamıştı. Korsanlar bakiştılar. Bir ağızdan:

"Bacaymış, ya!" diye bağırdılar.

Gerçekten de yeraltındaki evin bacasını keşfetmişlerdi. Yörede düşmanlar dolandığı zaman bacaya mantar tıkamak çocukların yöntemiydi. Yerdeki delikten yalnız duman değil çocukların sesi de yükselmekteydi. Çocuklar kuytu yuvalarında kendilerini öyle güvenlikte sanıyorlardı ki şen şakrak çene çalıyorlardı. Korsanlar bir süre gözlerini kısarak onları dinlediler, sonra mantarı gene yerine diktiler. Çevrelerine bakarak yedi ağaçtaki yedi kovuğu gördüler.

Smee, Tırbişon Johnny'yi elinde evirip çevirerek, "Duydun mu?" diye sordu. "Peter evde yokmuş, değil mi?"

Kanca, evet, gibilerinden başını eğdi. Uzun süre, derin derin düşüncelere daldı, sonra kanları dondu-

ran bir gülümseyiş o esmer yüzünü aydınlattı. Smee bunu beklemekteydi.

Heyecanla, "Aklından geçeni kancala, Kaptan," diye fısıldadı.

Kanca kısılmış dişlerinin arasından ağır ağır konuştu: "Gemiye dönüp şöyle kocaman, yumuşacık, ağız sulandıracak bir pasta pişirmek. Üzerine yemyeşil şeker serpmek. Ortada tek bir baca olduğuna göre aşağıda da tek bir oda var, demektir. Sersem köstebekler! Her biri için ayrı kapı gerekmediğini düşünecek kafaları yok. Bu da anneleri olmadığını gösterir. Pastayı deniz kızlarının yıkandıkları koyun kıyısına bırakacağız. Çocuklar her Tanrı'nın günü orada deniz kızlarıyla oynayıp yüzmeye giderler. Pastayı bulunca hemen yalayıp yutarlar. Anneleri olmadığından böyle içini pek çekmemiş, ağır pastaları yemenin mideye nasıl zararlı olduğunu bilemezler çünkü." Kaptan Kanca bir kahkaha attı, içten gelen, şakrak bir kahkaha. "Hah ha! Sonra da ölürlər."

Smee bu sözleri gitgide artan bir hayranlıkla dinliyordu. "Bundan daha şeker, daha hain bir tuzak düşünülemez!"

Korsanlar kıvanç içinde şarkı söyleyerek oynamaya başladılar:

*Ha hayt kaçıl, beni gören
Korkusundan donakalır.*

*Kanca ile tokalaşan
Etler düşer, kemik kalır...*

Şarkıya başladılar ama bitiremediler; çünkü başka bir ses araya karışarak onları susturdu. Önceleri öylesine hafif bir sesteki düşen bir yaprağın altında kalsa boğulabilirdi; ama yaklaştıkça belirginleşti.

Tiktak tiktak tiktak...

Kanca dans ederken bir ayağını kaldırmış olarak donakaldı ve tepeden tırnağa ürperdi. "Timsah bu," diye kesik kesik konuşarak koşup uzaklaştı. Miçosu da peşinden... Gelen gerçekten de o iri, dişi timsahtı. Öbür korsanların izinden giden Kızılderilileri geçmiş, Kanca'nın peşi sıra kayarak ilerliyordu.

Yitik Çocuklar yeniden ortaya çıktılar; ama gecenin tehlikeleri sona ermemişti daha. Biraz sonra Monbey, peşinde bir kurt sürüsüyle soluk soluğa koşarak geldi! Kurtların dilleri dışarıda, ulumaları ise pek korkunçtu.

Monbey, "İmdat, beni kurtarın!" diye bağırarak kendini yere attı.

"Ne yapalım, peki, ne yapalım?"

O dakikada hepsinin de Peter'i düşünmeleri doğrusu Peter için koltuk kabartıcı bir şeydir. Hepsi bir ağızdan, "Peter onlara bacaklarının arasından bakardı," diye yanıtladılar. Sonra da, "Biz de Peter gibi yapalım!" dediler.

Kurtlara meydan okumak için birebirdir bu yöntem! Yitik Çocuklar hep birden eğildiler ve bacaklarının arasından baktılar. Gerçi bunu uzun bir dakika izledi ama zafere kavuşmakta gecikmediler. Bu korkunç duruşla canavarların üstüne yürümeye başlayınca kurtlar kuyruklarını bacak arasına sıkıştırarak hemen tüydüler.

Şimdi Monbey de yerden kalkmıştı. Gözlerini öyle bir açmış bakıyordu ki ötekiler onun hâlâ kurtları görür gibi olduğunu sandılar. Ama onun gördüğü şey kurt filan değildi. Monbey:

“Daha garip bir şey gördüm,” dedi. Çocuklar şimdi heyecanla onun çevresini sarmışlardı. “Kocaman, ak bir kuş gördüm. Bizden yana uçuyor.”

“Ne cins kuş bu, sence?”

Monbey büyülenmişçesine, “Bilmiyorum,” dedi. “Ama öyle yorgun görünüyor ki! Uçarken bir yandan da, Zavallı Wendy, diye iniliyor.”

“Zavallı Wendy mi?”

Az biraz hemencecik, “Aklımda kaldığına göre Wendy denilen kuşlar vardır,” dedi.

Kıvırcık, gökyüzünde uçmakta olan Wendy’yi göstererek, “İşte geliyor,” diye bağırdı.

Wendy hemen tepelerindeydi. Çocuklar onun acıklı iniltisini artık duyabiliyorlardı. Ama Teneke Çıngırak’ın sesi daha çok çıkıyordu. Kıskaç peri artık dost numarası yapmaktan toptan caymış, kurba-

nına dört bir yandan saldırarak var gücüyle çimdik atıp duruyordu.

Çocuklar şaşkınlıkla, "Merhaba, Tink," diye seslendiler.

Tink çın çın öten bir sesle yanıtladı:

"Peter sizin Wendy'yi vurmanızı istiyor."

Peter'in buyruğunu kuşkuyla karşılamak çocukların aklının ucundan geçmezdi. "Hadi, Peter'in isteğini yerine getirelim," dediler saf saf. "Çabuk, oklarla yayları alalım."

Hepsi ağaçlarından aşağıya kaydılar, Solfasol dışında. Onun okuyla yayı yanındaydı. Tink bunu gördü, o küçük ellerini sevinçle ovuşturdu.

"Çabuk, Solfasol, çabuk olsana," diye bağırdı. "Peter sana aferin diyecek."

Solfasol okunu heyecanla yayına geçirdi. "Kaçıl, Tink," diye bağırarak oku fırlattı; göğsünden vurulan Wendy yere düşerek yığıldı kaldı.

Küçük Ev

Öteki çocuklar silahlanmış olarak dışarı fırladıklarında şapşal Solfasol bir fatih gibi Wendy'nin yanında dikilmiş durmaktaydı. Göğsünü kabartarak:

"Çok geç kaldınız, Wendy Kuşunu ben vurdum," diye övündü. "Peter bana aferin diyecek."

Yukarıdan Teneke Çıngırak, "Eşek kafalı," diye bağırdı, sonra uçup bir yere gizlendi. Çocuklar onu duymadılar bile. Wendy'nin çevresine dolmuş bakıyorlardı. Baktıkça üzerlerine korkunç bir sessizlik çökmekteydi. İlk konuşan Azbiraz oldu. Korkudan titreyen bir sesle:

"Kuş muş değil ki bu," dedi. "Bir kız olsa gerek, sanırım."

Solfasol da titremeye başlayarak, "Kız mı?" dedi. Monbey boğuk sesle, "Biz de onu öldürdük," dedi.

Hepsi de başlıklarını çıkartıp saygı duruşuna geçtiler.

Kıvırcık, "Şimdi anlıyorum, Peter onu bize getiriyordu," diyerek üzüntü içinde kendini yere attı.

İkizler, "Sonunda bize bakacak birisi gelmişti, sen onu öldürdün," dediler. Solfasol'a acıyorlardı; ama kendilerine daha çok acıyorlardı. Ondan biraz uzaklaştılar. Solfasol'un benzi kül gibi solmuştu ama üzerinde o zamana değin görmedikleri bir ağırbaşlılık vardı. Dalgın bir sesle:

"Bu işi ben yaptım," dedi. "Rüyalarımnda kadınlar yanıma geldiği zaman, 'Güzel annem, güzel annem,' derdim. Sonunda sahiden çıkıp geldiği zaman vurdum onu."

Ağır ağır uzaklaşmaya başladı. Ötekiiler ona acıyarak baktılar, "Gitme," dediler.

Tir tir titreyen çocuk, "Kalamam," dedi. "Peter'den ödüm kopuyor."

İşte bu içler acısı dakikada, hepsinin de yüreklerini ağızlarına getiren bir ses duydular; Peter'in horoz gibi öttüğünü duydular!

"Peter!" diye bağıştılar çünkü Peter, Ada'ya dö-

nüşünü hep bu yoldan haber verirdi. Çocuklar hemen Wendy'nin çevresini kuşatarak, "Gizleyin onu," dedilerse de Solfasol aralarına karışmadı.

O çın çın öten ses gene duyuldu ve Peter çocukların hemen önüne, yere atladı. "Selam çocuklar," dedi. Çocuklar birer makine gibi selama durdular, sonra gene sessizlik oldu. Peter kaşlarını çattı. "Ben geldim," dedi. "Neden alkışlamıyorsunuz beni?"

Çocuklar, "Yaşa," diyerek bağırarak için ağızlarını açtılsa da sesleri çıkmadı. Peter şahane haberi vermenin heyecanı arasında bunu görmeyerek:

"Size harika bir müjdem var, çocuklar," dedi. "En sonunda bir anne bulup getirdim sizlere."

Çıt yok. Yalnızca dizüstü çöken Solfasol'un çıkarıldığı ufak pıtırıtı duyuldu.

Peter içine bir kurt düşmeye başlayarak, "Görmediniz mi onu?" diye sordu. "Bu yöne uçuyordu."

"Vah bize, vahlar bize!" diye bir ses yükseldi. Bir başka ses, "Ah kara gün!" diye inledi.

Solfasol ayağa kalktı. "Peter," dedi, ağırbaşlı, ciddi. "Onu göstereyim sana." Ötekiler hâlâ Wendy'yi gizlemekten yanaydılar; ama Solfasol, "Kaçılın, İkizler, Peter onu görsün," dedi.

Böylece Peter'in Wendy'yi görebilmesi için hepsi de açıldılar. Peter bir süre Wendy'ye baktı ama ne yapacağını bilemedi. Kararsız bir sesle, "Ölmüş," dedi. "Belki korkuyordur, ölmüş olmaktan." Bir an oradan

kaçıp uzaklaşmak istedi. O böyle yapsaydı çocuklar da seve seve peşinden giderlerdi. Ama ortada ok vardı. Peter oku kızın yüreğinden çıkararak çocuklara doğru döndü.

“Kimin oku bu?” diye sert bir sesle sordu.

Dizüstü çöktüğü yerden Solfasol, “Benim okum,” diye yanıtladı.

Peter, “Seni alçak!” diyerek oku kaldırdı, hançer gibi saplamaya hazırlandı.

Solfasol yılmadı. Göğsünü açarak, “Vur hançerini, Peter,” dedi. “Tam yüreğime sapla.”

Peter oku iki kez havaya kaldırdı, ikisinde de eli düşüverdi. Peter şaşkın, biraz da ürkek, “Vuramıyorum,” dedi. “Elimi tutan bir şey var.”

Hepsi de testekerlek açılmış gözleriyle ona bakıyorlardı. Yalnızca Monbey, büyük bir şans eseri, Wendy’ye bakmaktaydı.

“O tutuyor, Wendy Bayanı,” diye bağırdı. “Baksanıza eline!”

İnanılır gibi değil, Wendy kolunu kaldırmıştı. Monbey ona doğru derin bir saygıyla eğilerek kulak verdi. “Sanırım Wendy Bayanı, zavallı Solfasol diyor,” diye fısıldadı.

“Yaşıyor,” dedi Peter kısaca.

Az biraz hemencecik, “Wendy Bayanı yaşıyor,” diye haykırdı.

Peter kızın yanına diz çökünce ona verdiği pa-

lamut yüksüğünü gördü. Anımsayacaksınız, Wendy bunu bir zincire takıp boynuna asmıştı. Peter, "Bakın," dedi. "Ok buna rastlamış. Benim verdiğim öpücük. Onun canını kurtardı."

Azbiraz, "Ben öpücük biliyorum," diye lafa karıştı. "Doğrudur: Öpücük bu."

Peter onu duymadı bile. Bir an önce iyileşsin de deniz kızlarını görmeye gidebilsinler diye Wendy'ye yalvarıyordu. Wendy baygın durumda olduğundan bir şey diyemedi elbet; ama yukarılarda bir yerden bir yaygaradır koptu.

Kıvırcık, "Dinleyin, Tink bu," dedi. "Wendy'miz ölmedi diye ağlıyor."

O zaman çocuklar Peter'e perinin suçunu anlatmak zorunda kaldılar. Başkanlarının bu denli öfkeli olduğunu hiç görmemişlerdi, desek yeri var.

Peter, "Sözlerime iyi kulak ver, Teneke Çıngırak," dedi. "Ben senin arkadaşın değilim artık. Bir daha gözüm görmesin seni."

Küçük peri uçup geldi, onun omzuna konarak yalvarmaya başladı; ama Peter onu eliyle itti. Neyse ki Wendy gene elini kaldırıncaya Peter biraz yumuşayarak: "Peki, temelli olmasın ama bir hafta küsüz," dedi.

Teneke Çıngırak, Wendy'ye karşı bir gönül borcu duydu mu dersiniz? Yook, canım, nerde!

Tersine, içinden Wendy'yi kıyasıya çimdiklemek geliyordu. Periler tuhaf yaratıklardır. Onları belki de en iyi anlayan Peter çoğu zaman kulaklarını çeker.

Neyse, şimdi şu bitkin durumunda Wendy'yi ne yapacaklardı?

Kıvırcık, "Yeraltındaki evimize götürelim," diye öneride bulundu.

"Oldu," dedi Azbiraz. "Bayanlar için öyle yapılır."

Peter, "Yok, yok," diye buna karşı çıktı. "İlişmeyin ona. Saygısızlık olur."

Azbiraz, "Ben de şimdi bunu söyleyecektim," dedi.

Solfasol, "Ama burda böyle yatarsa ölür," dedi.

Azbiraz, "Evet, ölür ama ne yazık ki başka çıkar yol yok," dedi.

Peter, "Bal gibi de var," diye bağırdı. "Onun üstüne küçücük bir ev yapalım."

Çocuklar bayıldılar buna. Peter, "Çabuk," diye emir verdi. "Hepiniz koşun, neyimiz varsa en iyisini alın, getirin. Evimizi soyup soğana çevirin. Dört açın gözünüzü."

Şimdi hepsi de düğün gününden önceki terziler gibi harıl harıl çalışmaya başlamışlardı. Oraya buraya koşuyorlar, aşağı inip yatak yorgan, yukarı çıkıp ateşlik odun toparlıyorlardı. Onlar bu işlere iyice daldıkları sırada kimler çıkagelse beğenirsiniz? John'la Michael. Yerde sürüklenerek yürürken ayaküstü uyu-yakalıyor, durup uyanıyor, birkaç adım daha gidiyor, sonra gene uykuya dalıyorlardı.

Michael durup durup, "John, uyansana John,"

diye ağlıyordu. "John, John, Nana nerde? Annemiz nerde, John?"

O zaman John gözlerini ovuşturarak, "Sahiciymiş," diye mırıldanıyordu. "Sahiden uçmuşuz."

Peter'i görünce derin bir oh çektiklerinden hiç kuşkunuz olmasın. "Merhaba, Peter," dediler.

Peter, "Merhaba," diye gülümsedi; ama gerçeği sorarsanız onları çoktan unutmuştu. O sırada Wendy'nin çevresini adımlamaktaydı. Ne büyüklükte bir ev kuracaklarını saptamak istiyordu. Bir masayla birkaç sandalye için de yer bırakılacaktı elbette. John'la Michael onu seyrettiler.

"Wendy uyuyor mu?" diye sordular.

"Evet."

Michael, "John, hadi Wendy'yi uyandıralım da bize yemek pişirsin," diye öneride bulundu. Ama tam o sırada Yitik Çocuklar, kolları çalı çırpı yüklü olarak koşa koşa geldiler. Michael, "Şunlara bak!" diye bağırdı.

Peter en başkanlık sesiyle, "Kıvırcık, evin yapımında bu çocukların da yardımını sağla," diye buyurdu.

"Baş üstüne efendim."

John, "Ev mi yapıyor?" diye sordu.

Kıvırcık, "Wendy'miz için," diye yanıtladı.

John, "Wendy için ha?" dedi, ağzı bir karış açık kalarak, "Yav olup olacağı bir kız işte."

Kıvırcık, "Biz de bu yüzden onun köleleriyiz ya," diye açıkladı.

"Siz mi? Wendy'nin köleleri ha?"

Peter, "Ha şunu bileysin," dedi. "Siz de onun kölelerisiniz. Çocuklar, götürün şunları."

Yitik Çocuklar şaşırıp kalmış olan kardeşleri alıp götürdüler, işe koştular. Peter, "Önce sandalyelerle ocağın siperini yapın," diye buyruk verdi. "Sonra küçük evi bunların çevresine öreriz."

Az biraz, "Doğrudur, ev böyle yapılır; şimdi aklıma geliyor," dedi.

Peter her şeyi düşünüyordu. "Az biraz, doktor getir," dedi.

Az biraz, "Baş üstüne," dedi, kafasını kaşıyarak uzaklaştı. Ne var ki Peter'in buyurduğu yerine getirilmeliydi, çocuk iyi biliyordu bunu. Biraz sonra başına John'un şapkasını geçirmiş olarak, ağırbaşlı bir tavırla geri döndü.

Peter ona yaklaşarak, "Hoş geldiniz efendim, doktor musunuz?" dedi.

Böyle zamanlarda onunla Yitik Çocukların ayrıldığı nokta şuydu: Çocuklar yaptıkları şeyin yalancılıktan bir oyun olduğunu bilirlerdi; ama Peter'in gözünde uydurma ile gerçek, eş ve eşitti. Bu da kimi kez çocuklara çok zor gelirdi; örneğin yalancılıktan karınlarını doyurmuş gibi yapmak zorunda kaldıkları zaman. Beri yandan oyunu bozmaya kalkıştırlarsa Peter onların kulağını çekerdi.

Şimdi de kulağı sayısız kereler çekilmiş olan Az biraz hemen, "Doktorum, bayım," diye karşılık verdi.

Peter, "Ah, efendim, çok ağır hasta olan bir bayanımız var," dedi.

Wendy ayak uçlarında yatmaktaydı; ama Azbiraz onu görmezlikten gelecek kadar kurnazdı.

"Vah vah vah!" dedi. "Nerde kendisi?"

"Şu yamaçta," dedi Peter.

Azbiraz, "Ağzına camdan zamazingo koyacağım," dedi. Derece koyar gibi yaptı. Peter bekliyordu. Biraz sonra camdan zamazingoyu heyecanla Wendy'nin ağzından çıkardılar. Peter kaygıyla:

"Hastamız nasıl?" diye sordu.

Azbiraz, "Vay vay vay!" dedi. "Zamazingo iyileştirdi onu."

"Sevindim," dedi Peter.

Azbiraz, "Akşama gene geleceğim," dedi. "Emzikli bir ibrikten et suyu içmesi gerek." Sonra şapkayı John'a geri verdi ve "Püüf, püff," diyerek derin derin soludu. Güç durumlardan sıyrıldığı zaman böyle yapmak huyundaydı.

Bu arada orman balta sesleriyle çınlamaktaydı. Şişşirin bir ev yapmak için gereken hemen hemen her şey getirilip Wendy'nin ayakları dibine yığılmıştı.

İçlerinden biri, "En çok nasıl evleri sever, bilebilseydik," dedi.

Bir başkası, "Peter, bak Wendy'miz uykusunun arasında kıpırdanıyor," diye bağırdı.

Bir üçüncüsü, "Ağzı açılıyor," dedi. Saygı dolu

gözlerle kızın ağzının içine bakmaktaydı. "Ah, ne güzel!"

Peter, "Belki uykusunun arasında şarkı söyleyecektir," dedi. "Wendy, nasıl bir ev istiyorsun? Şarkısını söyle bize."

Wendy o saat, gözlerini açmaksızın şarkıya başladı:

*Şirin bir ev isterim,
Küçümencecik derim.
Duvarları al olsun,
Çatısı yeşil yosun.*

Çocuklar bunu duyunca sevinçten kıkır kıkır güldüler. Çok güzel bir rastlantı olarak kestikleri odunlar özsularıyla kızılımtırak bir renk almışlardı, çepeçevre her yanları da yosun kaplıydı. Küçük evi bir yandan tıklar tıklar kurarlarken öbür yandan onlar da bir şarkı tutturdular:

*Duvarlar, çatı bitti,
Kapı pek güzel oldu.
Wendy Ana söylesene
Şimdi eksik ne kaldı?*

Yerde yatan kız bunu biraz ağgözlülükle yanıtladı:

*Evimin dört yanına
Pencereler açılsın.
İçerde bebecikler,
Dışta güller saçılsın.*

Çocuklar yumruklarının birer vuruşuyla pencereleri açtılar, iri sarı yapraklardan perdeler astılar. Gelelim ya güller?..

Peter sertçe, "Gül olacak," diye buyurdu.

Çocuklar yalancıktan duvarlara tırmanan sarmaşık güller yapıverdiler.

Ya bebecikler?

Peter'in bebecik buyurmasını önlemek için çocuklar çarçabuk gene bir şarkı tutturdular:

*Evini sardı güller
Eşikte bebecikler.
Yeni yapmak gereksiz
Hazır yapılmışız biz!*

Bu düşünceyi çok beğenen Peter hemen kendi düşüncesiymiş gibi horozlandı. Ev pek güzeldi. Artık dışarıdan gözüküyordu; ama içeride Wendy'nin de rahatı yerinde olsa gerekti. Peter aşağı yukarı dolaşarak evin eksik kalan yerlerini yaptırtıyordu. O kartal gözü gibi keskin gözlerinin bakışından hiçbir şey kaçmıyordu. Ev tam bitmiş gibiyken o:

"Kapının tokmağı yok," dedi.

Çocuklar yerin dibine geçtiler. Neyse ki Solfasol pabucunun tabanını çıkarıp verdi, bu da pek güzel bir tokmak oldu. Çocuklar, "Eh artık şimdi ev iyice bitmiştir," diye içlerinden geçirdiler. Ne gezer? Peter:

"Baca yok," dedi. "Baca gerek bize."

John, "Bacası olmadığı bir gerçek," diye ukalalık etti.

Bu da Peter'e esin verdi. Peter hemen John'un şapkasını aldı; bir yumrukta tepesini delip çıkararak çatıya koydu. Küçük ev, böyle süper bir bacası olduğuna öyle sevindi ki, "Sağ olun" demek istercesine o saat şapkadan dışarı duman tütürmeye başladı.

Ev şimdi gerçekten bitmişti artık. Kapıyı tıkladıktan başka yapacak hiçbir şey kalmamıştı.

Peter, "Herkes kendine bir güzel çekidüzen versin," diye uyarıda bulundu. "İlk izlenimler öyle önemlidir, bildiğiniz gibi değil..." Sonra da kimsenin, ilk izlenimler nedir, diye sormadığına sevindi. Çocukların hepsi kendilerine çekidüzen vermeye dalmışlardı.

Peter kapıyı kibarca tıklattı. Orman da çocuklar kadar derin bir sessizliğe gömülmüştü şimdi. Duyulan tek ses, bulunduğu daldan onları seyredip açıkça alaya alan Teneke Çıngırak'ın sesiydi.

Çocuklarda bir merak, bir merak: Kapıyı açan olacak mıydı acaba? Bir kadın açarsa nasıl biri olacaktı bu kadın? Kapı açıldı, eşikte bir kadın görüldü. Wendy idi bu. Çocuklar hep birden başlıklarını çıkar-

dılar. Wendy pek şaşırılmış gibi duruyordu. Onlar da tıpkı bunu ummuşlardı zaten.

"Neredeyim ben?" diye sordu Wendy.

Sözü ilk kapan Azbiraz oldu, doğallıkla. Çarçabuk:

"Wendy Bayan, sizin için bu evi kurduk," diye konuştu.

Monbey, "Kuzum, noolur, sevdim deyin," diye yalvardı.

Wendy, "Benim güzel, tatlı evim," dedi. Çocukların duymak istedikleri sözcükler de tıpatıp bunlardı!

İkizler, "Hepimiz de senin çocuklarınız," diye bağırdılar.

O zaman bütün çocuklar dize gelip kollarını uzatarak, "Wendy Bayan, yalvarırız, annemiz ol," dediler.

Wendy kıvancından ışıklar saçarak, "Olsam mı ki?" diye mırıldandı. "İçim kalıyor elbet. Ne var ki, anlıyorsunuz ya, olup olacağı küçük bir kız çocuğuyum ben. Bu dalda gerçek bir deneyden geçmiş değilim."

Peter, "Hiçbir şeyi değiştirmez bu," dedi. Bu konuda her şeyi bilen tek kişi kendisiymişçesine konuşmuştu. Oysa konuyu en az bilen oydu. "Şöyle iyi yürekli, tatlı dilli, anaç bir kişi olsun, bize yeter."

Wendy, "Ay şu işe bakın," dedi. "Bana da öyle geliyor ki tıpkı böyle biriymişim gibi geliyor."

Diğerleri, "Öylesin ya, öylesin," diye hep bir ağızdan bağırdılar. "İlk bakışta görmüştük bunu."

“Peki öyleyse, ben de elimden geleni yaparım... Şu dakika hemen içeri girin bakayım, sizi yaramaz çocuklar sizi! Ayaklarınızı ıslatmışsınız, besbelli... Sindirella masalını bitirecek zamanımız anca var, sonra hemen yatağa...”

Çocuklar tıpış tıpış içeri girdiler. Hepsi birden nereye sığıldılar bilinmez, Yokülke’de kişiler iğne deliğinden geçip yüksük içine sığışabilirler.

Bu, Wendy ile birlikte geçirecekleri mutlu akşamların ilki oldu. Masal saatinden sonra Wendy onları ağaçların altındaki eve götürüp o kocaman yatağa yatırarak üstlerini örttü, yorganlarını arkalarına kıstırdı. Kendisi o gece kendi küçük evinde yattı. Peter de kılıcını kınından çekerek kapı önünde nöbet bekledi. Çünkü uzaktan uzağa korsanların şarkıları duyuluyordu; kurtlarsa yabarlarda kol gezmekteydiler. Küçük ev karanlıklar içinde öyle şipşirin, öyle kuytu duruyordu ki perdelerinden sızan ışıkla, bacasından buram buram tüten dumanıyla, kapı önünde nöbet tutan bekçisiyle... Peter Pan bir süre sonra uyuyakaldı. Eğlenceden dönen kimi periler onun üstünden atlayıp geçmek zorunda kaldılar. Yollarını kapayan kişi, öbür çocuklardan biri olaydı periler bir hınzırlık düşünürlerdi. Ama Peter’in burnunu sıkılamakla yetinerek yollarına gittiler.

Yerin Altındaki Ev

Ertesi gün Peter'in ilk işi Wendy'nin, John'un, Michael'ın boylarının ölçüsünü alıp onlara göre birer ağaç bulmak oldu. Aklınızdadır, kapı olarak her biri ayrı ağaç kullanıyor diye Kaptan Kanca çocuklarla alay etmişti. Ama onun bilgisizliğiydi bu; çünkü insanın boyu tam ağacının kovuğuna göre değilse inip çıkmak kolay olmazdı. Çocukların hiçbiri de aynı boyda değildi. Ölçüsü denk düşen çocuk yukarıdayken şöyle bir soluğunu içine çekip tuttu mu tam gereken hızla aşağıya kayardı. Yukarıya çıkmak için de soluğunu bir alıp bir bırakır, böylece tırtıl gibi kıvrıla

büküle tepeyi bulurdu. Bir kez alışıp deneyim edindikten sonra hiç düşünmeksizin, çok da ahenkli bir biçimde yapabilirlerdi bunu.

Gelgelelim ölçünün tıpatıp tutması gerekti. Peter'in ölçü alması da terzilerin ölçü almasına benzer. Ne var ki giysiler kişinin boyuna uygun olarak yapılır; buradaysa kişiler ağaçların boyuna uydurulur. Bu, genellikle birkaç hırka üst üste giymek ya da giyilenleri çıkarmak yoluyla sağlanır. Bir kez ağacını bulan kişi ölçüyü kaçırmamak için elinden geleni yapmak zorundadır. Bunun da bütün aileyi formda tutmak için birebir olduğunu Wendy daha sonradan kıvançla anlayacaktı.

Wendy ile Michael ilk provada ağaçlarına uydularsa da John'un biraz eninden içeri alınması gerekti... Birkaç günlük bir çalışma döneminden sonra hepsi de bu işi kolaylıkla, neşeye yapmayı öğrendiler, kuyuya inip çıkan kovalar gibi. Yeraltındaki evi de öyle bir sevmişlerdi ki özellikle Wendy. Ev kocaman, tek bir odadan oluşmuştu ki ev dediğin de böyle olmalıdır zaten. Balık tutmak isteyenler tabanı şöyle bir kazıyorlardı, olup bitiyordu. Bu tabanda güzel renkli, iri, dayanıklı mantarlar yetişiyor, tabure niyetine kullanılıyordu. Bir Yokağaç odanın tam ortasından çıkıp büyümekte direniyordu; ama çocuklar her sabah Yokağaç'ın kütüğünü dibinden kesiyorlardı. İkinci kahvaltısına kadar ağaç aşağı yukarı bir metre boy at-

mayı beceriyordu. Çocuklar da onun üzerine bir kapı uzatıp masa niyetine kullanıyorlardı. İkinci sofrasını kaldırır kaldırmaz ağacı gene dibinden testereliyorlardı. Böylece, oynamak için yer de açılmış oluyordu. Evin neresinde derseniz orasında yakabileceğiniz koskocaman bir ocak vardı. Wendy bu ocağın önüne ağaç liflerinden yapılmış ipler geriyor, üstüne de çamaşırları asıyordu.

Karyola gündüzün duvara kaldırılır, akşam saat 6.30'da indirildiği zaman odanın hemen hemen yarısını kaplardı. Michael'dan başka tüm çocuklar bu yatakta yatarlardı, kutuda sardalye misali. Bir yandan öbürüne dönmek konusunda çok sıkı bir kural vardı. Önce işaret verilir, sonra herkes birden dönerdi. Michael da karyolada yatmak istiyordu ya, Wendy ile beşikte bir bebeği olsun istiyordu. En küçükleri de Michael olduğuna göre, eh, anne milletini bilirsiniz işte... Uzun lafın kısası Michael tavandan sarkıtılan sallangaçlı bir sepete yatırılmıştı.

Duvarı, kuş kafesinden pek de büyük olmayan bir kovuk vardı ki bu Teneke Çıngırak'ın özel dairesiydi. Küçük bir perdeyle odadan ayrılmıştı. İster büyük ister küçük, hiçbir kadın için bundan daha güzel bir oda düşünülemezdi. Karyolası gerçek bir peri ustasının elinden çıkmaydı; yatak örtülerini de Tink mevsim meyvelerinin çiçeklerine uydururdu. Tuvalet aynası, peri dünyasında yalnızca üç eşi bulunan, paha

biçilmez bir antikaydı, öteki eşyalarıyla halıları da öyle. Tink gelenek yerini bulsun diye tavana gene peri pazarından aldığı billur bir avize asmıştı; ama odasını kendisi aydınlatıyordu, doğallıkla. Gene doğal olarak Tink çocukların yalın, biraz da kaba saba olan odasına burun kıvrarak bakıyordu.

Buradaki yaşamın Wendy'ye özellikle tatlı gelen yanı, sanırım, o afacan çocuklarının işinden başını alamayışıydı. İşi öylesine başından aşkındı ki inanamazsınız, haftalarca yeryüzüne çıkmadığı oluyor, ancak arada eline yamanacak bir çorap alıp kapı önüne çıkarak kaçamak yapıyordu. Ömrü ocak başında, yemek pişirmekle geçiyor, desem abartıyorum sanmayın. Başlıca yiyecekleri kızartılmış ekmeğin ağacı meyvesi, yerelması, hindistancevizi, fırında domuz, tappa francasıyla muzdu. Bunların yanında sukabaklarının içinden pa-pa şerbeti içerlerdi. Şu var ki ne zaman gerçekten ne zaman da yalancıkta yemek yiyeceklerini bilemezlerdi; Peter'in aklına nasıl eserse öyle olurdu. Ötekilerin, "yalancıkta" dedikleri, oyun sırasında uydurulan şeyler, onun için öylesine gerçekti ki uydurma bir yemek sırasında şişmanlamaya başladığı gözle görülebilirdi. Kolay değildi elbet, gene de o ne yaparsa herkes onu yapmak zorundaydı.

Yalnız çocuklardan biri ağacının bol gelmeye başladığını kanıtlayabilirse Peter onun tıka basa, gerçekten karın doyurmasına izin verirdi.

Wendy'nin dikiş ve sökükleri ele almak için en sevdiği saat hepsini yatırdıktan sonraydı. O zaman, "kendi başını dinlemeye fırsat" bulduğunu söylerdi. Bu fırsatı da çocuklara yeni şeyler dikmek, pantolon dizlerine çift yama vurmakla değerlendirirdi. Pantolon dizlerini yıpratmakta bu çocukların üstlerine yoktu, inan olsun... Her birinin topuğu ya da burnu delik olan bir sepet çorabı kucağına alınca Wendy çoğu zaman:

"Doğrusu kimi kez çocuksuz kadınlara imreneceğim geliyor," diye başını sallardı.

Böyle zamanlarda yüzü için için ışırdı. Hani Wendy'nin evine aldığı kurt yavrusu vardı ya, işte bu yavru Wendy'nin Ada'ya gelmiş olduğunu öğrenmekte gecikmedi; arayıp buldu onu, hemen kucaklaştılar. Kurt yavrusu artık Wendy'nin peşinden hiç ayrılmaz oldu.

Zaman geçmekteydi. Peki, Wendy geride bıraktığı sevgili ana-babasını sık sık düşünüyor muydu, dersiniz? Zor bir soru bu çünkü Yokülke'de zamanın nasıl geçtiğini saptamak olanaksızdır. Güneşlerle, aylarla hesaplanır zaman orada, güneşlerle ayların sayısı da dünyadakine oranla öyle çoktur ki! Gene de ne yazık ki Wendy, anasıyla babasını pek tasa etmiyordu kendine. Onların pencereyi çocuklar için açık bırakacaklarından hiç kuşkusu yoktu, bu yüzden de içi bütünüyle rahattı. Onu zaman zaman tasalandıran şey,

John'un anasıyla babasını, çok önceden tanıdığı kişilermişçesine, hayal meyal anımsaması, Michael'ın Wendy'yi gerçekten anne sanmaya başlamasıydı.

Bunlar Wendy'yi biraz ürkütüyordu. Küçük kız yüce bir görev duygusuyla, eski yaşamı kardeşlerinin kafasına kazımak için bu konuda sınav kâğıtları hazırlıyordu onlara. Sınavları okuldakilere elinden geldiğince benzetmeye çalışıyordu.

Öteki çocuklar bunu son derece ilginç bulduklarından, "Sınava biz de katılacağız," diye tutturuyorlardı. Kendi hazırladıkları küçük karatahtalarını ellerine alarak masa başında oturuyor, kızın kendi karatahtasına yazıp geçirdiği soruları uzun uzun düşünerek yanıtlamaya çalışıyorlardı. Son derece sıradan sorulardı bunlar:

"Annemizin gözleri ne renkti? Hangisi daha uzundu, annemiz mi, babamız mı? Annemiz esmer miydi, sarışın mı? Soruların hepsini yanıtlamaya çalışınız."

"A.'*Son tatilimi nasıl geçirdim ya da annemle babamın kişiliklerinin bir karşılaştırılması*' konulu bir yazı yazın. Kırk sözcükten az olmasın. Bu konulardan yalnızca bir tanesi işlenecektir."

"Ya da 1. Annemizin gülüşünü anlatın. 2. Babamızın gülüşünü anlatın. 3. Annemizin gece elbisesini anlatın. 4. Köpek kulübesiyle içinde yaşayanı anlatın."

İşte, böyle gündelik sorulardı hepsi de. Yanıtlaya-

madığınının karşısına bir çarpı işareti koyuyordunuz. John'un kâğıdında görülen çarpı işaretlerinin sayısı bile dehşet vericiydi. Her soruyu yanıtlayan tek çocuk doğallıkla Azbiraz'dı. Yavrucak birinci olmaya öyle bir can atıyordu ki bildiğiniz gibi değil! Ne var ki tüm yanıtları son derece zırva olduğundan hep sonuncu geliyordu. İçler acısı!

Peter bu sınavlara katılmıyordu. Ada'da yazı bilmeyen, hecelemeyle bile sökemeyen tek çocuk oydu. Bu uğraşları hor görür, kendini böyle şeylerin üstünde tutardı.

Sırası gelmişken söyleyeyim: Soruların hepsinde geçmiş zaman kullanılıyordu. Annemizin gözleri ne renkti, gibi. Anlıyorsunuz ya, Wendy de unutmaya başlamıştı.

İleride göreceğimiz üzere serüvenler Yokülke'de gündelik şeylerdi. Ama o günlerde Peter yepyeni bir oyun yarattı: Hiç serüven yaşamıyormuş gibi yapmak. Kısacası John'la Michael'ın doğduklarından bu yana yapageldikleri şeylerle oyalanmak: Yan gelip yatmak, havaya top atmak, itişip kakışmak, gezintiye çıkmak ve tek bir ayı bile öldürmeden dönüp gelmek... Peter'in tabure üstünde hiçbir şey yapmaksızın oturuşunu görmek harika oluyordu. Böyle zamanlarda ciddi mi ciddi durmaktan kendini alamıyordu, oysa tembel durmak aslında çok komik geliyordu ona. Gezintiye çıktığı zaman da sağlığı uğruna yürüyüş yap-

tığını söyleyerek böbürleniyordu. Güneşler boyunca bunlar ona, serüvenlerin en heyecanlısı, en değişiki gibi göründü. John'la Michael da çok eğleniyormuş gibi yapmak zorundaydılar, yoksa Peter Pan payları onları...

Peter Pan çoğu zaman başını alır giderdi. Döndüğünde başından bir serüven geçip geçmediğini hiç bir zaman kesinlikle bilemezsiniz. Yaşadığı serüveni kimi kez tümüyle unuttuğundan hiç lafını etmezdi. Derken içlerinden biri, dışarı çıkınca bir cesetle karşılaşırdı. Beri yandan bir sürü laf ederdi; ama ortalıkta ceset meset olmazdı. Kimi serüvenlerin gerçek olduğunu Wendy, kendi başından da geçtiği için bilirdi. Kimilerinin de hiç değilse bir bölümünün doğru olduğuna inanç getirirdi; çünkü çocukların da başından geçmişti. Bütün bu serüvenleri anlatacak olursak iki ansiklopedi cildi büyüklüğünde bir kitap yazmamız gerekir. Bu da ancak Ada'da geçen ortalama bir tek saati örnek almaya yeter.

İşin en güç yönü anlatılacak serüveni seçebilmekte. Bizimkilerin Uçurum Dibi'nde Kızılderililerle takışmalarını mı anlatmalı? Kanlı mı kanlı bir serüvendi. Peter'in özelliklerinden birini göz önüne sermesi yönünden de ilginçtir: Herhangi bir kavganın orta yerinde Peter'in aklına esip taraf değiştirdiği de olurdu. Uçurum olayında, kavganın sonucu daha salıntıdayken Peter:

“Ben bugün Kızılderili’yim,” diye bağırdı. “Sen nesen, Solfasol?”

Solfasol, “Kızılderili’yim, sen nesen, Monbey?” diye sordu.

Monbey de, “Kızılderili’yim, sen nesen, İkiz?” diye sordu.

Böylece sıradan geçip hepsi de Kızılderili oldular. Bu yüzden kavganın sona ermesi gerekirdi. Ne var ki Peter’in oyununa bayılan Kızılderililer de o günlüğüne Yitik Çocuk olmaya karar verince haydaa, yeni baştan giriştiler, hem de eskisinden daha yaman!

Bu serüvenin inanılmaz sonucu ise... Ama anlatacağımız serüvenin bu olup olmayacağına daha karar vermiş değiliz ki. Kızılderililerin yeraltındaki eve yaptıkları gece baskınını anlatsak belki daha iyi olur. Hani birçoğu ağaçların kovuklarına sıkışıp kalmışlardı da şişe ağzından mantar çekercesine çekilip çıkarılmışlardı. Ya da Peter’in Deniz kızlarının Koyu’nda Prenses Benekli Zambak’ı nasıl kurtardığını, bu sayede nasıl ölmez dost olduklarını anlatabiliriz. Korsanların, çocuklar yesinler de mahvolsunlar diye pişirdikleri pastayı anlatsak da olur. Pastayı her gün, büyük bir kurnazlıkla çocukların görebilecekleri bir yere koyuyorlardı; ama her seferinde Wendy pastayı çocukların elinden kapıp alıyordu. Öyle ki zamanla pasta bayatladı, kurudu, taş parçası gibi sepsert bir şey oldu çıktı. Ve bir gece karanlıkta Kanca’nın aya-

ğına takılarak onu tepetaklak etti. Ya da isterseniz Peter'in dostları olan kuşlardan konuşalım: Özellikle yuvasını Koy'un üstündeki bir dala yapan, yuva suya düştüğü zaman bile yumurtalarının üstünden kalkmayan Yokkuş. Peter çocuklara, ona ilişmesin diye buyruk vermişti. Çok cici bir öyküdür, sonunda kuşların nasıl iyilikbilir yaratıklar olduğunu gösterir. Ne var ki bunu söylersek Koy'un öyküsünü baştan sona anlatmamız gerekir ki bu da bir yerine iki serüven anlatmak olur. Çok heyecanlı olmakla birlikte daha kısa bir serüven, Tink'in, terbiyesiz sokak perilerinin yardımıyla Wendy'yi boğmaya kalkışmasıdır. Bunu istemezsek Peter Pan'ın aslanlara meydan okuyuşunu seçebiliriz.

Hangisini seçsek ki? En iyisi yazı-tura atalım.

Attık, Koy kazandı. İnsanın akli ister istemez öbür serüvenlerde kalıyor; ama galiba en adili yazı-turanın sonucuna bağlı kalmak...

Deniz kızlarının Koyu

Şanslı bir çocuksanız gözlerinizi yumduğunuz zamanlarda, karanlıkların içinde yüzen, güzel, solgun renkli, bir küçük göl görebilirsiniz. Gözlerinizi sımsıkı yumarsanız gölcük biçimlenmeye başlar, renkler de öylesine parlaklaşır ki bir an sonra tutuşacaklarını anlarsınız. Renklerin tutuşmasından hemen önce Koy'u görürsünüz. Dünya yüzündeyken buncacık yaklaşabilirsiniz oraya: Cennet'ten çalınma tek bir dakika boyunca. İkinci bir dakikanız olsa dalgaları görüp deniz kızlarının şarkılarını duyabilirdiniz...

Çocuklar yazın çoğu günlerini çay ağzındaki bu

Koy'da geçirir, yüzer, güneşlenir, deniz kızlarından öğrendikleri oyunları oynarlardı. Bunu duyunca deniz kızlarının onlarla dost olduğu sanılmasın. Tersine, Ada'da kaldığı onca zaman süresince deniz kızlarından tek bir tatlı söz duymayışına Wendy ömür boyu yanardı. Kıyıya sessizce indiği zaman sürü sepet görürdü onları, özellikle Sürgün Kayası'nda. Deniz kızları burada oturup güneşlenmeyi, o uzun saçlarını tembel tembel taramayı pek severlerdi. Wendy'nin usul usul yüzerek iyice yaklaştığı da olurdu; ama onlar, kızı görür görmez hemen dalıp gider, kuyruklarıyla suya çarparak Wendy'yi ıslatmaktan da geri kalmazlardı, hem de bile bile... Peter dışında bütün çocuklara da böyle davranırlardı. Yalnız Peter, Sürgün Kayası'nda onlarla saatler saati çene çalardı. Terbiyelerini bozdukları zaman da kuyruklarına basardı.

Wendy'ye deniz kızlarının birinden aldığı bir tıraş armağan etti.

Deniz kızlarını dolunay olduğu gecelerde görmek, o zaman söyledikleri o tuhaf, içe işleyen, gazelimsi şarkıları dinlemek unutulmaz bir şeydir. Ne var ki böyle gecelerde Koy insanlar için çok tehlikelidir. Şimdi anlatacağımız geceye dek Wendy, Koy'u ayışığında hiç görmemişti.

Ama gündüzlerin sık sık gelirdi. Hele yağmurdan sonra güneş açtığı zamanlarda, deniz kızlarının akın akın su yüzüne çıkarak kabarcıklarla oynamalarını

seyretmeye doyamazdı. Deniz kızları ebemkuşağının altındaki renk renk su kabarcıklarını top niyetine kullanırlar, gülüp söyleyerek kuyruklarıyla birbirlerine fırlatırlar. Ebemkuşağının uçları kale yerine geçer, oyunun amacı da topları kaleden dışarı kaçirtmaktır. Kimi gün yüzlerce deniz kızının Koy'da oynastıkları olur. Pek güzel bir görüntüdür bu.

Gelgelelim, çocuklar oyuna karışmaya kalkıştıkları dakikada deniz kızları derinlere dalarak görünmez olurlar. Ne var ki onların da gizliden gizliye çocukları seyrettiklerini biliyoruz. Bir gün John, su kabarcıklarına kafayla vurma yöntemini ortaya atmıştı. Ertesi gün deniz kızlarının kalecilerinin de bu yöntemi benimsemiş oldukları görüldü. John'un Ada yaşantısında bıraktığı tek iz budur, diyebiliriz.

Çocuklar öğle yemeğinden sonra yarım saat yatıp dinlenmek zorundaydılar. Wendy bu konuda Nuh der peygamber demezdi. İşte gene böyle bir öğleden sonra, hepsi Sürgün Kayası'nda yatmış, biraz kestiriyor ya da uyuyor numarası yaparak Wendy bakmadığında birbirlerini çimdikliyordı.

Wendy nakış işlemekteydi. Derken Koy'un bir değişime uğradığını gördü. Sular ufaktan ürpermeye başlamış, güneş gizlenmiş, her yere gölgeler inerek havayı serinletmişti. Hava öylesine kararmıştı ki Wendy iğnesine iplik geçiremez olmuştu. Çevresine bakındı. Biraz önceki o neşeli, güler yüzlü Koy şimdi korkunç, düşman bir yere dönüşmüştü.

Akşam olmuş değildi, Wendy biliyordu bunu. Akşam kadar karanlık bir şey, gelmekte olduğunu haber vermek için suları ürpertmişti. Neydi bu şey?

Wendy'nin aklına Sürgün Kayası'na ilişkin olarak dinlediği tüyler ürpertici öyküler dolmuştu. Hain kaptanlar cezalandırmak istedikleri denizcileri bu kayada ölmeye bırakırlarmış. Sular, yükseldiği zaman kayayı kaplarmış çünkü.

Wendy'nin çocukları hemen uyandırması gerekirdi elbet. Neylersiniz ki pek toy bir anneydi. Kuralları hiçbir zaman bozamayacağını, yarım saatin ille dolması gerektiğini sanıyordu. Bu yüzden, yüreği korkudan ağzında olduğu, erkek sesi duymaya can attığı halde çocukları uyandırmadı. Sisler içinde kürek sesleri duyduğu, tüyleri diken diken olduğu halde uyandırmadı onları. Yürekli kızmış, değil mi?

Neyse ki içlerinde, uykusunun arasında bile tehlikenin kokusunu alabilen biri vardı. Peter Pan birden dimdik doğruldu. Dipdiri uyanıktı. Tek bir seslenmeyle öbür çocukları da uyardı.

Bir eli kulağında, heykel gibi duruyordu.

"Korsanlar geliyor!" dedi. Ötekiler ona sokuldular. Peter'in buyruğu kısa ve kesindi:

"Dalın!"

Çıplak bacaklar havada bir an ışıdı, sonra Koy bomboş kaldı. Çırpıntılı suların üzerinde Sürgün Kayası bir başına yükseliyordu, kendisi de ölümü bekleyen bir sürgün denizciymiş gibi...

Kayık yaklaşmaktaydı. Korsanların kayığıydı bu. İçinde üç kişi vardı: Smee, Starkey, bir de tutsak ki bu, Benekli Zambak'tan başkası değildi. Elleri ayakları bağılıydı; başına gelecekleri de biliyordu. Kayanın üzerinde ölmeye bırakılacaktı. Gene de yüzü gururlu ve umursamazdı. Bir Kızılderili prensesti o, prenseslere yaraşır biçimde ölecekti. İşte o kadar. Ağzında bir bıçakla korsan gemisine tırmanırken ele geçirmişlerdi onu.

Sisler içinde korsanlar kayaya neredeyse çarpıyorlardı. Smee İrlanda şivesiyle, "Höst, koca öküz," diye bağırdı. "Kayaya geldik, ulan. Şimdi geriye şu Kızılderili'yi çıkartıp bırakmak kalıyor. Sular yükseldikçe boğulup geberir."

Güzel prensesi kayaya çıkartıp bırakmak korsanların tek bir dakikasını aldı. Boş yere direnmek Benekli Zambak'ın gururuna sığmazdı.

Kayanın yakınında; ama korsanların gözünden uzakta iki kafa sulara batıp çıkmaktaydı: Peter ile Wendy. Wendy hüngür hüngür ağlıyordu çünkü bu onun tanık olduğu ilk acıklı olaydı. Peter birçok acıklı olay görmüşse de hepsini unutmuştu. Şu sırada onu asıl etkileyen, olayın acıklı yönü değildi. İki kişinin tek kişiye karşı birlik olmasına kızmış, prensesi kurtarmaya karar vermişti. En kolayı korsanlar gidene dek beklemektir; ama Peter Pan hiçbir zaman kolay yolu seçmezdi ki!

Şu sırada başka yapabileceği hiçbir şey olmadığından sesini Kaptan Kanca'nın sesine benzeterek: "Heey, bizimkiler!" diye bağırdı. Harika bir taklitti bu.

Korsanlar şaşkın şaşkın bakışarak, "Bizim kaptan," dediler.

Starkey, "Yüzerek geliyor olmalı," dedi, gözleriyle çevrede boş yere arandı.

Smee, "Kaptan, Kızılderili'yi kayaya bırakıyoruz," diye bağırdı.

Kaptanın, "Salıverin onu, gitsin," dediği duyuldu. Korsanların ağzı açık kaldı.

"Ama, Kaptan..."

"Hop dedik, annadınız mı? Yoksa kancamı geçiririm, ha!"

Smee soluğu kesilmişçesine, "Çok tuhaf şey," dedi.

Starkey ürkek ürkek, "Kaptan'ın dediğini yapsak iyi olacak," dedi.

Smee, "Öyle," diyerek Benekli Zambak'ın bağlarını kesti. Genç kız o saat balık gibi kayarak suya atladı.

Peter'in bu üstün zekâsı karşısında Wendy doğallıkla coşmuştu. Ne var ki Peter'in de sevineceğinden, horoz gibi ötmeye başlayıp kendini ele vereceğinden korkuyordu. Elini hemen onun ağzına kapadı. Ama tam o sırada Koy'un suları üzerinde Kanca'nın,

“Heey, kayıktakiler!” diye bağırdığı duyuldu. Hem bu kez bağırın Peter değildi!

Gene Kanca'nın sesinin, “Heey, kayıktakiler!” diye bağırdığını duydular.

Wendy her şeyi anlamıştı, şimdi. Gerçek Kanca da yakınlardaydı. Kayığa doğru yüzmekteydi. Adamlarının uzattığı fenerin ışığında çok geçmeden gözüktü. Wendy onun kancasıyla kayığın kenarına tutunduğunu gördü. Üzerinden sular süzülen o esmer, yakışıklı, hain yüzü gördü. Sapır sapır titreyerek kaçmaya çalıştı; ama Peter yerinden kıpırdamadı bile. Tepeden tırnağa yaşamla kıvılcımlanmıştı ve kibrinden yanına varılmıyordu. Wendy'ye susup korsanları dinlesin diye işaret etti.

Kayıktaki iki adam kaptanlarının neden geldiğini merak ediyorlardı; ama o başını kancasına yaslamış, derin bir üzüntü içinde, öylece oturmaktaydı.

Adamlar çekinerek, “Kaptan, işler yolunda ya?” diye sordular; ama o kof bir iç çekişle karşılık verdi.

“İçini çekiyor,” dedi Smee.

Starkey, “Bak gene içini çekiyor,” diye ekledi. Smee, “Bu üçüncüsü oldu,” dedi.

“Kaptan, ne var, kuzum?”

O zaman Kanca ağzını açarak ateşli bir sesle konuştu:

“Her şey bitti. O Tanrı'nın cezası çocuklar kendilerine anne bulmuşlar.”

Wendy korkusunun arasında bile gururla şişinmekten kendini alamadı.

Starkey, "Vah başımıza gelenler," diye inledi.

Bilgisiz Smee, "Anne de nedir?" diye sordu.

Wendy öyle şaşalamıştı ki, "Bilmiyor!" diye bağırdı. İnsanlar kedi yavrusu besleyebildikleri gibi korsan besleyebilseler Wendy Smee'yi alırdı.

Peter kızı hemen suyun altına doğru çekti, çünkü Kanca onu duyarak, "Neydi o ses?" diye dikilmişti.

Starkey, "Ben bir şey duymadım," diyerek feneri sulara doğru tuttu. Fenerin ışığında korsanlar şaşılacak bir görüntüyle karşılaştılar. Bu size demin anlattığım Yokkuş'un yuvasıydı. Sulara yavaş yavaş yüzüyordu. Yokkuş da yumurtalarının üstünde oturmaktaydı.

Kanca, Smee'nin sorusuna yanıt olarak, "Bak, işte sana bir anne," dedi. "Tam ders alınacak bir sahne. Yuva suya düşmüş; ama anne yumurtalarını bırakıp gitmiş mi? Hayır!"

Koca korsanın sesi titredi. Sanki aklına o eski, masum çocukluk... Ama korsan bu yumuşak duyguları kancasının tersiyle itiverdi.

Çok etkilenmiş olan Smee önlerinden yüzüp geçen kuş yuvasına baktı. Sonra heyecanla, "Kaptan," dedi. "O çocukların annesini kaçırsak da bizim annemiz olsa olmaz mı?"

Kanca, "Şahane bir fikir!" dedi. Tasarı, o üstün beyninin içinde o saat biçimlenmeye başlamıştı. "Ço-

cukları yakalayıp gemiye getiririz. Oradan onları denize attık mı Wendy de bizim annemiz olur.”

Wendy gene kendini tutamayarak, “Ölsem olmam!” diye bağırdı, sonra hemen suya daldı.

“Neydi o ses?” Ama görünürlerde hiçbir şey yoktu. Yolda yaprak hışırtısı sandılar.

Kaptan, “Anlaştık mı, tosunlarım?” diye sordu.

Adamların ikisi birden, “İşte elim,” dediler.

“İşte kancam. Yemin edelim.” Üçü birden yemin ettiler. Bu arada kayaya çıkmışlardı. Kanca birden Benekli Zambak’ı anımsayarak, “Kızılderili nerede?” diye sordu.

Smee, “Tamamdır Kaptan, salıverdik gitti,” diye yanıtladı.

“Gitti mi?”

Miço, “Siz dediniz ya,” diye kekeledi.

Starkey, “Demin buraya gelmezden önce bağırip söylediniz,” dedi.

Kanca, “Vay canına yandığının zebani zurnası!” diye gürlledi. “Neler saçmalıyorsunuz siz?” Sonra adamların içtenlikli olduklarını görerek, “Çocuklar, ben öyle buyruk vermedim,” dedi.

Smee, “Garip ki, çok garip,” diye söylendi. Şimdi üçü de diken üstündeydiler.

Kanca, “Ey Koy’un karanlık sularında gezen ruh, beni duyuyor musun?” diye bağırdı; ama sesi belli belirsiz titriyordu.

Peter'in ses çıkarmaması gerekirdi, doğallıkla. Ama Peter'in sessiz kalamaması da aynı derecede doğaldı. Hemencecik Kanca'nın sesiyle karşılık verdi:

"Vay canına yandığımın ekşi bozası, seni duyuyorum."

Bu korkunç dakikada Kanca'nın kılı kıpırdamadı. Ama Smee ile Starkey tir tir titreyerek birbirlerine sarıldılar.

Kanca, "Kimsin, yabancı, söyle," dedi.

Ses, "Hoşça Roger gemisinin kaptanı Kanca'yım ben," diye yanıtladı. "Kanca Jas."

Kanca, "Değilsin sen, değilsin işte!" diye boğuk sesle bağırdı.

"Vay canına yandığımın katran kazanları! O dediğini bir daha dersen kancamla ciğerine demir atarım, annadin mı?"

Kanca daha yumuşak bir sesle, "Sen Kanca'ysan söyle bana, ben kimim?" diye nerdeyse alçakgönüllülikle sordu.

Ses, "Morina balığısın sen," diye karşılık verdi. "Morina balığından başka bir şey değilsin."

Kanca kof bir yankı gibi, "Morina balığı!" dedi. Şimdiye dek sıkı durmuştu ama şimdi içinden çöktüğünü, gururunun yıkıldığını duyabiliyordu.

Adamlarının geri geri çekildiklerini gördü. "Bunca yıldır bize kaptanlık eden, bir morina balığı mı imiş?" diye söyleniyorlardı. "Yuf be, enayi yerine konmuşuz!"

Köpekleri ona dişlerini gösteriyorlardı; ama kendi derin acısıyla yanıp tutuşan Kanca onları duymuyordu bile. Şu anda gereksindiği şey, onların değil, kendisinin kendisine olan inancıydı. Güvenci yıkılıp gitmekteydi. Derken birden, soru-yanıt oyununu denemeyi akıl etti.

"Ey ruh," diye seslendi. "Başka bir sesin daha var mı senin?"

Peter bu, oyuna doyabilir mi? O saat kendi şakrak sesiyle, "Var ya," diye yanıtladı.

"Başka bir adın da var mı?"

"Var, var."

"Bitki mi?"

"Hayır."

"Mineral mi?"

"Hayır."

"Hayvan mı?"

"Evet."

"Erkek mi?"

Peter küçümseyen bir sesle, "Hayır," diye bağırdı.

"Çocuk mu?"

"Evet."

"Sıradan bir çocuk mu?"

"Hayır."

"Harika bir çocuk mu?"

Daha Wendy engel olamadan Peter çın çın öten

bir sesle. "Evet," diye bağırmişti bile. Wendy'nin içi çürüdü. Ama Kanca iyice şaşkına dönmüştü. Terden ıslanan alnını silerek adamlarına döndü:

"Siz de bir şeyler sorun."

Adamlar, "Aklımıza bir şeycikler gelmiyor," dediler üzgün üzgün.

Peter, "Bilemediniz, bilemediniz," diye şakıdı. "Pes diyor musunuz?"

Kendini beğenmişliği yüzünden çok ileriye gidiyordu. Korsanlar bundan yararlanmasını bildiler. "Evet, evet, pes diyoruz," dediler.

Peter de, "Peki öyleyse," diye bağırды. "Peter Pan'ım ben."

Peter Pan! O saat Kanca gene Kanca oldu; Smee ile Starkey de onun gönüllü kulları...

Kanca, "Elimizden kaçamaz artık," diye bağırды. "Atlayın, sırtlanlarım! Ölü ya da diri, getirin onu bana."

Kendisi de suya atlamıştı. Aynı dakikada Peter'in şakrak sesi duyuldu:

"Çocuklar, hazır mısınız?" Koyun dört bir köşesinden, "Evet," sesleri yükseldi.

"Yumulun korsanlara, yiğitlerim."

Kavga kısa sürdü ama sert geçti. Korsanlarla çocuklar birbirlerine girmişlerdi. Peki, bu arada Peter neredeydi? O daha büyük bir av peşindeydi. Ötekiler de yürekli çocuklardı, doğrusu. Korsanların kaptanı-

na yaklaşmıyorlar diye onları suçlamayalım. O demir pençe, kaptanın çevresinde bir ölüm çemberi çiziyordu. Neyse ki bu çembere girmeyi göze alabilen birisi vardı.

Ne tuhaftır ki karşılaşmaları denizde olmadı. Kanca soluğunu alabilmek için kayaya tırmanmıştı. Aynı dakikada Peter de öteki yandan kayaya çıktı. Kaya cam gibi kaygan olduğundan emekleyerek tırmanıyorlardı. Birbirlerinden haberleri yoktu. Tutunacak yer ararken birbirlerinin koluna yapıştılar. Şaşırıp başlarını kaldırdılar ki yüzleri neredeyse birbirine değecek! İşte böyle oldu karşılaşmaları.

Peter, içi sevinçle dolup taşarak o güzel dişlerini keyifle gıcırdattı. Yıldırım hızıyla Kanca'nın belindeki bıçağı çekti, tam saplamak üzereyken kendi durduğu yerin korsandan yukarıda olduğunu gördü. Hakça bir dövüş olmazdı ki bu. Peter korsanı da yukarı çekmek için elini uzattı.

Korsan işte o zaman ona kancayı taktı.

Peter'i sersemleten şey canının acısı değil, durumun haksızlığı oldu. Kolu kanadı kırılmıştı. Öylece bakmaktan başka bir şey gelmiyordu elinden. Her çocuk ilk kez haksızlığa uğradığı zaman böyle olur. Çünkü karşısından tek beklediği şey, hakça davranıştır. Haksızlık edeni sonradan belki gene sevebilir sevmesine de, kendisi artık hiçbir zaman eskisi gibi olamaz. İlk uğradığı haksızlığın etkisinden hiç kimse

kurtulamaz. Peter dışında. Peter çok haksızlığa uğramıştır; ama hepsini unuttur.

Bu yüzden şimdi de ilk olarak haksızlığa uğramış gibiydi ve öylece bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Demir çengel iki kez taradı onu.

Birkaç dakika sonra çocuklar, Kanca'nın suda, gemisine doğru çılgınlar gibi kulaç attığını gördüler. O uğursuz yüzünde zafer sevinci değil, sapsarı bir korku vardı şimdi. Çünkü timsah gene peşindeydi.

Başka zaman olsa çocuklar, "Yaşasın!" diye bağırarak onun yanı sıra yüzerlerdi ya şimdi içleri rahat değildi. Hem Peter'i hem de Wendy'yi yitirmişlerdi. Koy'da dört dönüp adlarını çağırarak onları arıyorlardı. Korsanların kayığını buldular, eve bununla döndüler. Bir yandan da, "Peter, Wendy!" diye bağıryorlardı. Ama deniz kızlarının alaycı kahkahalarından başka yanıt çıkmıyordu. Çocuklar, "Yüzerek ya da uçarak eve dönüyor olsalar gerek," diye kestirip attılar. Tasalanmıyorlardı, çünkü Peter'e inançları sonsuzdu. Dahası, yatak saatini geçirdikleri için kıkır kıkır gülüyorlardı. Hem de bütün suç Wendy Anne'nindi!

Onların sesleri uzaklaştıktan sonra Koy'un sularına buz gibi bir sessizlik indi. Derken, "İmdat! İmdat!" diye cılız bir bağıriş duyuldu. Kayanın dibindeki sulara iki küçük karaltı çalkalanmaktaydılar. Kız baygındı, oğlan onu kollarında taşıyordu. Sonra bir çabayla Peter kızı kayaya çıkardı, kendi de onun

yanına uzandı... Bayılmadan önceki dakikada suların yükselmekte olduğunu algıladı. Çok geçmeden boğulacaklarını biliyordu; ama elinden gelen hiçbir şey yoktu.

Yan yana baygın yattıkları sırada bir denizkızı Wendy'yi ayaklarından tutup suya doğru çekmeye başladı. Peter onun kaydığını hissederek sıçrayıp uyandı, tam zamanında tutup yukarı çekti onu. Gerçeği söylemek zorundaydı artık.

"Wendy, Sürgün Kayası'ndayız. Bak, ufacık kaldı. Yakında sulara gömülecek."

Wendy, "Öyleyse gitmemiz gerek," dedi. "Uçuyor muyuz, yüzüyor muyuz?"

"Wendy benim yardımım olmadan Ada'ya dek gidebilir misin, yüzerek ya da uçarak?"

Wendy bunu yapamayacak kadar yorgun olduğunu söyledi.

"Ben de sana yardım edemem ki Wendy, Kanca yaraladı beni. Bu durumda ne yüzebilirim ne de uçabilirim."

"Yani ikimiz de boğulacak mıyız?"

"Baksana, sular nasıl yükseliyor."

Bunu görmemek için ellerini gözlerine örttüler. Birazdan ölmüş olacaktı. Derken birden Peter'in eline yumuşak bir şey süründü. "İşe yarayabilir miyim?" diye sorarcasına. Bir uçurtma kuyruğuydu bu, birkaç gün önce Michael'ın yapmış, sonra da elinden kaçırmış olduğu bir uçurtma. Peter oralı olmadan,

"Michael'ın uçurtması," dedi. Sonra birden uçurtmanın kuyruğunu heyecanla çekmeye başladı.

"Michael'ı havalandırmıştı. Öyleyse seni de taşıyor."

"İkimizi birden!"

"İki kişiyi havalandıramıyor. Michael'la Kıvırcık denediler."

Wendy yiğitçe, "Yazı-tura atalım," dedi.

"Laf! Önce bayanlar kurtarılır!"

Peter uçurtmanın kuyruğunu kızın beline dolamıştı bile. Wendy onsuz gitmek istemiyordu; ama Peter, "Yolun açık olsun, Wendy," diyerek onu itiverdi. Birkaç dakika sonra Wendy gökyüzünde görünmez olmuştu. Peter Koy'da bir başınaydı artık...

Kaya minnacık kalmıştı şimdi. Çok yakında sulara gömülecekti. Suların üzerinde solgun ışıklar gezinmeye başlamıştı. Derken dalgaların altından dünyanın en ahenkli, gene de en sızılı müziği olan sesler gelmeye başladı: Deniz kızları dolunaya sesleniyorlardı.

Peter başka çocuklara benzemezdi; ama sonunda onun içi bile korkuyla doldu. Tepeden tırnağa şöyle bir ürperdi. Sonra kendini toplayarak kayanın üzerinde dimdik ayağa kalktı. Yüreği davul gümbürder gibi vurarak:

"Ölmek, ne büyük bir serüven olacak," diye gülmüseddi.

Yokkuş

Peter'in duyduğu son sesler denizkızlarının birer birer su altındaki yatak odalarına çekilmeleri oldu. Denizkızlarının oturdukları mercan kayalıklarındaki kapıların, açılır ya da kapanırken çalan çingirakları vardır. Peter'in duyduğu da işte bu çingirakların sesiydi. Amansızcasına yükselen sular çocuğun ayaklarını gıdıklamaya başlamıştı. Peter dalgaların kendisini yutmalarını beklerken vakit geçsin diye, suların üstünde yüzen bir nesneyi seyre dalmıştı.

İlkin bir kâğıt parçası sandı bunu. Sonra, nesne-

nin belirli bir amaç güttüğünü algılayarak biraz garipsedi. Çünkü nesne akıntıya karşı yüzmek için çaba harcamaktaydı. Kâğıt parçası filan değildi bu. Yuvasının üstünde Peter'e ulaşmak için canını dişine takmış uğraşan Yokkuş'tu. Yuvası suya düşeli beri öğrenmiş olduğu bir yöntemle kanatlarını oynatarak ilerlemeyi başarabiliyordu. Gene de Peter'e yaklaşıncaya değin yorgunluktan canı çıkmıştı. Peter'i kurtarmaya geliyordu. Yuvasını, içindeki yumurtaları gözden çıkararak Peter'e verecekti.

Yokkuş bağırarak Peter'e geliş nedenini anlattı. Peter de bağırarak ona geliş nedenini sordu. Gel gör ki birbirlerinin dilinden anlamıyorlardı. Yalnız anlamamakla kalsalar gene iyi, az sonra sinirlenerek ağızlarını da bozdular.

Yokkuş elinden geldiğince tane tane konuşarak, "Yu-va-ya gir-me-ni is-ti-yor-rum," diye seslendi. "Ama ben yo-rul-dum. Sen bu-ra-ya yüz."

Peter, "Ne gaklayıp duruyorsun, aptal?" dedi. "Bıraksana yuvanı doğru dürüst yüzsün!"

Kuş, "Yu-va-ya gir-me-ni," diye başlayarak sözlerini yineledi.

Bu kez Peter de tane tane konuşmaya çalışarak deminki sorusunu yineledi.

Yokkuş sinirlenmişti. Zaten Yokkuşlar sinirli kuşlardır. "Kuş beyinli yaratık sen de sözümü dinlesene!" diye çığırdı.

Peter onun kendisine sövdüğünü anlayarak, "O dediğin senin babandır," diye çemkirdi.

Sonra, tuhaftır ki ikisi de aynı şeyi söylediler:

"Kapa çeneni, be!"

Ne olursa olsun kuş, Peter'i kurtarmaya kararlıydı. Gücünün son zerresini harcıyarak yuvayı kayaya yanaştırdı. Amacını Peter'e anlatmak için yumurtalarını yuvada bırakarak havalandı. O zaman, en sonunda, kuşun ne demek istediği Peter'in kafasına dank etti. Tepede halkalanan kuşa, "sağ ol" gibilerinden elini salladı. Kuş, Peter'in yumurtalara ne yapacağını görmek için tepede dönüp duruyordu. İki tane büyük yumurta vardı. Peter yumurtaları eline alarak bir düşündü. Kuş, yumurtalarının başına gelecekleri görmemek için gözlerini kanatlarıyla kapadı; ama tüylelerin arasından bakmaktan da kendini alamadı.

Bilmem size söyledim miydi? Kayaya saplanmış bir kazık vardı. Çok eskiden korsanlarca bir gömünün yerini belirlemek için çakılmış olduğu söylenirdi. Gömüyü çocuklar bulmuşlardı. Haşarılıkları tuttuğu zaman bütün o incilerle elmasları, altınları martılara saçarlardı. Bunları yiyecek sanıp kapan martılar, kendilerine madik atıldığını görünce kızıp giderlerdi. Kazık yerli yerinde durmaktaydı: Üstüne Starkey şapkasını asmıştı, içi derin, kenarları geniş, su geçirmez muşambadan bir şapka.

Peter yumurtaları içine koyup şapkayı sulara bı-

raktı. Şapka güzelce yüzmeye başladı. Yokkuş durumu bir bakışta kavramıştı. Peter'in parlak buluşunu alkışlarcasına bir çığırı kopardı. Kendini beğenmiş Peter durur mu? O da hemen horoz gibi öttü, sonra kuş yuvasının içine girdi, kazığı direk gibi tuttu, üstüne de yelken niyetine gömleğini astı. O sırada kuş da şapkasının üstüne konmuş, gene yumurtalarının üstüne çöreklenip oturmuştu. İkisi de, "Yaşasın!" diye bağırarak, kuş bir yana, Peter öbür yana süzülüp gittiler.

Peter kıyıya ulaştığı zaman yuvayı kuşun hemen görebileceği bir yere bıraktı doğallıkla. Gelgelelim kuş, şapkadaki öyle bir hoşnut kalmıştı ki yuvasına bir daha hiç dönmedi. Yuva, paramparça oluncaya dek koyun sularında yüzdü durdu. Beri yandan Starkey ne zaman koy kıyısına inse Yokkuş'un kendi şapkasına kurulmuş oturuşuna acı acı bakardı.

Bu kuşu bir daha görmeyeceğimiz için şimdi sırası gelmişken belirtmek istiyorum. Sanırım ilginç bulacaksınız. O gündür bugündür Yokkuşlar yuvalarını şapka biçiminde yapar oldular. Yavrularını güneşlenmeye çıkartabilmek için de yuvanın kenarını geniş tutuyorlar...

Peter yeraltındaki eve Wendy'den hemen sonra döndü. Uçurtma oraya buraya sürüklendiğinden Wendy'yi geç bırakmıştı. Çocuklar bayram ettiler. Hemen hepsinin anlatacak bir serüveni vardı. Ama

serüvenlerin en büyüğü, belki de yatma saatinin adamakıllı geçmiş olmasıydı. Çocuklar daha da gecikmek için türlü çeşitli numaralar yaptılar. Ama Wendy, hepsinin sağ salim yuvaya dönmüş olmalarına sevinmekle birlikte saatin kaç olduğunu görünce dehşete kapılarak, mazeret dinlemez bir kesinlikle, "Hadi bakalım, hepiniz yatağa!" diye bağırdı.

Ama ertesi gün iyice yumuşayarak hepsini şımarttı, herkese sargı bezi dağıttı. Çocuklar da akşamlara kadar, yara sarıp topallamaca oynadılar.

Mutlu Yuva

Koydaki çatışmanın önemli bir sonucu oldu: Kızılderililer çocukları dost bildiler. Peter Pan, Prenses Benekli Zambak'ı korkunç bir ölümden kurtarmıştı. Prenses'le yiğitlerinin Peter için yapmayacakları şey yoktu, artık. Gece sabahlara dek yeraltındaki evin başında nöbet tutuyorlardı. Korsanların en yakın zamanda büyük bir saldırıya geçmeleri kaçınılmazdı çünkü. Kızılderililer gündüzleri bile barış çubuklarını tütürerekten evin çevresinde dolanıp duruyorlardı. Peter'e, önünde yere kapanarak, "Ulu Ak Ata," diyor-

lardı. Peter de dört köşe oluyor, burnu daha da havaya kalkıyordu. Şişinerek:

“Ulu Ak Ata çok hoşnut,” diye konuşuyordu. “Pikanini savaşçıları evimizi iyi koruyorlar.”

Güzeller güzeli Benekli Zambak da, “Peter Pan var beni kurtarmak. Var ben onun en iyi dostu olmak. Ben dururken yok korsanlar ona ilişmek,” diyordu.

Peter bu güzel, gururlu prensesin böyle konuşmasını doğal hakkı sayarak bir kral tutumuyla, “İyi,” diyordu. “Peter Pan diyeceğini dedi.”

Bu, “Artık çenenizi kapatabilirsiniz,” anlamına geliyordu. Kızılderililer Peter’in bu isteğini de saygıyla karşılıyorlardı. Gelgelelim öteki çocukların karşısında yere kapandıkları filan yoktu. Onları bir “merhaba”yla geçiştiriyorlardı. Çocukların asıl içerlediği, Peter’in bunu pek doğal karşılmasıydı. Wendy içinden onlara hak vermekle birlikte açık açık yakınmalarına izin vermiyordu. İçinden, Kızılderililerin kendisine, “hatun” demelerine de sinirleniyordu.

Şimdi geldik sonradan, kendi aralarında hep, “Gecelerin Gecesi” diye anacakları o büyük geceye. Gündüz saatleri, güç toplarcasına, olaysız ve sessiz geçmişti. Şimdi Kızılderililer battaniyelerine bürünüp nöbete durmuşlar, aşağıdaki evdeyse çocuklar akşam yemeğine oturmuşlardı. Yalnız Peter saate bakmaya çalıştı. Adada saate bakmanın yolu timsahı bulmak, sonra karnındaki saatin çalmasını beklemektir.

Bu akşam yalancıktan yemek yiyorlardı. Masanın

çevresinde sıralanmış, iştahla, hapur hapur öyle bir atıştırmaları vardı ki! Bir yandan gevezelikleri, bir yandan birbirlerine sataşmaları derken, gürültüden insanın kulakları nerdeyse sağır oluyordu. Wendy işin gürültüsünde değildi ya, çocukların her şeyi hoyratça kapmalarına, itişip kakışmalarına dünyada göz yummazdı. Kesin bir kural koymuştu: Çocuklar sofrada başında birbirlerine vuramazlardı. Önce ellerini kaldırıp Wendy'den söz alarak, "Falancadan yakınmak istiyorum," demeleri gerekiyordu. Gel gör ki çocuklar bu kuralı ya toptan unutuyorlar ya da her dakika el kaldırıp işi civıtıyorlardı.

Wendy onlara hep bir ağızdan konuşmanın yasak olduğunu belki yirmi kez söyledikten sonra, "Susun!" diye bağırdı. "Azbiraz, sukabağına biraz daha süt koyayım mı?"

Azbiraz yalancıkdan sukabağına bakar gibi yaparak, "Daha var, anneciğim," dedi. Monbey, "Sütünü daha içmeye başlamadı bile," diye araya girdi.

Buna gammazlık denirdi.

Azbiraz, "Monbey'den yakınmak istiyorum," dedi.

Ne var ki John elini ondan önce kaldırmıştı. Wendy, "Evet John?" dedi.

"Peter yokken ben onun yerine oturabilir miyim?"

Wendy, "Ne münasebet," dedi. "Peter Pan'ın yerini kimse alamaz."

Solfasol elini kaldırmıştı. Öyle sessiz uslu bir çocuktuk ki daha doğrusu tek uslu çocuk olduğundan, Wendy ona karşı özellikle sevecen davranırdı.

"Wendy Anne, Peter'in yerine sanırım ben de oturamam, değil mi?"

"Olmaz, Solfasol."

Solfasol usluysa, uslu olmasına da bir kez başlandı mı susmak bilmezdi:

"Öyleyse, Michael, bırakır mısın senin yerine ben bebecik olayım?"

Sepetine girip yatmış olan Michael, "Bırakmam," dedi.

Solfasol umudu her an biraz daha kırılarak, "Bebecik olamayacağıma göre ikiz olabilir miyim bari?" diye sordu.

İkizler, "Hava alırsın," dediler. "İkiz olmak her babayığidin yiyeceği yoğurt değildir."

"Önemli bir kişi olmayacağıma göre size el çabukluğuyla bir oyun yapabilir miyim, hiç değilse?"

Çocuklar hep birden, "İstemez," diye yanıtladılar.

Solfasol, "Zaten pek umudum yoktu ya," dedi, sonra sustu.

Bu kez çocuklar gene gürültü yapmaya başladılar.

"Azbiraz sofraya doğru öksürüyor."

"İkizler Mami elmalarını yemeye başladılar bile."

"Kıvırcık hem tappa francalası hem de yerelması aldı."

"Monbey ağzında yemek varken konuşuyor."

"İkizlerden yakınmak istiyorum."

"Kıvırcık'tan yakınmak istiyorum."

"Monbey'den yakınmak istiyorum."

Wendy, "Of, of, of," diye inledi. "Tanrı eksik etmesin; ama şu çocuklar kimi kez canıma tak diyor."

Sonra çocuklara sofrayı toplamalarını söyleyerek sökük sepetini kucağına aldı. Her zamanki gibi dizleri topukları delik, koskocaman bir yığın çorap!

Michael, "Wendy," diye sızlandı. "Koca çocuğum ben artık. Beşiklik yaşım geçti."

Wendy biraz sinirlenerek, "Beşikte bebek istiyorum ben," dedi. "Beşiksiz evin tadı çıkmıyor. En küçüğüm de sensin."

O sökük dikerken çocuklar çevresinde oyun oynuyorlardı. Ocaktaki ateşin masalsı ışığı o mutlu yüzlerini, zıplayıp sıçrayan kollarıyla bacaklarını aydınlatıyordu. Yeraltındaki küçük evde hemen her gece görülen bir sahneydi; ama bizim en son görüşümüz olacak.

Yukarıda bir ayak sesi duyuldu. Buna ilk kulak kabartan Wendy oldu.

"Çocuklar, Peter'in ayak sesini duydum. Kapıdan karşılınmayı sever, biliyorsunuz."

Yukarıda Kızılderililer Peter'in önünde yere ka-

panmışlardı. Peter, "Evimi iyi koruyun, yiğitlerim," diye konuştu. "Peter Pan diyeceğini dedi."

Sonra aşağıdaki yumurcaklar onu ayaklarından tutup ağaç kovuğundan aşağı çektiler, bundan önce her zaman yaptıkları gibi. Ama ne yazık ki bu gece son geceleri olacaktı.

Peter, Wendy için saati öğrenmiş, çocuklara da fındık getirmişti. Wendy, "Peter, şımartıyorsun onları," dedi; ama hoşnutluktan ağız kulaklarına varıyordu.

Peter, "Boş ver güzelim," diyerek tüfeğini duvara astı.

Michael, "Kadınlara, güzelim, denileceğini ona ben öğrettim," diye Kıvırcık'ın kulağına fısıldadı.

Birinci İkiz, "Peter, dans etmek istiyoruz," dedi.

Keyfi iyice yerinde olan Peter, "Dans edin bakalım, ufaklıklar," dedi.

"Ama sen de dans edesin istiyoruz."

Gerçekten de Peter hepsinden iyi dans ederdi; ama şimdi yalancılıktan kaşlarını kaldırarak, "Bırakın, yav, bizden geçti artık," dedi.

"Wendy Anne de dans etsin."

Wendy, "Ben ha?" dedi. "Boyumca çocuklarım varken dans etmek benim neyime?"

Azbiraz, "Ama bu gece cumartesi gecesi," dedi.

Cumartesi gecesi değildi aslında, daha doğrusu cumartesi gecesi de olabilirdi; çünkü günlerin hesa-

bını çoktan yitirmişlerdi. Ne var ki ne zaman özel bir şey yapmak isteseler, "Bu gece, cumartesi gecesi," derler, sonra dilediklerini yaparlardı. Şimdi de Wendy yumuşayarak:

"Öyle ya, Peter, cumartesi gecesi bu," dedi.

"Ama Wendy, yakışık almaz ki!"

"Canım, nasılsa kendi aramızda."

"Çok doğru, canım."

Böylece çocuklara dans edebileceklerini; ama önce geceliklerini giymeleri gerektiğini söylediler.

Peter, "Ah, Wendy," dedi. "Bilsen, bütün gün çalışıp didindikten sonra buraya dönmek, böyle ateş başında seninle oturup dinlenirken küçüklerin cıvıltılarını dinlemek... Dünyada bundan daha tatlı hiçbir şey olamaz."

Wendy gözleri ışıldayarak, "Gerçekten çok tatlı, değil mi Peter?" dedi.

Gecenin sonu gelmeden başlarına geleceği bilselerdi! Ama hiçbiri bilmiyordu. Bu sayede bir mutluluk saati kazanmış oldular. Ada'da geçirecekleri son saat olduğuna göre içinde altmış tane mutlu dakika bulunduğuna sevinelim. Geceliklerini giyerek şarkılar söyleyip dans ettiler. İnsanın korkudan içini ürperten öyle tatlı bir şarkıydı ki bu: Kendi gölgelerinden korkar gibi yapıyorlardı. Üzerlerine gerçek gölgelerin düşeceğini, onları gerçek korkulara boğacağını nereden bilebilirlerdi? Neşeden kaplarına sığamayarak

itişip kakışıyor, birbirlerini yataktan aşağı atıyorlardı. Danstan çok yastık dövüşüydü bu. Bittikten sonra yastıklarla bir tur daha oynamak istediler. Bir daha oynayamayacakları içlerine mi doğmuştu ne?

Ya anlattıkları öykülerle masallar! Azbiraz bile öykü anlatmaya kalkıştı. Ama öyküsünün daha başlangıcı öylesine can sıkıcıydı ki kendisi bile sıkıntıdan patlayarak, "Baksanıza, isterseniz bu anlattığım şey öykünün başlangıcı değil de sonuymuş gibi yapalım," dedi.

En sonunda Wendy'nin gece masalını dinlemek üzere hepsi de yatağa doluştular. Bu, onların en sevdiği, Peter'inse dış bilemediği masaldı. Wendy bunu anlatmaya başladığı zaman Peter ya dışarı çıkar ya da elleriyle kulaklarını tıkkardı. Bu gece de böyle yapsaydı, kimbilir, belki çocuklar hâlâ Ada'da olurlardı. Gelgelelim Peter bu gece mantar taburesinden kalkmadı. Sonra ne olduğunu şimdi öğreneceğiz.

Wendy'nin Gece Masalı

"Dinleyin bakalım," diyerek Wendy masalına başladı. Michael ayaklarının dibinde, karyolada yedi çocuk. "Evvel zaman içinde bir adam varmış..."

Kıvırcık, "Keşke kadın olaydı," dedi.

Monbey, "Keşke bir beyaz farecik olaydı," dedi.

Anneleri, "Susun," diye payladı onları. "Bir de kadın varmış."

Birinci İkiz, "Anneciğim, bu kadın gene de var,

değil mi, sakın ölmedi, değil mi?" diye heyecanla sordu.

"Yok canım, elbette ölmedi."

Solfasol, "Pek sevindim ölmediğine," dedi. "Sen de sevindin mi John?"

"Elbet sevindim. Sen sevindin mi, Monbey?"

"Ha şunu bileydin. İkizler, ya siz?"

"Hem de nasıl!"

Wendy, "Tanrım, sen bana sabır ver," diye söylendi.

Masalı iğrenç bulmasına karşın Wendy'nin üzülmesini istemeyen Peter, "Gürültüyü keselim," diye söze karıştı.

"Adamın adı Bay Darling'miş," diye Wendy masalını sürdürdü. "Kadıninki de Bayan Darling."

John ötekilere hava basmak için, "Ben onları tanırdım," dedi.

Michael kararsızlıkla, "Ben de tanırdım gibime geliyor," dedi.

Wendy, "Evliymişler, anlıyorsunuz," diye anlattı. "Neleri varmış dersiniz?"

Monbey, esinlenerek, "Beyaz farecikleri," dedi.

"Değil işte."

Masalı ezbere bilen Solfasol, "Bilmesi pek zor," dedi.

"Sus, Solfasol. Üç evlatları varmış."

"Evlat nedir, Wendy Anne?"

"Örneğin, sen de evlatsın, ikiz."

"Duydun ya, John. Ben de evlatmışım."

John, "Canım, evlat dediğin olup olacağı çocuk demektir," diye burun kıvırdı.

Wendy, "Ya sabır," diyerek masalını gene ele aldı: "Bu üç çocuğun Nana adında, onları canı gibi seven bir dadıları varmış. Ama bir gece Bay Darling kızıp Nana'yı avluya bağlatmış, çocuklar da evden uçup kaçmışlar."

"Pek güzel bir masal bu," dedi Monbey.

"Çocuklar Yokülke denilen Ada'ya uçmuşlar, Yitik Çocukların yanına."

Kıvırcık içi içine sığmayarak, "Biliyordum buraya geleceklerini," diye araya girdi. "Neden bilmem; ama içime doğdu sanırım."

"Wendy, ah, bu Yitik Çocuklardan birinin adı Sol-fasol muymuş?"

"Evet, canım."

"Masalda ben de varım: Yaşasın! Duydun mu, Monbey, masalda ben de varım!"

"Susun bakayım. Şimdi, çocuklarının üçü de uçup gittikten sonra geride kalan zavallı anayla babanın acıklı durumunu düşünmenizi istiyorum."

Gerçi çocuklar bu acıklı durumu zerrece düşünmüyorlardı; ama gene de, "Vah zavallılıklar," diye iç geçirmekten geri kalmadılar.

"Vah vah!"

Birinci İkiz neşeyle, "İçler acısı!" dedi.

İkinci İkiz, "Sonunda herkes nasıl muradına erecek, aklım almıyor," dedi. "Sen ne dersin Monbey?"

Monbey, "Yüreğim ağzımda bekliyorum," dedi.

Wendy, "Ana sevgisinin ne büyük bir şey olduğunu bilseniz," diye çın çın öten bir sesle konuştu. "Hiç tasalanmazdınız."

İşte, şimdi Peter'in en sevmediği yere gelmişti!

"Masalımızın kız kahramanı biliyordu ki anneleri pencereyi her zaman açık bırakacaktı, istedikleri zaman uçup dönebilsinler diye. Böylece onlar da Ada'da yıllar yılı kaldılar, çok hoşça zaman geçirdiler."

"Sonunda döndüler mi ki?"

Wendy, "Şimdi geleceğe bir göz atalım," dedi. Hepsi geleceğe göz atmayı kolaylaştırmak için kafalarını yan yatırdılar. "Yıllar gelip geçmiş. Londra İstasyonu'nda trenden inen şu giyimli kuşamlı hanımefendi kim ola ki?"

Monbey, "Ay, Wendy, kim o, kim?" diye bağırdı. Kim olduğunu bilmeseydi ancak bu kadar heyecanlanabilirdi!

"Gerçekten o mu, dersiniz? Yok, olamaz; ama evet, o, güzel Wendy!"

"Ooo!"

"Yanıdaki şu iki kelli felli, göz doldurucu, kibar beyefendi kim peki? Sakın John ile Michael olmasınlar? Gerçekten de onlar."

“Bak hele!”

Wendy parmağını yukarıya doğru uzatarak, “Bakın, sevgili kardeşlerim, pencere hâlâ açık,” diyor. “İşte kutsal ana sevgisine olan güvenimizin ödülünü en sonunda görüyoruz! Bunun üzerine çocuklar içeri, anneleriyle babalarının kucaklarına uçuyorlar. Bu mutlu sahneyi hiçbir kalem betimleyemez. Onun için önüne bir perde geriyoruz.”

İşte masal buydu. Güzel masalcı da, dinleyicileri de pek tadını çıkarırlardı bunun. Hiçbir aksak yanını görmezlerdi. Çünkü çocuklar kimi kez, tüm cana yakınlıklarına karşın, dünyanın en bencil yaratıklarıdır. Görüyorsunuz ya, bu masalda da nasıl salt kendi eğlencelerini düşünerek evden uçup gidiyorlar, aynı bencillikle gülüp eğleniyorlar, sonra ana-babalarının sevgisiyle ilgisini özledikleri zaman da sorgusuz sualsiz geri dönüyorlar. Dayak yiyecekleri yerde kucaklanıp öpüleceklerine, evdekileri sevindireceklerine olan inançları öyle kesin ki!

Dahası, ana baba sevgisinin yüceliğine olan güvenleri öylesine sonsuz ki onları biraz daha üzmeyle bile göze alabiliyorlar.

Ne var ki tam o sırada Peter’in acı acı göğüs geçirdiği duyuldu. Wendy onu hasta sanarak hemen yanına koşup karnına bastırarak, “Nen var, Peter, neren acıyor?” diye sordu.

Peter, “O türden bir acı değil bu,” diye gizemli bir karşılık verdi.

“Nasıl peki?”

“Wendy, anneler konusunda yanılıyorsun sen.”

Peter öylesine üzüntülü bir heyecan içindeydi ki hepsi korkuyla onun başına toplandılar. O da övülesi bir açık sözlülükle, şimdiye dek gizli tutmuş olduğu gerçeği açıkladı:

“Çok eskiden,” diye söze başladı. “Senin gibi ben de inanırdım, annemin pencereyi benim için her zaman açık tutacağına. Böylece sayısız güneşler, aylar boyunca gezip tozdum. Sonra eve döndüm; ama pencerelere demir takılmıştı, annem beni hepten unutmuştu çünkü. Eskiden benim olan karyolada da başka bir çocuk uyuyordu.”

Bunun doğru olup olmadığını kesinlikle bilmiyorum. Şu var ki Peter doğru olduğuna inanıyordu. Çocukların ödü kopmuştu.

“Annelerin böyle olduğuna gerçekten inanıyor musun?”

“Evet.”

John ile Michael bir ağızdan, “Wendy, evimize gidelim!” diye bağıldılar.

Wendy can havliyle onlara sarılarak, “Gidelim,” dedi.

Şaşkına dönen Yitik Çocuklar, “Hemen bu gece mi?” diye sordular.

Wendy kesin bir sesle, “Hemen şimdi,” diye yanıtladı.

Korkusu öyle büyüktü ki bu arada Peter umurunda bile değildi. Buyruk verircesine, "Peter, gereken yol hazırlıklarını yapar mısınız?" dedi.

Peter kılını kıpırdatmadan, "Nasıl istersen," dedi.

Aralarında ayrılık acısı belirtecek tek söz geçmişti. Ama Peter sıkı duracaktı. Ayrıldıklarına madem Wendy üzülüyordu, o da üzülmecekti. Wendy gününü görsündü bakalım... Ama gerçekte çok üzülüyordu elbet. Büyüklerin dünyasına karşı duyduğu güvensizlikle kin, bin kat depreşmişti.

Yukarı çıkıp Kızılderililere gereken komutları verdikten sonra eve döndü.

Onun yokluğunda yeraltındaki evde çok çirkin bir sahne geçmişti. Annelerini yitirmek düşüncesiyle akılları başlarından giden çocuklar, Wendy'nin üstüne yürüyüp onu tutsak almaya kalkışmışlardı. Zincire vurmaktan bile söz ediyorlardı. Bu dar zamanında kimden destek alabileceğini Wendy kadınlık içgüdüğü ile sezdi.

"Solfasol, sana güveniyorum," diye bağırdı. Ne garip değil mi? Çocukların en safına sığınıyordu.

Ne var ki Solfasol bu çağrı karşısında saflıktan sıyrılarak olgun bir tavır takındı.

"Bilirim, beni adam yerine pek komazsınız," diye ağırbaşlılıkla konuştu. "Gene de Wendy'ye karşı centilmence davranmayı yakarım."

Hançerini çekti. Yaşamının en parlak doruğundaydı o an. Öbür çocuklar kaygıyla gerilediler. Tam o sırada da Peter geri geldi. Onun kendilerini desteklemeyeceğini çocuklar bir bakışta anladılar. Peter herhangi bir kızı Yokülke'de zorla tutacak adam değildi! Odada volta atmaya başlayarak:

"Wendy," dedi. "Kızılderililerden seni ormandan geçirmelerini istedim. Uzun uçuşların seni çok yorduğunu biliyorum çünkü."

"Sağ ol, Peter."

Peter, buyruklarının dinleşilmesine alışık olanların kesin, keskin sesiyle, "Sonra da Teneke Çıngırak, seni denizin üstünden geçirecek. Monbey, uyandır şunu," dedi.

Gerçi Tink nicedir uyanmış, onları dinlemekteydi, gene de Monbey kapıyı iki kez tıklatmak zorunda kaldı. O zaman Tink:

"Kimsin sen? Bu ne saygısızlık! Defol!" diye bağırdı.

Monbey "Tink, kalkıp Wendy'yi eve götüreceksin," dedi.

Wendy'nin Ada'dan gideceğine Tink doğallıkla pek sevinmişti; ama ona yol göstermeye de hiç niyeti yoktu. Bunu, pek de ağza alınmayacak biçimde belirtti. Sonra gene yatıp uyuyormuş gibi yaptı.

Bu isyan karşısında dehşete düşmüş olan Monbey, "Yapmam diyor," dedi.

Bunun üzerine Peter sert adımlarla güzel peri kızının kapısına yürüdü.

"Tink, şu dakikada kalkıp giyinmezsen perdeni açarım. Herkes de seni sırtında gecelik görür."

O saat Tink yere atlamıştı bile. "Kalkmıyoruz diyen mi oldu?" diye homurdandı.

Bu arada Yitik Çocuklar, yol için hazırlanmış olan Wendy ile kardeşlerine ağlamaklı gözlerle bakmaktaydılar. Hem annesiz kalacaklarına üzülüyorlardı hem de Wendy'nin, kendilerinin paylaşamayacakları tatlı bir serüven yaşamaya gittiğini düşündükçe imreniyorlardı. Akılları fikirleri her zamanki gibi yeni ve değişik şeylerdeydi.

Onların üzüntüsünün salt ayrılık acısı olduğuna inanan Wendy içi yanarak, "Canım yavrularım benim," dedi. "Siz de benimle gelerseniz sanırım annemle babamızı kandırabilirim, sizi de evlat edinirler."

Bu, özellikle Peter'e çıkartılmış bir çağrıydı. Ama her çocuk yalnızca kendini düşündüğünden hepsi de o saat sevinçle zıp zıp zıplamaya başladılar. Derken Monbey, "Ama biraz çok gelmez miyiz onlara?" diye sordu.

Wendy kafasını hızla işleterek, "Yoo," dedi. "Konuk odasına ek birkaç yatak yapmaya bakar. Her ayın ilk perşembesinde yani annemin konuk gününde de yatakların önüne perde çekeriz."

Çocuklar, "Peter, gidebilir miyiz?" diye yalvarırca-

sına sordular. Kendileri giderlerse Peter'in de gideceğini doğal sayıyorlardı; ama aslını sorarsanız umurlarında bile değildi. Dedik ya, çocuklar kimi kez yeni bir oyun, değişik bir eğlence uğruna en sevdiklerini, gözünün yaşına bakmadan bırakıp gidiverirler!

Peter acı bir gülümseyişle, "Olur, gidin bakalım," dedi. Çocuklar hemen eşyalarını toplamaya koştular.

Bütün sorunları çözümediğine inanan Wendy, "Hadi bakalım, Peter," dedi. "Yola çıkmadan önce ilacını içeceksin."

İlaç dediği gerçekte düpedüz suydu, ancak Wendy her zaman damlaları dikkatle saydığından insana sahidin ilaıımı gibi gelirdi. Ama şimdi Wendy tam ilacı hazırladığı sırada Peter'in yüzünde öyle bir ifade gördü ki içi çürüdü.

Titremeye başlayarak, "Hazırlan, Peter," dedi.

Peter umursamazlık numarası yaparak, "Yok," dedi. "Wendy, ben sizlerle gelmiyorum ki."

"Geliyorsun Peter."

"Hayır."

Peter kaygısızlığını belirtmek için o tasasız, dünyaya boş veren kavalını çalarak odada sıçrayıp dönmeye başladı. Wendy, pek gururuna yedirememekle birlikte onun peşi sıra koşuşturmak zorunda kaldı.

"Anneni arar buluruz," diye onu kandırmaya çalıştı.

Peter kesinlikle, "Yok, Wendy, olmaz," dedi.

"Annemi bulsak bile beni tanıyamaz artık. Hem ben büyümek istemiyorum ki hep böyle çocuk kalıp oyunlar oynamak, eğlenmek istiyorum."

"Aman, canım Peter..."

"Hayır, Wendy."

Wendy şimdi ötekilere gerçeği söylemek zorundaydı:

"Peter gelmiyor."

Peter gelmiyor mu? Çocuklar boş gözlerle elebaşlarına bakakaldılar; hepsinin omzunda birer sopa, sopanın ucunda birer çıkın. İlk tepkileri korku oldu: Peter gelmiyorsa onları da salıvermeyecekti demek... Gelgelelim Peter böyle bir şeye kalkışmayacak kadar onurluydu.

"Annelerinizi bulursanız umarım seversiniz," dedi acı bir dudak büküşüyle. Bu sözlerdeki zehir gibi alaycılık çocukların içine bir kuşku saldı. Ada'dan ayrılmakla aptallık mı ediyorlardı acaba?

Peter, "Haydi bakalım," dedi. "Ağlamak, zırlamak istemiyorum. Yolun açık olsun Wendy." Neşeli bir gülümseyişle elini uzattı.

Wendy bu eli almak zorunda kaldı. "Fanilanı değiştirmeyi unutmayacaksın, değil mi Peter?"

"Hayır, unutmam Wendy."

"İlacını da?"

"Unutmam."

Söylenecek başka söz kalmamış gibiydi. Üzerlerine gergin bir sessizlik indi. Peter acısını herkese belli

edicilerden değildi. "Teneke ıngırak, sen de hazır mısın?" diye seslendi.

"Hazırım."

"Öne düş bakalım öyleyse."

Tink yanı başındaki ağaç kovuğundan yukarı fırladı; ama onu izleyen olmadı. Çünkü tam o dakikada korsanlar Kızılderililere baskın yapmışlardı. Haykırışlar, çelik şakırtıları gecenin sessizliğini yırttı. Aşağıda bir ölüm sessizliği vardı. Ağızlar açılmış, bir karış açık kalmıştı. Wendy dizüstü çöktü, kollarını Peter'e doğru uzattı. Bütün kollar ondan yana uzanmıştı şimdi, o yönde esen bir yelle savrulmuşçasına. Hepsi de sessizce, "Bizi yüzüstü koma," diye ona yalvarıyorlardı.

Peter'e gelince, Denizler Kebapçısı'nın canına kıymış olan kılıcını eline almıştı ve gözleri kendini bekleyen dövüşün ateşiyle tutuşuyordu.

Çocuklar Kaçırılıyor

Korsan saldırısı Kızılderilileri hepten gafil avlamıştı. Bu da alçak Kanca'nın, kuralları hiçe saydığını gösterir. Çünkü Ada savaşlarının yazılmamış yasalarına göre, saldırıya ilk geçenler her zaman Kızılderililerdir. Bunun için de şafaktan hemen önceki saati beklerler, çünkü bilirler ki beyaz adamların en pısrık, en yüreksiz oldukları saat bu saattir.

Beyaz adamlar, bu arada, şu karşı tepenin üstün-

de, dipten akan çayın yukarısında bir siper kurmuşlardır. Çünkü savaşta sudan uzak olmanın mahvolmak demek olduğunu bilirler. Burada saldırıyı beklerler. Genç ve toy olanlar bütün gece, elleri silahlarında, diken üstünde, kıpır kıpır beklerler. Ama görmüş geçirmiş olanlar, şafaktan hemen önceki saate dek, mışıl mışıl uyurlar.

Uzun, karanlık gece boyunca Kızılderili gözcüler, otların arasından tek bir sazı hışırdatmaksızın, yılan gibi süzülürler. Fundalıklar sessizce yutar onları. Çıt yoktur; yiğitlerin, çöl tilkilerinin sesine öykünen ulumaları dışında. Kimi yiğitlerin uluyuşu, bu işi pek kıvıramayan çöl tilkilerinininkinden bile daha üstündür.

Böylece gecenin kara, ayaz saatleri ilerler. Bu uzun, heyecanlı bekleyiş, böyle bir geceyi ilk olarak yaşayan soluk surat için korkunç biçimde sinir gericidir. Ama yıllanmış savaşçıya, bu tüyler ürpertici ulumalarla daha da tüyler ürpertici olan sessizlikler, gece saatlerinin ilerleyişini belirler.

Kaptan Kanca bu geleneksel yöntemi öyle iyi bildirdi ki o gece hiçe saymasını toyluğuna veremeyiz.

Beri yandan Pikanini yiğitleri onun mertliğine yüzde yüz güvenmişlerdi. O geceki davranışları korsaninkiyle taban tabana zıttır. Kabilelerine şan kazandırmış olan geleneklerin hiçbirini çiğnememişlerdi. Beyaz adamları hem şaşkınlığa hem de umutsuzluğa boğan o tetiklikle, korsanların Ada'ya çıkışlarını

anında sezinlemişlerdi. Kanca'yla adamlarının karayı çıktıkları noktayla yeraltındaki evin arasındaki her karış Kızılderili yiğitlerce gözden geçirilmişti. Sonra Pikaniniler erkekçe bir soğukkanlılıkla battaniyelerine bürünüp oturmuş ve düşmana ölüm saçacakları saatin gelip çatmasını beklemeye koyulmuşlardı.

İşte kalles Kanca onları burada, bu durumda bastırdı. Bu kanlı baskından kurtulanların anlattıklarından öğreniyoruz ki önce Kızılderililer saldırsın diye beklemek Kanca'nın aklının köşesinden bile geçmemişti. Şafaktan önceki saati bile beklememiş, düşmanı ezmekten başka hiçbir şey düşünmeksizin saldırıya geçmişti.

Her türlü savaş taktiğini bilen; ama şimdi olup bitenlerden hiçbir şey anlamayan Kızılderili gözcülerin elinden ne gelirdi ki acıklı acıklı ulumak dışında?

Benekli Zambak'ın çevresini en yiğit savaşçıları çevirmişti. Kalles düşmanı birden karşılarında gördüler. Gözleri bürüyen zafer sisleri o saat dağıldı gitti. Atalarının "mutlu av alanı" dediği cennetin yolu önlerinde açılmıştı. Bunu biliyorlardı. O son demlerinde bile atalarının torunları gibi davranmaktan geri kalmadılar. Hemen yerlerinden fırlasalar, bir falanj kurup düşmana karşı koyabilirlerdi. Gelgelelim kabilelerinin töresi bunu yasaklıyordu. Bu soylu ırkın, beyaz adam karşısında hiçbir zaman telaşa kapılmaması buyrulmuştur. Bu yüzden, düşmanın apansız or-

taya çıkmasındaki dehşete karşın Kızılderililer, konuk ağırlarcasına serinkanlı davrandılar. Ancak ondan sonra, soylu geleneklerini yerine getirdikten sonra silahlarına davranıp yerlerinden fırladılar. Savaş haykırıları geceyi paraladı. Neyleyim ki iş işten geçmişti.

Savaş değil bir kırimdı bu. Ama bunu anlatmak bizim işimiz değil. Pikanini Kabilesi'nin birçok gözde filizi o gece can verdi. Gene de kanları yerde kalmadı. Çünkü Aç Kurt'la birlikte Alf Mason da düştü ve İspanyol Denizi bir beladan kurtulmuş oldu. Öbür dünyayı boylayan korsanların arasında George Scourie'yi, Charles Turley'i, Alsaslı Foggerty'yi sayabiliriz. Turley'i yere seren, Müthiş Panter'in taş baltası olmuştu.

Panter daha sonra yanına Benekli Zambak ve bir avuç yiğidi alarak korsanların elinden kurtulmayı başardı.

Kanca'nın böyle bir savaş yöntemi kullanmakla işlediği suçun çapı nedir? Bu konudaki son kararı tarih verecek. Savaş saatini bekleseydi kendisi de, adamları da Kızılderililerce doğranacaklardı. Kanca konusunda bir yargıya varmadan önce bu gerçeği hesaba katmak gerekir. Belki de en doğrusu, onun yeni bir yöntem kullanacağını düşmana önceden haber vermesi olurdu. Beri yandan bu da düşmanı gafil avlamak olanağını ortadan kaldırdığı için Kanca'nın işine yaramazdı. Kısacası çetrefil bir sorun... İnsan

ister istemez böylesi gözü kara bir tasarımı kuran ve uygulayan karanlık deha karşısında hayranlık duymaktan kendini alamıyor.

Bu zafer dakikasında Kanca'nın kendi duyguları neydi? Biraz ötede, hızlı hızlı soluyarak bıçakları silmekte olan adamları o fıldır fıldır gözleriyle onu süzerekten bu olağanüstü adamın içinden geçenleri okumaya yelteniyorlardı. Kanca'nın yüreği kıvanç dolu olması gerekirdi, oysa yüzü kapalı bir kitaba benziyordu. Her zamanki gibi karanlık ve yapayalnız bir bilmeceydi o, adamlarından ruhça olduğu kadar bedence de uzak...

Kanca'nın işi henüz bitmiş değildi. Kızılderilileri yok etmeye çıkmamıştı ki o! Kızılderililer, bala ulaşmak için dağıtılması gereken arılardı onun gözünde. Kanca'nın asıl istediği Peter Pan'dı. Pan, Wendy ve çocuklar; ama asıl Pan!

Peter Pan öyle ufak bir çocuktuk ki bu kocanın ona böylesi diş bilemesine insan şaşmaktan kendini alamıyor. Evet, Peter onun kolunu timsaha atmıştı. Bu yüzden de korsanın hayatı tehlikedeydi. Ama bu bile böylesi kapkara, amansız bir kını açığalamaya yetmez. Gerçek şu ki Peter'de korsanı çıldıratan, kudurtan bir şey vardı. Uzun söze ne gerek? Bu şeyin ne olduğunu biliyoruz ve söylemek zorundayız. Peter'in dünyayı umursamayan, küçük dağları ben yarattım, diyen fiyakasıydı bu!

Peter yüzünden bu koca korsan, kafesine serçe girmiş bir aslan gibiydi.

Şimdi kafasını kurcalayan sorun, ağaç kovuklarından aşağı inebilmenin yoluydu. Aç gözlerle adamlarını süzüyor, en sıskalarını saptamaya çalışıyordu. Adamlar onun bu bakışları karşısında kıvıldaıp duruyorlardı. Çünkü kaptanın gerekirse onları kovuklardan aşağı kazıklarla kakalayarak indirmekten kaçınmayacağını çok iyi biliyorlardı.

Ya çocuklar ne yapıyorlardı bu arada? Onları, yukarıda çarpışma sesleri duyulur duyulmaz, taş kesilmiş bir durumda bırakmıştık: Ağızları bir karış açık, kolları Peter'e doğru uzanmış. Şimdi geri döndüğümüzde ağızlarının kapandığını, kollarının yana düştüğünü görüyoruz. Yukarıdaki curcuna başladığı gibi gene apansız dinmişti. Bu arada kendi alınyazılarının saptanmış olduğunu çocuklar biliyorlardı.

Hangi taraf kazanmıştı acaba?

Ağaç kovuklarından aşağı kulak veren korsanlar bütün çocukların bu soruyu sorduğunu duydular. Ne yazık ki Peter'in yanıtını da duydular:

"Kızılderililer kazandıysa tamtamlarını çalarlar. Onların zafer işaretidir bu."

Efendiciğime söyleyim, Smee tamtamı bulmuş, o sırada üstünde oturmaktaydı.

Alçak sesle, "Enayi çocuklar," diye mırıldandı. "Tamtam sesini bir daha duyamayacaksınız."

Ama Kanca ona tamtamı çalsın diye bir işaret yapınca Smée şaşırıp kaldı. Bu komutun korkunçluğu yavaş yavaş dank etti kafasına. Bu saf korsanın o dakikada kaptanına karşı duyduğu hayranlık sonsuzdu... Tamtama iki kez vurdu, sonra ağzı kulaklarına vararak durup kulak kabarttı.

Aşağıdan Peter'in, "Tamtam çalınıyor!" diye bağırdığını duydular. "Kızılderililer kazandı demektir."

Zavallı, kara yazgılı çocuklar bir sevinç haykırışı kopardılar, sonra Peter'e gene veda ettiler. Yukardaki gaddar düşmanlar buna şaşılar biraz. Ama çocukların tıpış tıpış yukarıya çıkmakta olduklarını düşündükçe duydukları bayram sevinci arasında başka tüm duygularını unuttular. Birbirlerine pis pis göz kırparak ellerini ovuşturuyorlardı. Kanca komutlarını çarçabuk, sessizce sıraladı: Her ağacın ardına bir adam geçecek, ötekiler de ikişer metre arayla sıraya dizileceklerdi.

Perilere İnanır Mısınız?

Bu feci olayı bir çırpıda anlatıp geçelim, en iyisi. Ağacıdan dışarı ilk çıkan Kıvırcık oldu. Kendini o saat Cecco'nun kucağında buldu. Cecco onu Smee'ye, Smee Starkey'e, Starkey Bill Lukes'e, Lukes Kelleci'ye fırlattı. Çocuk böyle elden ele geçerek sonunda kendini korkunç kaptanın ayakları dibinde buldu. Çocuk-

ların her biri aynı taşıyüreklilikle ağaçlarından koparı-
lıp alındılar, paket gibi elden ele fırlatılarak kaptana
ulaştırıldılar.

Ancak korsanlar, yukarı en son çıkan Wendy'ye
bambaşka davrandılar. Kanca küstah bir kibarlıkla
şapkasını çıkartıp selam verdi, sonra kıza kolunu
uzattı; birlikte öbür çocukların ağızlarına tıkaç tıkan-
dığı yere yürüdüler. Kanca'nın her davranışı öylesine
fiyakalı, havası öyle seçkin ve soyluydu ki Wendy bü-
yülenmişçesine susup kalmıştı. Unutmayın, küçücük
bir kızdı, daha...

Kanca'nın onu bir an için etkilediğini söyle-
sek bilmem gammazlık mı olur? Ama neylersiniz ki
Wendy'nin bu bir anlık bocalaması çok şeye mal oldu:
Korsanlar kaptanının koluna girmeyip yüz çevirseydi,
o da ötekiler gibi elden ele fırlatılacaktı. O zaman
da Kanca, büyük bir olasılıkla, çocukların bağlandığı
yere gitmeyecekti. Gitmeyince de Azbiraz'ın gizini öğ-
renemeyecekti. Bu gizi öğrenmeseydi Peter'e kahpece
saldırmayı da başaramayacaktı.

Çocuklar uçup gitmesinler diye dertop edilip
sımsıkı bağlamaktaydılar. Korsanlar kaptanı bu iş
için uzun bir urganı dokuz eşit parçaya kesmişti.
Sıra Azbiraz'a gelinceye dek her şey yolunda gitti. İp
Azbiraz'ı bağlamaya yetmişti de düğüm çalacak payı
kalmamıştı. Sinirlenen korsanlar onu itip kakarken
gariptir ki Kaptan Kanca elini kaldırarak durmalarını
işaret etti.

Dudakları hain bir kıvançla bükülmüştü; çünkü, adamları ellerindeki sorunla uğraşadursunlar, onun üstün zekâsı Sorun'un derinlerine inerek Neden'ini bulmuştu. Alaylı gülümseyişi de bunu gösteriyordu. Dudaklarına kadar bembeyaz kesilmiş olan Azbiraz gizinin ortaya çıktığını artık anlamıştı. İşin içyüzü şuydu: Azbiraz şimdi Peter'i düşündükçe korkudan aklı çıkacak gibi oluyor, içi pişmanlıkla dolup taşıyordu. Terleyince su içmeye deli gibi tiryaki olan Azbiraz şişmanlamıştı. Kovuğuna sığabilmek için kendini incelteceği yerde, kimseye söylemeden, kovuğu yontup genişletmek yoluna gitmişti.

Gerçeği bir bakışta kestirmiş olan Kanca, Peter'i artık avcunun içinde bilmekle birlikte, beyninin o derin, karanlık mağaralarında oluşan korkunç tasarımı dile getirmede. Tutsakların gemiye götürölmelerini, yalnız kalmak istediğini belirtti.

Gecenin hızla çöken gölgeleri arasında kendini yalnız bulduğu zaman, yaptığı ilk iş Azbiraz'ın ağacına gitmek, kovuktan aşağı kayabileceğini saptamak oldu. Sonra derin bir düşünceye daldı. Şapkasını çıkarmıştı. Esip gelen tatlı akşam yeli saçlarını okşuyordu. Kafası böyle kapkara düşüncelerle doluyken gözlerinin menekşe mavisi nasıl da yumuşacıktı... Kanca kulağını dört açmış, yeraltını dinliyordu; ama yerin altından çıt bile çıktığı yoktu. Peter Pan olacak çocuk uyuyor muydu acaba, yoksa elinde hançeri,

Azbiraz'ın ağacının kökleri arasında beklemekte miydi?

Bunu öğrenmenin tek yolu aşağıya inmekti. Kanca pelerini usulca sıyırıp yere bıraktı, sonra dudaklarını dişleyerek kovuğa girdi. Korku nedir bilmeyen bir adamdı Kanca. Ama bir an duralayıp alnından aşağı akan terleri silmek zorunda kaldı. Sonra, sessizce kendini bekleyen karanlık Bilinmez'in içine daldı.

Hiç pürüzsüz kovuktan aşağı kaydı. Orada gene duraladı. Soluğu kesilmiş gibiydi. Gözleri karanlığa alıştıkça odanın içindeki öteberiyi seçmeye başladı. Gelgelelim onu ilgilendiren tek şey o koskocaman karyolaydı. Karyolanın üzerinde Peter Pan mışıl mışıl uyumaktaydı.

Çocuklar gittikten sonra yukarıda oynanmakta olan korkunç ve acıklı oyundan habersiz, Peter bir süre neşeyle kavalını çalmıştı. Belki de onların gidişini umursamadığını kendi kendine kanıtlamak amacı güden çocuksu bir çabaydı bu. Sonra Peter, Wendy üzülün diye ilacını içmemeye karar verdi. Derken Wendy'yi daha da üzmemek için yatak örtüsünün üstüne yattı. İçinden ağlamak geldi, sonra ağlayacağı yerde gülerse Wendy'nin nasıl içerleyeceğini düşününce küstah bir kahkaha attı, daha kahkaha sona ermeden de uykuya daldı. Bir kolu yataktan aşağı sarkmış, bir dizi dikili, kahkahasının bitmemiş yanı da dudaklarına takılıp kalmıştı. Bu aralık dudakların arasından o inci dişleri gözükiyordu.

Kanca işte böyle savunmasız durumda buldu onu. Ağaç köklerinin arasında durdu; odanın karşı köşesinde uyuyan düşmanına baktı. Hiç mi sızı duymadı içinde? Tepeden tırnağa zalim bir adam değildi. Çiçekleri çok sevdiğini duymuştum. Müzik de severmiş. (Dahası, yabana atılmayacak bir ustalıkla piyano çalarmış.) Şimdi de ne yalan söyleyeyim, yeraltındaki yuvanın sıcak görünümü onu derinden duygulandırmıştı. Belki de benliğinin iyi yönü egemen olacak, Kanca istemeyerek, ağaçtan yukarı çıkacaktı. Tek bir şey bunu engelledi: Peter yatmış uyurken bile öylesine hınzır, alaycı, kendini beğenmiş görünüyordu ki! O sarkık kol, o dikili diz, o gülümseyen aralık dudaklar.. Kanca'nın yüreğini taşa çevirdi. O anda öfkesinden bine bölünse, parçalarının bini de Peter'in üstüne saldırdı.

Odadaki tek lambanın cılız ışığı karyolaya vurmuştu; ama Kanca karanlıktaydı.

Ama bu da nesi? Gözbebekleri kıpkırmızı tutuşmuş olan Kanca'nın bakışları, biraz ötedeki rafta duran ilaca ilişmişti: Peter'in ilacı. Kanca bunu o saat anladı. Düşman artık avcunun içinde sayılırdı.

Canlı ele geçirmek olasılığına karşı Kanca yanında her zaman korkunç bir zehir bulundururdu. Düşmanlarından aldığı öldürücü yüzüklerin içindeki zehirleri bir araya getirip kaynatarak sapsarı bir sıvı elde etmişti. Hiçbir bilim kitabında adı geçmeyen bu

sıvı, gelmiş geçmiş tüm zehirlerin en ölümcülüydü sanıyorum.

Kanca şimdi bu sıvıdan Peter'in kupasına beş damla damlattı. Eli titriyordu; ama utançtan değil kıvançtan. Bu arada Peter'den yana bakmıyorsa yumuşayacağından korktuğu için değil, zehri dökmekten korktuğu içindi. Sonunda gizli bir gülüşle düşmanını uzun uzun süzdü. Döndü, bin güçlkle kıvrılıp bükülerek ağaçtan yukarı çıktı. Yeraltından sıyrılıp gelen Şeytan'ın ta kendisine benziyordu. Şapkasını en fiyakalı biçimde yan yatırıp pelerinine bürünerek, kendi kendine bir şeyler mırıldana mırıldana karanlıklara karıştı.

Peter hâlâ uyuyordu. Lamba dalgalanıp sönerek odayı karanlığa boğdu; ama Peter uyanmadı. Timsah saatiyle on sularında birden doğrulup oturdu. Neden uyandığını bilmiyordu. Derken ağacının kapısına usulca vurulduğunu duydu. Usul, sakıngan bir vuruş, ama o sessizliğin içinde insanın kanını donduruyordu. Peter karanlıkta hançerini arayıp buldu, sımsıkı kavradı. Ondan sonra:

“Kim var orada?” diye seslendi.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra kapı gene tıkladı.

“Kimsin sen?”

Karşılık veren olmadı. Peter heyecandan ürpermişti. Heyecandan ürpermeye de bayılırdı. İki adımda kapıya vardı.

"Konuşmazsan kapıyı açmam," dedi.

O zaman kapıdaki kişi, altın çingirakların şingirtisini andıran tatlı bir sesle konuştu:

"Aç kapıyı Peter."

Bu Tink'ti. Peter hemen kapının sürmesini açarak peri kızını içeri aldı. Tink, alı al moru mor, içeri uçtu. Yüzü kızarmış, elbisesi çamura bulanmıştı.

"Ne oldu Tink?"

Tink, "Dünyada bilemezsin," dedi. "Dilersen üç soru hakkı tanıyorum sana."

Peter, "Oyunu boş ver de anlat şimdi," diye haykırdı.

Peri kızı sihirbazların ağızlarından çıkardıkları kurdeleler kadar uzun ve karışık bir tümceyle, Wendy ile çocukların başına geleni anlattı. Dinlerken Peter'in aklı, ya gir ya çık diyordu. Wendy bağlanıp korsan gemisine götürülmüştü ha! O titiz, nazlı Wendy!

Peter, "Ben onu kurtarırım," diyerek hemen silahlarını almaya koştu.

Bu arada Wendy'yi sevindirecek bir şey yapmak geldi aklına: İlacını içebilirdi. Parmakları ölümcül bardağı kavradı.

"Yapma!" diye Tink avazı çıktığıınca bağırdı. Demin ormanda Kanca'nın kendi kendine konuşarak ilerlediğini görmüş, onun yaptığı korkunç işi öğrenmişti.

"Nedenmiş?"

"Zehirli de ondan."

"Zehirli mi? Kim zehirlemiş olabilir ki bunu?"

"Kaptan Kanca."

"Saçmalama. Kanca nasıl inmiş olabilir buraya?"

Ne yazık ki bunu Tink de bilmiyordu, çünkü Azbiraz'ın gizinden haberi yoktu.

Peter, kendi söylediğine kendisi de inanarak: "Hem ben zaten hiç uyumadım ki," dedi.

Kupayı kaldırdı. Konuşmanın sırası değildi artık, eylem zamanıydı: O yıldırım gibi uçuşlarından biriyle Tink, hemen Peter'in dudaklarıyla kupanın arasına girdi, ilacı son damlasına kadar içti.

"Bana baksana Tink, ne hakla içiyorsun benim ilacımla sen?"

Ama Tink karşılık vermedi. Daha şimdiden havada yalpalamaya başlamıştı. Peter, içini birden bir korku bürüyerek, "Ne oldu sana?" diye haykırdı.

Peri kızı yumuşacık bir sesle, "İçki zehirliydi, Peter," dedi. "Ölüyorum."

"Ah, Tink, beni kurtarmak için mi içtin ilacı?"

"Evet."

"Ama neden?"

Tink'in kanatları tutmaz olmuştu. Gene de güzel peri karşılık olarak Peter'in omzuna kondu, çenesini sevgiyle geveledi, kulağına, "Sersem kafalı," diye fısıldadı. Sonra sendeleyerek odasına gidip yatağına uzandı.

Peter içi yanarak onun odasının önünde diz çöktü. Perinin ışığı her an biraz daha sönmekteydi. Bu ışık sönerse Tink'in yaşam ışığının da söneceğini Peter biliyordu. Tink, Peter'in gözyaşlarını öyle sevdi ki o güzel, ince elini damlaların altına tuttu.

Sesi öyle hafiflemişti ki Peter onun söylediklerini önce çıkaramadı, sonra anladı. Tink, eğer çocuklar perilere inanırlarsa canlanabileceğini fısıldıyordu.

Peter kollarını açarak havaya uzattı. Görünürde çocuk yoktu, vakit de geceydi; ama Peter o sırada rüyalarında Yokülke'de gördükleri için çok yakınında olan sayısız çocuğa sesleniyordu.

"İnanıyor musunuz?" diye bağırdı.

Tink yazgısının ne olacağını dinlemek için yatağında doğrulup oturdu. "Evet," diye bağırان birçok ses kulağına gelir gibi oldu; ama açıkça duyamıyordu ki.

"Ne diyorlar dersin?" diye Peter'e sordu.

Peter gene bağırdı:

"İnanıyorsanız ellerinizi çırpın. Tink'in ölmesine göz yummayın."

Birçokları ellerini çırpıldılar. Kimi çırpmadı. Islık çalan birkaç küçük canavar bile çıktı.

Derken sayısız anne, ne oluyor diye çocuklarının odasına koşmuşçasına el şakırtıları birden kesildi. Ama Tink kurtulmuştu bile! Önce sesi yerine geldi, sonra küçük peri yataktan atladı ve her zamankinden daha şen ve şımarık, ışık saçarak uçmaya başladı.

“Haydi, şimdi de Wendy’yi kurtarmaya.”

Peter silahlarla donanmış olarak dışarı çıktığı zaman ay, gökteki bulutların arasında yüzmekteydi. Peter’e kalsa böyle bir geceyi seçmezdi. Hiçbir şeyi gözden kaçırmamak için yerin hemen üzerinden uçmaya niyetlenmişti. Oysa bu alaca ışıktaki uçmak demek, gölgesini yerlere sererek kuşları tedirgin etmek, uyanık düşmanlara da varlığını haber vermek demektir. Ada’nın kuşlarını, tuhaf tuhaf adlar takarak yabancılaştırdığına şimdi çok pişman oluyordu.

Kızılderili yöntemle ilerlemekten başka çıkar yol yoktu. Neyse ki Peter bunda çok ustaydı. Bir ara timsah geldi geçti; ama görünürlerde başkaca bir canlı yoktu. Ne bir ses ne bir kıpırtı. Bununla birlikte Peter Pan biliyordu ki ölüm, onu şu karşı ağacın ardında bekliyor ya da peşinden geliyor olabilirdi...

Korkunç andını içti: “Bu kez ya Kanca ya ben!”

Bir bakıyorsunuz yılan gibi yerde sürünerek ilerliyor, sonra ay aydınlık bir alandan ok gibi koşarak geçiyordu, eli hançerinde. Öylesine mutluydu ki, bildiğiniz gibi değil...

Korsan Gemisi

Korsan Irmağı'nın ağzının yakınındaki Kidd Kanalı'na vuran tek bir kısık, yeşil ışık, görüntüsü bile insanı ürperten Hoşça Roger'in yerini belli ediyordu. Denizlerin Yamyamı olan bu iki direkli geminin ünü öylesine korkunçtu ki geceleri nöbetçi bulundurmamak bile gerekmezdi. Gecenin yorganına sarınmış durduğu şu sırada dingin ve sessizdi. Bu sessizliği yalnızca Sme'e'nin dikiş makinesinin hafif harıltısı bozuyordu. Korsanlardan kimileri küpeşteye dayanmış, akşamın rutubetli sislerini içlerine sindiriyor, kimileri güver-

teye uzanmış, zar atıp kâğıt oynuyor, kimileri de fiçilerin arasında horul horul uyuyordu. Uykularının arasında bile kaptanlarının geliş geçişini sezerek, kancadan kaçınmak amacıyla bir o yana, bir bu yana devriliyorlardı.

Kanca, derin düşünceler içinde güvertede volta atmaktaydı. Ah, bu deryalar gibi derin, anlaşılmaz adam! Onun için bu zafer saatiydi. Peter'i temelli ortadan kaldırmıştı, öbür çocuklar da gemide tutsaktılar, biraz sonra denize atılacaklardı. Kebapçıyı dize getirdiğinden bu yana Kanca'nın çevirdiği en karanlık işti bu. İnsanoğlunun nasıl kibirli bir yaratık olduğunu bildiğimize göre onun şimdi, kendi güvertede, burnu Kafdağı'nda, şişinerek gezdiğini görünce şaşmamamız gerek.

Gelgelelim Kanca'nın yürüyüşünde hiçbir kıvanç, coşku yok. Adımları kafasını dolduran karanlık düşüncelere tempo tutuyor. Korsanlar Kaptanı büyük bir karamsarlık içinde... Sessiz gece içinde kendi ruhunun derinliklerine daldığı zaman çoğunlukla böyledir zaten. Öylesine yapayalnız bir adamdır ki. Yalnızlığını en içten duyduğu zamanlar, tayfasıyla sarılı olduğu zamanlardır. Çünkü sosyal yönden adamları onun çok aşağısındadırlar.

Kanca gerçek adı değildi onun. Şunca yıl sonra bile gerçek kimliğini ortaya vursak yer yerinden oynar, ülkenin altı üstüne gelir. Ne var ki leb demeden

leblebiyi anlayanlar zaten çoktan çakmışlardır onun kimliğini. En yüksek, en sosyetik okullardan birinde okumuştur. Bu okulun gelenek ve göreneklerini hâlâ birer giysi gibi üzerinde taşırdı. (Zaten okulun gelenek ve görenekleri de daha çok giysilerle ilgiliydi ya.) Okulda çok moda olan o fiyakalı, kasıntı adımlarla yürürdü. En önemli şeyin klastan düşmemek olduğuna inanırdı. Ve gemisinde bunları paylaşabileceği tek kişi yoktu.

Zavallı Kanca! Sakın ona özenmeye kalkışmayın, sevgili okurlarım. Şu ıssız akşam saatinde içi bir ölüm önsezisinin ürpertileriyle doluydu. Sanki Peter'in ettiği korkunç yemin daha şimdiden gemiye ulaşmıştı. "Beni seven tek bir küçük çocuk bile yok," diye Kanca içini çekti. Daha önceden hiç oralı olmadığı bir konuyu şimdi düşünmesi ne tuhaftı! Belki de dikiş makinesinin sesi getirmişti bunu aklına. Kendi kendine bir şeyler mırıldanarak Smee'nin dikiş dikmesini seyretti. O Smee ki bütün çocukların kendinden korktuklarına inanırdı.

Korkmak ha! Smee'den hem de! O akşam gemiye getirilen tutsak çocuklar bile daha şimdiden Smee'yi sevmişlerdi. Smee onlara atıp tuttukça onlar Smee'ye sokuluyorlardı. Michael bir ara Smee'nin gözlüğünü alıp takmıştı bile.

Zavallı Smee'ye çocukların kendisini çok şeker bulduğunu söylemek... Kanca bunu yapmaya can

atıyordu, ama böylesi bir gaddarlığı o bile içine indiremiyordu. Klas bir gaddarlık olmazdı ki zaten... Korsanlar Kaptanı, bu kez durumun gizemini kafasında evirip çevirmeye başladı: Smee'yi çocuklar neden çok şeker buluyorlardı? Smee gerçekten çok şekerse bu sevimliliği nereden kaynaklanıyordu? Birden Kanca'nın aklına tüylerini diken diken eden bir olasılık takıldı: Miçosu kendinden daha klas olmasın sakın?

Bir öfke hırıltısıyla Kaptan, kancasını Smee'nin tepesine doğru kaldırdı; ama indirmede. İçinden bir ses, "Bir insanı klas olduğu için öldürmek nedir?" diye sormuştu. Bu soruya verilebilecek tek bir yanıt vardı, "Klastan düşmek!"

Mutsuz Kanca terden sırılsıklam ve umarsız, sendeleyerek uzaklaştı.

Onun çekildiğini görür görmez adamları disiplini hemen gevşetiverdiler. Şarkılar söyleyerek oynamaya başlamışlardı ki kaptanları tepelerine dikildi. Başından aşağı bir kova su yemişçesine, tüm insani zayıflıklardan arınmış durumdaydı.

"Susun, sümüklüböcekler siz de," diye kükredi. "Yoksa işkembemize demir attığımın günüdür, ha."

Şamata o saat kesilmişti.

"Çocukları sımsıkı bağladınız mı, uçup gitmesinler?"

"Evet, Kaptan."

“Çıkartın şuraya da bakalım.”

Wendy'den başka bütün tutsaklar sürüklenerek ambardan çıkartıldı; Kaptan'ın karşısına dizildi. Kaptan bir süre onları görmezmiş gibi yaptı. Rahatça arkasına yaslanıp hafif bir şarkı tutturmuydu, elindeki iskambil kâğıtlarıyla oynuyordu. Sigaralarından vuran ışık arada bir esmer yüzüne bir renk katıyordu.

Derken, “Dinleyin beni, civanlarım,” diye çocuklara seslendi. “Bu gece içinizden altısı tahterevalliye biniyor. Ama gemide iki kamarotumuz eksik. Hanginiz gönüllü?”

Ambardayken Wendy'nin çocuklarına son uyarısı, “Kaptan'ı yok yere kızdırmayın,” demek olmuştu. Bunu anımsayan Solfasol, tüm terbiyesini takınarak ilerledi. Böyle kanlı bir korsanın komutasında çalışmak aklının ucundan geçmezdi elbette. Ama onu kızdırmamak için suçu başkasına yüklemeyi tasarlıyordu. Oldukça kafasız bir çocuk olmasına karşın, böyle durumlarda “şamar oğlanlığını” kabullenecek tek varlıkların anneler olduğunu biliyordu. Annelerin böyle olduğunu bütün çocuklar bilirler ve onları alabildiğine sömürürler.

Şimdi de Solfasol, “Bilmem anlatabiliyor muyum, efendim,” diyordu. “Annem benim korsan olmamı istemez, sanıyorum. Azbiraz, senin annen korsan olmanı ister mi?”

Bunu göz kırparak sormuştu. Azbiraz üzgün üz-

gün, "Sanmıyorum," dedi, derdine yanarcasına. "İkiz, senin annen korsan olmanı ister miydi?"

Birinci İkiz, "Sanmıyorum," dedi. "Monbey, senin annen..."

Kanca, "Kesin gevezeliği," diye kükreyince korsanlar çocukları geriye çektiler. Kanca bu kez John'a döndü:

"Sen küçük," dedi. "Gözü pek bir civana benzersin. Korsan olmayı hiç mi gönlünden geçirmedi, aslanım?"

Şu işe bakın, John'un kimi kez, hele matematik derslerinde, bu gibi özlemlere kapıldığı olmuştü. Kanca'nın onu böylece mimlemesine şaşır kaldı doğrusu.

Hafif bir utangaçlıkla, "Bir keresinde Kanlı Jack adını almayı bile düşünmüştüm," dedi.

"İyi ad seçmişsin, sırtlanım. Bize katılırsan böyle deriz sana."

John, "Ne diyorsun Michael?" diye sordu.

Michael, "Size katılırsam bana ne dersiniz?" diye sordu.

"Karasakal Joe."

Michael'ın ister istemez canı sıkılmıştı. "Ne diyorsun, John?" Kararı John versin istiyordu, John da bunu Michael'a yüklemek istiyordu.

Sonunda John, "Size katılsak da gene Kralımızın saygılı uyrukları sayılabilir miyiz?" diye sordu.

Kanca dişlerinin arasından, "Bize katılırsanız, 'Kahrolsun Kral' diye yemin etmeniz gerekir," dedi.

Belki John şimdiye dek biraz ayıp etmişti; ama şimdi örnek bir davranışla, "O zaman ben yokum!" diye bağırarak Kanca'nın önündeki fıçıyı yumrukladı.

Michael, "O zaman ben de yokum," diye bağırdı.

Kıvırcık, "Yaşasın yüce vatanımız," diye haykırdı.

Öfkeden kuduran korsanlar onların ağızlarına birer şamar attılar. Kanca, "Ölümlerden ölüm beğendiniz," dedi. "Annelerini getirin şunların. Tahterevalliyi de hazır edin."

Ne olsa küçücük çocuktular. Jukes'le Cecco'nun getirdiği ölüm tahterevallisini görünce sapsarı kesildiler. Ama Wendy geldiği zaman korkularını gizlemeye çalıştılar.

Wendy, bu korsan olacak adamları öyle hor görüyordu ki sözle anlatılamaz. Korsanlık mesleğinde belki oğlanların gözlerini kamaştıran bir yön bulunabilir. Ama Wendy'nin gördüğü tek şey, geminin yıllardır şöyle dipten temelden temizlenmemiş olmasıydı. Lombozların kirden görünmeyen camlarının her birine parmağınızla "pis domuz" diye yazabilirdiniz. Nitekim Wendy birçok cama bunu yazmıştı bile. Ama çocuklar çevresini sarınca Wendy onlardan başka her şeyi unuttu.

Kanca, "Vay, güzelim," diye ağzından bal damlar-

casına konuştu. "Çocuklarının tahterevalliye bindiklerini göreceksin."

Kanca giyimine titiz bir adamdı; ama bu gece olup bitenler sırasında boynundaki fırfırlı dantel biraz kirlenmişti. Wendy'nin, gözlerini buna dikmiş olduğunu birden fark etti. Telaşla danteli gizlemeye çalıştı ama iş işten geçmişti.

Wendy, "Ölecekler mi?" diye sorarken Korsanlar Kaptanı'na öyle bir burun kıvrarak baktı ki Kanca nerdeyse baygınlık geçiriyordu.

"Ölecekler ya," dedi hırlarcasına. Sonra taş yürekli bir gülüşle, "Susun, hepiniz," dedi. "Bir ananın çocuklarına söyleyeceği son sözleri dinleyelim."

O dakikada Wendy bir harikaydı. Titremeyen bir sesle, "Size söyleyeceğin son sözler şunlardır, sevgili oğullarım," dedi. "Gerçek annelerinizin dileklerini iletmişim sanıyorum. Diyorlar ki: Oğullarımızın gerçek birer İngiliz centilmeni gibi öleceğini umuyoruz."

Korsanların bile içleri ürpermiş, dilleri tutulmuştu. Solfasol tiz, titrek bir sesle:

"Ben annemin dilediği gibi yapacağım," dedi. "Sen ne yapacaksın, Monbey?"

"Annemin dilediğini. Sen ne yapacaksın ikiz?"

"Annemin dilediğini, John, sen ne..."

Ama Kanca kendini toparlamıştı.

"Bağlayın kızını," diye bağırırdı.

Wendy'yi direğe bağlayan Smee oldu. "Bana bak, hayatım," diye fısıldadı. "Annem olmaya söz verersen seni kurtarırım."

Ama Wendy, Smee için bile böyle bir ödün vermedi. "Hiç çocuğum olmasın, daha iyi," dedi.

Şimdi bütün çocukların gözleri, küpeştenin üzerinde dengelenmiş duran tahtaya dikilmişti: Bu kallasın üzerinde yaşamlarının en son yürüyüşüne çıkacaklardı. Bunu erkekçesine yapabileceklerini bile umamıyorlardı artık. Düşünme yeteneğini yitirmişlerdi. Ellerinden, yalnızca tahtaya bakıp titremek geliyordu.

Kanca onlara dişlerini göstererek gülümsedi, sonra Wendy'ye doğru yürüdü. Niyeti çocuklarının teker teker düştüklerini görebilsin diye onun yüzünü denize döndürmekti. Gelgelelim kıza hiçbir zaman ulaşamadı. Onun, duymaya can attığı acı haykırışını hiçbir zaman duyamayacaktı. Çünkü tam o sırada bambaşka bir şey duymuştu.

Timsahın o kanları donduran tiktaklaması...

Hepsi duydular bunu: Korsanlar, çocuklar, Wendy.

O dakikada hepsinin başı Kanca'dan yana çevrildi. Bunun yalnızca Kanca'yı ilgilendirdiğini, kendilerinin bu sahnede oyuncu olmaktan çıkıp seyirci durumuna düştüklerini biliyorlardı. Kanca'nın üzerine gelen değişiklik korkunçtu, doğrusu. Tüm eklemleri

suya dönüşmüşçesine, yığıldı, kaldı... Ses yaklaştıkça yaklaşıyor ve beraberinde şu ürkünç düşüncelyi de getiriyordu: "Timsah gemiyeye çıkacak."

Böyle korkunç durumda bir başkası olsaydı düştüğü yerde, gözleri yumulu, öylece yatar kalırdı. Ne var ki Kanca'nın üstün beyni hâlâ çalışmaktaydı. Korsanlar Kaptanı dizleri üstünde sürünerek tiktaktan kaçabildiğince kaçtı. Güvertenin karşı tarafına vardığı zaman durdu.

Boğuk sesle, "Gizleyin beni," dedi.

Adamları onun çevresini kuşattılar. Gemiyeye binmekte olan şeyi görmemek için başlarını çevirmişlerdi. Bu şeyle savaşmak akıllarının ucundan bile geçmiyordu. Çünkü bu, Alinyazısı'ydı.

Ama Kanca gözden gizlendiği zaman çocuklar duydukları meraka dayanamayarak, timsahın gemiyeye tırmanmasını seyretmek için küpeşteye koştular. İşte o zaman bu Geceler Gecesi'nin en büyük şaşırtmacasıyla karşılaştılar. Onları ölümden kurtarmaya gelen şey timsah değildi. Peter Pan'dı.

Peter onlara susmaları için işaret yaptı, sonra gene tiktakını sürdürdü.

“Bu Kez Ya Kanca Ya Ben!”

Hepimizin başına ilginç şeyler gelir. O sırada üstünde durmayız da sonradan algılarız. İşte o gece Peter'e de böyle olmuştu. Onu, bir eli hançerinde, sessiz karanlıkların içinde kayar bırakmıştık. Bir ara timsahın geçtiğini gördü; ama üstünde durmadı. Ancak daha sonra, timsahın artık tıklamadığı kafasına dank etti. Önce şöyle bir ürperdi, sonra düşününce işin doğrusunu buldu: Timsahın içindeki çalar saat durmuştu.

En yakın arkadaşından yoksun kalan bir hayvan kardeşin duygularının ne kadar acı olabileceğini du-

rup düşünmeksizin Peter, hemen bu felaketten nasıl yararlanabileceğini hesaplamaya girişti. Sonunda, ormandaki yaban hayvanları, onun timsah olduğunu sansınlar da ilişmesinler diye, tiktaklamaya karar verdi. Dört dörtlük bir tıkırtı çıkartıyordu, doğrusu! Gelgelelim bu önceden kestirilemeyecek bir sonuç doğurdu. Tıkırtıyı duyanlar arasında timsah da vardı. Peter'in peşine takılmaz mı? Artık amacı, yitirdiğini yeniden ele geçirmek miydi, yoksa tıkırtının kendi karnından çıktığına inanarak Peter'i kendisi mi sanıyordu, kesin olarak hiçbir şey bilemeyeceğiz. Çünkü saplantılarının tutsağı olan çoğu varlık gibi bu timsah da budala bir yaratıktı.

Peter kazasız belasız kıyıya ulaştı ve hiç duraksamadan suya daldı. Yürerken tek bir düşüncesi vardı: "Bu kez ya Kanca ya ben!"

Tıkırdamaya öyle bir alışmıştı ki bu sesi artık hiç düşünmeden çıkartıyordu. Tıkırdadığını bilseydi susardı, çünkü korsan gemisine bu tiktak sayesinde kolayca binebilmek, parlak bir fikir olmakla birlikte hiç aklına gelmemişti. Tersine, gemiye çıt çıkarmadan tırmandığını sanıyordu. Bu yüzden korkudan sinmiş korsanları ve Kanca'nın timsahı duymuşçasına tır tır titrediğini görünce şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Timsah! Peter timsahı aklına getirir getirmez tıklamayı da duydu! İlk sesin gerçekten timsahtan çıktığını sanarak arkasına yıldırım gibi bir bakış fırlattı. O zaman tıklayanın kendisi olduğunu algıladı ve du-

rumu hemencecik kavradı. "Nasıl da üstün zekâlıyım ama," diye düşündü, sonra alkış tutmasınlar diye çocuklara işaret etti.

Tam o dakikada vardiya çavuşu Ed Teynte güverteye çıktı. Sevgili okurlar, şimdi olup bitenleri saatinizle izleyin. Peter var gücüyle, can alıcı bir vuruş vurdu. John elini, son iniltisi duyulmasın diye bahtsız korsanın ağzına kapadı. Korsan yüzüstü yıkıldı. Dört çocuk atıldılar, patırtı çıkarmasın diye onu yere düşmeden kavradılar. Peter işaretini verdi; korsanın leşi denize atıldı. Bir şapırtı oldu, sonra sessizlik. Kaç zaman almıştı bu?

"Varan bir!" (Azbiraz saymaya başlamıştı bile.)

Peter ayaklarının ucuna basa basa, çıt çıkarmadan kamaraya girip gizlendi. Hem de tam zamanında. Çünkü korsanlardan birkaçı dönüp arkalarına bakacak kadar yüreklenmeye başlamışlardı. Birbirlerinin hırıltılı solumalarını duyabildiklerine göre, o öteki ürkünç ses ortadan kalkmış olsa gerekti.

Smee gözlük camlarını silerek, "Kaptan, timsah gitmiş," dedi. "Çıt çıkmıyor."

Kanca kafasını yaka dantellerinin arasından yavaş yavaş çıkardı. Kulak kesilerek çevresini dinledi. Gerçekten de çıt çıkmıyordu. Kanca şöyle bir doğrulup omuzlarını dikleştirdi.

"Öyleyse gelsin bizim kalas," diye haykırdı. Onu zayıf anında görmüş oldukları için çocuklara şimdi daha da diş biliyordu. Korkunç bir şarkı tutturdurdu.

*Tahterevalli yavalli
Yürümesi ne zevkli!
Ama bir de iniş var
Cump denize çocuklar.*

Çocukların daha da ödünü koparmak için kalas üzerinde yürüyüp dengesini yitirerek denize düşer-miş gibi yapıyordu.

Sonunda, "Tahterevalliye binmeden önce Kedi sizi tırmalasın mı?" diye sordu.

Bunu duyan çocuklar dizüstü çöktüler. Öyle içler acısı seslerle, "Yok, yok," diye yalvardılar ki bütün korsanlar sırtttılar. Kanca'nın Kedi dediği şey, ucu dokuz düğümlü, meşinden bir kırbaçtı.

"Jukes, git getir şu Kedi'yi. Kamarada."

Eyvah, kamara mı? Peter kamaradaydı. Çocuklar bakiştılar.

Jukes keyifle, "Başüstüne, Kaptan," diyerek kamaraya seğırtti.

Çocuklar onu bakışlarıyla izliyorlardı. Kaptan'ın gene şarkıya başladığını, adamlarının da ona katıldığını duymadılar bile.

*Yoho, yoho, pisi pisi
Kedimin tırnakları sivri mi sivri
Dokuz tane kuyruğuyla
Damgalar derinizi...*

Kamaradan yükselen tüyler ürpertici bir çığlık şarkıyı kesiverdi. (Çığlık gemiyi boydan boya dolaşarak duyulmaz oldu...) Hemen üstüne çocukların çok iyi bildiği, Kaptan'aysa deminki çığıktan çok daha korkunç gelen bir ses duyuldu: Horoz ötüşü!

Kanca, "O neydi öyle?" diye bağırdı.

Azbiraz tüm ciddiliğiyle, "Varan iki," diye saydı.

İtalyan Cecco bir an duraksadı, sonra kararlı adımlarla kamaraya indi. Çıktığında sendeliyordu ve yüzü çökmüştü.

Kanca onun tepesine dikilerek, "Söyle bre köpek, ne olmuş Jukes'e?" diye yılan gibi tısladı.

"Olanı şu ki ölmüş, bıçaklanmış," diye Cecco kof bir sesle yanıtladı.

Afallayan korsanlar, "Bill Jukes ölmüş ha!" diye bağıştılar.

Cecco korkudan ne dediğini bilmez durumda kekeleyerek, "Kamara zindan gibi kapkaranlık," dedi. "Ama korkunç bir şey var orada, demin öten şey."

Ne çocukların içlerine sığmayan coşkusu ne de korsanların çatılmış kaşları Kanca'nın gözünden kaçmış değildi. Kanca en çelikten sesiyle, "Cecco, kamaraya dön, o kukurikuyu al, bana getir," diye buyurdu.

Cecco, o korkmak nedir bilmeyen korsan, şimdi Kaptan'ın karşısında büzülüp kalmıştı. "Yok, yok, yapmayın bunu bana," diye hıçkırıyordu.

Ne var ki Kanca sağ kolunun ucundaki çengeli okşayarak, "Cecco, gidiyorum dedin, değil mi?" diye dalgın dalgın sordu.

Cecco kollarını umarsızca göklere doğru açarak gitti. Şarkı söylemek filan hak getire şimdi. Hepsi kulak kesilmişlerdi. Gene bir ölüm çığlığı duyuldu, üstüne bir horoz ötüşü.

Kimseden gık çıkmadı. Yalnızca Azbiraz, "Varan üç," dedi.

Kanca elini şöyle bir kaldırarak, "Vay canına yandığımın uskumru kuyruğu!" diye bağırdı. "Kim getirecek o kukurikuyu bana, bre?"

Starkey, "Cecco gelene dek bekle, Kaptan," diye homurdandı. Ötekiler de onu desteklediler.

Kanca kedi gırılıtı gibi yumuşacık bir sesle: "Starkey, gönüllü çıktığını duydum gibime geliyor," dedi.

Starkey, "Çıkmadım, ulan," diye gürledi.

Kanca, "Şu çengel senin gönüllü çıktığını duymuş ama," diye mırıldanarak Starkey'e doğru ilerledi. "Çengelimin sözüne kuşku düşürmek doğru olur mu, bilmem ki Starkey?"

Starkey, "Sehpaya giderim de oraya gitmem," diye diretti. Ötekiler onu gene desteklediler.

Kanca deminkinden de tatlı bir sesle, "Başkaldırı mı bu?" diye sordu. "Yanılmıyorsam elebaşı da Starkey."

Starkey şimdi tiril tiril titreyerek, "Kaptan, acıyın bana," diye yalvardı.

Kanca, o çengelli kolunu uzatarak, "Gel tokalaşalım, Starkey," diye ilerledi.

Starkey yardım aranırcasına dört bir yanına baktı. Ama korsanlardan her biri bir deliğe kaçmıştı. Starkey geriledikçe Kanca ilerliyordu. Gözbebeklerine o iki kızıl ışık beneği düşmüştü şimdi. Köşeye kısıtılan korsan, umarsız bir haykırıyla Uzun Tom'un üstüne sıçradı, oradan da kaldırıp denize attı kendini.

"Varan dört," dedi Azbiraz.

Kanca en nazik sesiyle, "Şimdiii," dedi. "İçinizde başkaldırmak isteyen başkaları da var mı?" Kancasına bir fener takıp havaya kaldırarak, "O pis kukurikuyu kendim gider çıkartırım," diye ekledi, kamaraya doğru yürüdü.

Varan beş... Azbiraz bunu söyleyebilmek için nasıl da can atıyordu! Hazırlıklı bulunmak için dudaklarını bile ıslatmıştı ama Kanca sendeleyerek dışarı çıktı. Fenersizdi.

Dili dolanarak, "Bir şey fenere püf dedi," diye konuştu.

Mullins, yankı gibi, "Bir şey ha!" dedi.

Kelleci, "Cecco'dan n'aber?" diye sordu.

Kanca, "Jukes gibi," dedi kısaca. "Ölmüş."

Onun kamaraya dönmek istemeyişi, adamlarının üzerinde çok ters bir etki bırakmıştı. Gene mırıldan-

maya başladılar. Bütün korsanlar kör inanlarının tutsağıdırlar.

Cookson, "Bu gemi lanetlenmiş," diye bağırdı. "Kamaranın içindeki öcü, şeytanın ta kendisi."

Öteki korsanlar da, "Bu gemi lanetli," diye bağırdılar.

Çocuklar onların bu bağıışına alkış tutmaktan kendilerini alamadılar. Bu arada Kanca tutsaklarını neredeyse unutmuştu. Alkışlarını duyup da hışımla üstlerine dönünce aklına gelen parlak bir fikir, o esmer, yakışıklı yüzünü aydınlattı.

"Civanlarım," dedi Kanca, adamlarına. "Bakın bir önerim var. Açın şu kamara kapısını da yumurcakları tığın içeriye. Bırakın, onlar dövüşsünler Ö-ö-rö-öyle. Onu öldürürlerse bizim ekmeğimize yağ sürmüş olurlar. Yok, Ö-ö-rö-ö onları öldürürse gene bir zararımız olmaz."

Korsanlar, kaptanlarına gene hayran kaldılar, onun dediğini yaptılar. Bunun en son kez olacağını bilemezlerdi elbet. Direniyormuş numarası yapan çocukları ite kaka kamaraya soktular. Kapıyı üstlerinden kapadılar.

"Şimdi kulak verin bakalım," dedi Kanca. Hepsi kulak kesilmişlerdi kesilmesine de hiçbirinde dönüp kapıya bakacak yürek yoktu.

Yalnızca Wendy, direğe bağılı durduğu yerden kapıyı gözlüyordu. Peter'in dışarı çıkmasını bekliyordu. Fazla beklemedi. Peter kamarada aradığını bulmuştu:

Çocukların kelepçelerini açacak olan anahtar. Şimdi çocuklar, kamarada ne silah buldularsa ellerine alarak usulca dışarıya sızdılar. Peter çocuklara saklanmalarını imleyerek Wendy'nin bağlarını çözdü. Artık hepsinin birden uçup gitmelerinden daha kolay ne vardı? Gelgelelim bunu tek bir şey engelliyordu. Bir yemin: "Bu kez ya Kanca ya ben!" Böylece Peter bağları çözdükten sonra Wendy'yi de çocukların yanına yolladı, sonra kendisi onun yerine geçti, tanınmamak için pelerine sarındı, derin bir soluk aldı ve horozlar gibi öttü.

Korsanlara göre bu ses, tüm çocukların canına kıyılmış olduğunu anlatan bir sestir. Hepsi paniğe kapıldılar. Kanca onları yüreklendirmeye çalıştı. Gel gör ki şunca zamandır köpek yerine konmaya alışmış olan adamlar, şimdi ona dişlerini göstererek hırlıyorlardı. Biraz üstlerine giderse saldıracaklarını Kanca anlamıştı.

"Sırtlanlarım, düşündüm, taşındım, siz haklısınız," dedi. "Uğursuz biri var bu gemide."

Adamlar, "Var ya, hem de kancalı," diye homurdandılar.

"Hayır, civanlarım. Şu kızdır bize uğursuzluk getiren. Kadın ayağı değen gemi lanetlidir. Kızı aşırılım, bakın her iş nasıl yoluna girecek."

Korsanlar, "Eh, bir denemekle hiçbir şey yitirmeyiz," diye mırıldandılar.

Kanca, "Atın kızı denize," diye bağıınca hepsi birden direk dibindeki pelerinli karaltıya saldırdılar. Mullins yılan ısıığı gibi bir sesle, "Seni kurtaracak kimse kalmadı artık, küçük hanım," diye alayla konuştu.

"Kaldı işte," dedi karaltı.

"O da kim ola ki?"

"Öcünü yerde bırakmayan Peter Pan," diye korkunç bir yanıt yükseldi. Peter pelerini fırlatıp atmıştı.

Kamaraya girenleri haklayanın kim olduğunu hepsi anlamışlardı. Kanca konuşmak için iki kez ağzını açtı, ikisinde de ses çıkaramadı. O taştan yüreğinin işte bu dakikada paramparça olduğunu sanıyorum.

Peter'in sesi, "Haydi çocuklar, göreyim sizi," diye çınladı. Bir dakika sonra geminin her köşesi silah şakırtılarıyla dolmuştu. Korsanlar bir arada dövüşselerdi hiç kuşkusuz kazanırlardı. Ne var ki daha başlangıçtan çözülmüşler, rastgele oraya buraya koşuşturuyorlardı. Hepsi de ayakta kalan son korsanın kendisi olduğuna inanıyordu. Bu yüzden çocuklar onları avlamakta hiç güçlük çekmiyorlardı. Korsanlardan kimisi denize atlıyor kimileri de karanlık kuytu köşelere gizleniyorlardı. Elinde bir fenerle gemide dört dönen Azbiraz, feneri gözlerine tutarak bu korsanları kör ediyor, çocuklar da onları daldan armut devşirircesine avlıyorlardı. Gece içinde silah şakırtılarından, arada bir çığlıkla bir şapırtıdan başka ses duyulmuyordu. Bir de tekdüze aralıklarla sayan Azbiraz'ın sesi: Beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on, on bir...

Sonunda çocuklar Kanca'yı kuşattıkları zaman hemen bütün korsanlar temizlenmişti sanıyoruz. Kanca'nın yaşamı tılsımlı mıydı ne? Tek başına bütün çocuklara karşı koyuyordu. Çocuklar ne zaman üstüne yürüseler Kanca o çengelli kolunu sallayarak onları uzaklaştırıyordu.

Derken, Mullins'i denize atmakla uğraşan çocuk, birden arkadaşlarının halkasını yararak ileri atıldı. "Savulun çocuklar, bu adam benimdir."

İşte böyle apansız, Kanca kendini Peter'le yüz yüze buldu. Ötekiler geri çekilip ikisinin çevresinde halkalandılar. İki düşman arasında uzun bir bakışma geçti. Kanca hafifçe ürpermişti, Peter'in dudaklarında tuhaf bir gülüş oynayıyordu.

"Ey Pan," dedi Kanca sonunda. "Her şey senin başının altından çıktı."

Peter ciddi bir tavırla, "Evet, Kanca James, hepsi benim başımın altından çıktı," diye yanıtladı.

"Kibirli, küstah çocuk, ölümüne hazırlan."

"Karanlık, kötü adam, kendini kolla."

Başkaca konuşmadan saldırıya geçtiler. Bir süre başa baş dövüştüler. Kılıç kullanmakta çok usta olan Peter'in vuruşlarındaki hız göz kamaştırıyordu; ama ne yazık ki boyu ve kolları kısa olduğundan hasmının savunmasını yarıp geçemiyordu. Kanca da ustalıkta ondan aşağı kalmıyordu, ama bilek oyunları onunki kadar hızlı değildi. Gene de iri yapısıyla Peter'i köşeye kısıtırıp kancasını saplamak niyetindeydi. Ne var ki

her seferinde Peter iki büklüm olup korsanın kolunun altından kayıveriyordu. Bir keresinde kılıcını korsanın böğrüne sapladı. Anımsayacağınız gibi kendi kanının değişik renginden tiksiniş ürkün Kanca kılıcını elinden düşürdü. Şimdi Peter'in avcunda sayılırdı artık.

Çocuklar, "Yumul, Peter," diye haykırdılar, ne var ki o, şahane bir tutumla hasmına kılıcını yerden almasını söyledi. Kanca kılıcını hemen eline aldı; ama Peter'in bu çok klas davranışı karşısında içinden yıkmıştı.

Boğuk bir sesle, "Peter Pan, kimsin, nesin sen?" diye sordu.

Peter, "Gençliğim ben, Yaşama Sevinci'yim," diye kafadan attı. "Yumurtasını yeni kırıp çıkmış bir küçük kuşum."

Zırvalıyordu elbet, ancak zavallı Kanca, yalnızca onun bu tasasız şakraklığındaki klası düşünebiliyordu. Yeniden kapıştılar; ama Kanca umutsuzca dövüşüyordu artık. Yüreğindeki o ateşli yaşam isteği sönmüştü. Kanca James, istese bir kahraman olabilecekken karanlıkları seçen bahtsız kişi, elveda!

Evet, korsanın son dakikasına gelmiş bulunuyoruz. Peter'in, elinde hançer, kendine doğru atıldığını görünce Kanca James küpeşteye sıçradı, oradan da kendini fırlatıp denize attı. Timsahın kendisini beklemekte olduğunu bilmiyordu. Çünkü saati, o bunu bilmesin diye, mahsus durdurmuştuk: Kanca'ya son bir saygı gösterisi...

Kanca James işte böyle öldü.

Az biraz şarkı söylercesine: "On yedi," diye bağırdı. Gelgelelim yanlışı vardı. Korsanlardan on beşi, o gece yaptıkları kötülüklerin cezasını buldular; ama iki tanesi karaya ulaşabildi: Starkey ile Smee. Starkey karaya ayak basar basmaz Kızılderililer onu yakaladılar, papus denilen kundaktaki bebelerine dadı yaptılar. Bir korsan için ne acıklı bir düşüş! Smee ise bundan böyle gözünde gözlük, dünyayı dolaşarak, "Kanca Jas'ın korktuğu tek korsan bendim," diye masallar anlatacaktı.

Wendy savaşa katılmamıştı ama şimdi çocukları teker teker övdü. Sonra onları Kanca'nın kamarasına götürerek duvarda asılı duran saati gösterdi. Saat bir buçuktu. Bu, böyle geç vakte dek ayakta kalmak, çocuklar için gecenin belki de en heyecanlı yönüydü. Wendy hiç zaman geçirmeden onları korsanların ranzalarına yatırdı, hiç kuşkunuz olmasın bundan. Yalnız Peter yatmamıştı. Uzun süre güvertede cakalı adımlarla beş aşağı beş yukarı dolaştı durdu. Sonra Uzun Tom'un yanı başında, mışıl mışıl uyuyakaldı.

Peter arada sırada uzun ve acılı rüyalar görür, bu rüyaların arasında ağlayıp hıçkırdığı halde bir türlü uyanamazdı. Sanırım onun varlığının bilmecesiyle ilgili rüyalar bunlar. O gece de bunlardan birini gördü. Uyku arasında uzun zaman hıçkırdı, sızlandı durdu. Wendy de onu sımsıkı kucaklayarak avutmaya çalıştı.

Yuvaya Dönüş

O sabah erkenden hepsi de ayaklandılar; çünkü sular hızla yükselmekteydi. Miçoları olan Azbiraz, elinde bir halat parçası, tütün çiğneyerek ortalıkta dolaşıyordu. Hepsi de (kol yenleriyle pantolon paçalarını kesip) korsanların kılıklarına bürünmüş, sinek-kaydı tıraş olmuşlardı. Başparmakları kemerlerinde, anadan doğma denizciler gibi hafifçe yalpalayarak yürüyorlardı.

Kaptanın kim olduğunu söylemeye gerek yok. Monbey'le John, ikinci ve üçüncü kaptandı. Ötekilerse tayfa. Peter daha şimdiden dümen başına geçmişti.

Adamlarını çevresine toplayarak kısa bir demeç verdi, "Umarım görevinizi gerçek denizciler gibi yerine getirirsiniz ama bana karşı çıkarsanız bağırsaklarınızı deşerim," dedi. Bu sert, açık sözler tam denizcilerin anlayacağı bir dille söylenmişti. Adamları kaptana candan alkış tuttular. Sonra kaptan birkaç sert komut verdi, dümeni kırdılar, gemi Ada'dan uzaklaşarak kıta karasına doğru yöneldi.

Kaptan Pan geminin haritasına baktıktan sonra, hava böyle giderse 21 Haziran dolaylarında Azor Adalarına varmaları gerektiğini, ondan sonra da uçarlarsa zaman kazanacaklarını bildirdi.

Kimisi geminin namuslu olmasından, kimisiyse korsan gemisi olarak kalmasından yanaydı. Ama kaptan onları köpek yerine koyduğu için düşünce ve isteklerini dolaylı yoldan bile söyleyemiyorlardı. Tek çıkar yol her komutu anında yerine getirmektir. Çocukların çoğunluğu Peter'in şu ara, Wendy kışkılanmasın diye dürüstlük tasladığını, yeni giysileri hazır olur olmaz korsanlığa yönelebileceğini sanıyorlardı. Wendy, hiç de istemeyerek, Kanca'nın en şeytansı kılıklarından birini bozmuş, Peter'in üstüne göre düzeltmekteydi. Sonradan denilenlere bakılacak olursa Peter yeni kılığını giydiği ilk gece kamarasında, Kanca'nın ağızlığını dişlerinin arasına kıştırarak uzun süre oturmuş. Sağ yumruğu sıkılmış da yalnızca işaretparmağı kanca gibi uzanık, bükülü duruyormuş...

Her neyse, biz şimdi gemiyle ilgileneceğimiz yerde kahramanlarımızdan üçünün onca zaman önce bırakıp gittikleri o ıssız yuvaya dönmeliyiz. Bunca zaman No. 14'teki evle ilgilenmememiz ayıp doğrusu; ama Bayan Darling'in bizi suçlamayacağına inanabiliriz. Daha önce dönüp de ona acıdığımızı, derdine ortak olduğumuzu belirtsek Bayan Darling inanın bize kızar.

"Saçmalamayın," diye bağırır, "benim ne önemim var? Hadi, siz gidin de çocuklara göz kulak olun şimdi."

Anaların huyu böyle olduğu sürece çocuklar da onları sömüreceklerdir. Bunu böylece bilsinler.

Şimdi bile şu tanıdık çocuk odasına girmeyi göze alıyorsak çocuklar yaklaşmakta oldukları içindir. Biz onların önü sıra koşup bakıyoruz ki yatakları iyice havalandırılmış olsun, Bay ve Bayan Darling de o gece dışarı çıkmasınlar. Hizmetkârdan başka bir şey değiliz biz. Yoksa yatakları neden havalandırılacakmış, madem o gece öylesine nankörce bırakıp kaçtılar? Dönüp geldiklerinde, analarıyla babalarının hafta sonu için geziye çıkmış olduğunu öğrenseler yeri değil mi? Hak etmediler mi bunu? Aslında bu derisi başlangıçtan beri hak ettiler onlar. Ne var ki olayları bu yolda geliştirecek Bayan Darling bizi dünyada bağışlamaz.

Yapmaya can attığım bir şey var: Birçok yazarın

huyu olduğu üzere ben de ona çocukların gelecek perşembeye burada olacaklarını şimdiden çıtlatmak istiyorum. Böylelikle üç kardeşin ipe çektikleri sürprizi bozmuş olacağım. Wendy, John, Michael, gemide hep bu sürprizi konuşuyorlar: Annelerinin sonsuz mutluluğu, babalarının sevinçten bağırması. Nana'nın onlara herkesten önce sarılabilmek için havaya sıçraması.

Oysa kendilerini bir temiz kötek yemeye hazırlamaları gerekmez mi? Ah, havadisi önceden çıtlatarak tekerlerine bir güzel çomak sokmak ne tatlı olur ama! Öyle ki tüm cakalarıyla içeri girdikleri zaman Bayan Darling, Wendy'ye yanağını bile uzatmasın, Bay Darling de canı sıkılmış gibi, "Tüh be, şu çocuklardan da yakamızı sıyıramadık gitti," diye mırıldansın.

Ama böyle yapmak nerde, onlar nerde? Bayan Darling'i yakından tanımaya başladık artık. Yavrularını sürpriz yapmanın zevkinden yoksun bıraktık diye bizi paylayacağına kalıbımızı basabiliriz.

"Ama sayın bayan, gelecek perşembeye daha on gün var. Size on gün açıktan mutluluk bağışlıyoruz."

"Ama ne karşılığında? Yavrularımı on dakikalık bir sevinçten yoksun bırakarak!"

"Bağışlayın, duruma bu açıdan bakıyorsunuz madem!"

"Başka hangi açıdan bakabilirim ki?"

Görüyorsunuz ya, Bayan Darling adam olmaya-

cak! Onu övüp göklere çıkarmak niyetindeydim; ama şimdi hiçbir şey demeyeceğim. Hazırlıklı bulunmasını söylemeye de gerek yok çünkü zaten her şey hazır durumda. Yataklar güzelce havalandırılmış; Bayan Darling evden dışarı adımını atmıyor, bakın, pencere de ardına dek açık. Kısacası burada yapabileceğimiz hiçbir iş yok. Ama geldik madem, kalalım da olup bitecekleri seyredelim bari. Seyirciden başka bir şey değiliz ki zaten. Kimsenin bizi istediği yok. Öyleyse biz de seyrimize bakalım. Arada bir de duyanların canını acıtır umuduyla sivri sivri laflar ederiz.

Çocuk odasındaki tek değişiklik, şimdi Bay Darling'in gecelerini köpek kulübesinde geçirmesidir. Çocuklar uçup gittikten sonra Bay Darling, gece Nana'yı avluya zincirlediği için suçun kendinde olduğuna, Nana'nın ilk başlangıçtan beri kendinden daha akıllıca davrandığına yürekten inanmıştı. Saf bir adam olduğunu zaten eskiden beri biliyoruz, değil mi? Bir de saçları dökülmemiş olsa yeniden çocuk yerine bile geçebilirdi. Beri yandan büyük gönüllü bir dürüstlüğü ve doğru bulduğu şeyi yapabilecek, aslan yürekli bir mertliği vardı. Böylece, çocuklar uçup gittikten sonra durumu enine boyuna düşünmüş ve dört ayak olup köpek kulübesine yerleşmişti.

Bayan Darling'in onu kulübeden çıkartmak için döktüğü tatlı dillere kocası, "Yok, bir tanem, benim yerim burasıdır," diye karşılık veriyordu.

Duyduğu zehir gibi pişmanlığın etkisiyle, "Çocuklar dönünceye dek buradan çıkmayacağım," diye yemin etmişti.

Onun bu tutumu Nana'yı da duygulandırıyor. Gerçi Bay Darling onun kulübeye dönmesine izin vermiyordu; ama başka her yönden, sadık dadının her dediğini harfi harfine yerine getiriyordu

O unutulmaz perşembe akşamı Bayan Darling çocuk odasında oturmuş, George Darling'in işten dönmesini bekliyordu: Gözleri hüznlerle dopdolu bir kadın... Ona şimdi yakından bakınca, bebeleriyle birlikte yitirdiği o eski günlerin neşesini anımsadıkça, ne bileyim işte, içimden ona kırıcı şeyler söylemek gelmiyor artık. O nankör çocukları canı kadar sevmemek elinde değilmiş demek. Bakın kuzum, koltuğunda uyumuş kalmış durumuyla görün onu. Ağzının köşesindeki o tatlı çukur, derin bir çizgiye dönüşmüş... Ellerini, sancısı varmışçasına yüreğine bastırıyor.

Kimileri en çok Wendy kimileri de Peter'i sever; bense en çok Bayan Darling'i severim. İsterseniz ona mutluluk vermek için yaramazların yakında geleceklerini uykusu arasında kulağına fısıldayalım mı? Hadi, fısıldayalım.

Tüh, keşke yapmasaydık. Çünkü kadıncağız çocuklarını çağırarak uykudan sıçradı, oysa odada Nana'dan başka kimse yok.

“Ah, Nana, rüyamda yavrularımı eve dönmüş gördüm.”

Nana'nın gözleri buğulanmıştı. Ama pençesini usulca hanımının kucağına koymak dışında yapabileceği bir şey yoktu ki! Onlar böyle otururlarken George Darling eve döndü. Karısını öpmeye uzandığı zaman yüzünün eskisine oranla çökmüş; ama daha yumuşak olduğunu görüyoruz. Şapkasını Liza'ya verdikten sonra köpek kulübesine girip kıvrılıyor. Uyku-ludur.

“Sevgilim, bana piyanoda bir ninni çalar mısın?”
Sonra karısının arkasından düşüncesizce sesleniyor:
“O pencereyi de kapayıver. Cereyan yapıyor.”

“Ah, George, benden canımı iste de bunu isteme. Bu pencere onlar için her zaman açık kalacak, ben sağ kaldıkça...”

George karısından özür diledi. Bayan Darling öteki odaya geçerek piyanoda bir ninni çaldı. Çok geçmeden Bay Darling uyuyakalmıştı. O uyurken de Wendy, John, Michael pencereden içeriye uçtular...

Ama yok, hayır... Acelemizden böyle yazdık, çünkü üç kardeşin gemiden ayrılmadan önce kurdukları plan buydu. Ama sonradan bir şeyler olmuş olsa gerek ki şimdi pencereden içeriye onlar değil, Peter'le Tink girdiler.

Olup biteni Peter konuşur konuşmaz anlıyoruz:

Fısıldayarak, “Çabuk Tink. Kapa şu pencereyi,

demiri tak yerine. Oldu. Şimdi biz kapıdan kaçarız. Wendy geldiği zaman da annesi onu dışarıda bırakmak için pencereyi sürmeledi sanır. O zaman benimle Ada'ya dönmekten başka çıkar yolu kalmaz."

Başlangıçtan beri kafamı kurcalamış olan şeyi şimdi anlıyorum: Öyle ya, Peter korsanları temizledikten sonra neden Ada'ya dönmemiş de çocuklarla birlikte gelmişti? Demek oldum olası bu hileyi tasarlıyormuş... Şimdi de yaptığı hınzırlıktan utanaçağı yerde şıkır şıkır oynamaya başladı. Sonra piyano çalanın kim olduğunu görmek için öteki odaya göz attı. Tink'in kulağına eğilerek:

"Wendy'nin annesi," diye fısıldadı. "Güzel bir kadın; ama benim annem kadar güzel değil."

Gerçi Peter annesini hiç bilmeseydi de arada onunla böbürlenmek huyundaydı. Wendy'nin annesinin çaldığı, "*Yuvam, sıcak, tatlı yuvam*" şarkısını da bilmiyordu; ama bunun, "Wendy, geri gel, güzel kızım," demek istediğini anlayabiliyordu. Kabına sığamamaya, "Boşuna," diye bağırdı. "Kızını bir daha hiç göremeyeceksin, çünkü pencere kapalı."

Şarkının neden sustuğunu anlamak için gene içeriye baktı. Bayan Darling'in başını piyanoya yaslamış olduğunu, iki gözünde de iki yaş damlası ışıdığını gördü. "Pencerenin demir kolunu açayım istiyor," diye içinden geçirdi. "Ama açmayacağım işte, açmayacağım!" içeriye gene baktı. Gözyaşları yerli yerinde

duruyordu ya da iki yeni yaş damlası eskilerinin yerini almıştı. Peter, "Wendy'yi nasıl da seviyor," dedi kendi kendine. Kadına kızmaya başlamıştı. Öyle ya, kızının artık buraya dönemeyeceğini anlaması gerekmez miydi? Oysa durum öylesine basitti ki: "Güzel bayan, Wendy'yi ben de çok seviyorum. İkimizin birinden olamayacağına göre, benim olacak demektir."

Gelgelelim güzel kadın işi oluruna bırakamaz gibiydi. Bu da Peter'i pek üzdü. Gözlerini çevirdi, Bayan Darling'in etkisinden gene de kurtulamadı. Yüzünü gülünçlü biçimlerde buruşturarak odanın içinde hoplayıp zıpladı ama boşuna! Kadın sanki onun can evinde, yürek duvarını tıklatıp duruyordu.

Sonunda Peter, "Of canım, peki, peki anladık," dedi. Şöyle bir yutkundu. Gidip pencerenin kol demirini açtı. Dünyaya tepeden bakan bir dudak büküşüyle, "Yürü Tink," dedi. "Bizim annelerle işimiz yok."

Sonra uçup gitti.

İşte böyle, Wendy, John ve Michael geldikleri zaman pencereyi açık buldular. Buna hiç layık olmadıklarını söylemeye elbette gerek yok. Yüzleri bile kızarmadan yere kondular. En küçükleri deseniz evini unutmuştu bile...

Dört bir yanını şaşkın şaşkın süzerek, "John," dedi. "Ben buraya daha önce gelmemiş miydim?"

"Elbette gelmiştin, şapşal çocuk. İşte karyolan şurada duruyor."

Michael, "Aa, öyleymiş," dedi; ama sesi biraz kuşkuluydu hâlâ.

Wendy, "Bak hele, köpek kulübesi," diyerek atıldı, içine baktı.

Wendy, "Belki Nana oradadır," dedi.

Ama John, "Vay canına," diye hafif bir ısıklık çaldı. "İçeride adamın biri var."

Wendy, "Babamız bu!" diye bağırdı hafifçe.

Michael, "Açılın da babamı göreyim," diye yalvardı; babasına uzun uzun baktı. Sonra, "Öldürdüğüm korsan kadar bile iri değil," dedi. Öyle açık bir hayal kırıklığı ile konuşmuştu ki Bay Darling'in uykuda olduğuna seviniyorum. Bunca ayrılıktan sonra küçük Michael'ından duyduğu ilk sözler bunlar olsa sanırım adamcağız büyük hayal kırıklığına uğradı.

Wendy ile John babalarını köpek kulübesinde görünce şaşalamışlardı. John, kendi belleğine pek güvenemiyormuş gibi kafasını kaşıyarak, "Yav," dedi. "Bizim babamız köpek kulübesinde yatmazdı gibime geliyor, öyle değil mi?"

Wendy, titrek sesle, "John, eski yaşantımızı unutmamış gibiydik; ama pek anımsayamıyoruz galiba," dedi.

İçlerini bir ürpertidir aldı. Oh olsun! Gene John olacak o küçük alçak, "Doğrusu annem de pek vurdumduymazmış," dedi. "Biz geldiğimizde burada olması gerekmez miydi?"

Rastlantı bu ya, tam o sırada Bayan Darling gene

piyano çalmaya başladı. Wendy kapıdan gizlice baka-
rak, "Annem!" dedi.

John, "Gerçekten o!" dedi.

Michael, "Yani sen bizim sahici annemiz değil mi-
sin Wendy?" diye sordu. İyice uykulu olsa gerekti.

Wendy bu sözler üzerine ilk olarak vicdanında bir
sızı duydu. "Aman Tanrım," dedi. "İyi ki zamanında
gelmişiz. Biraz geç bile kalmışız galiba."

John, "Hadi usulca içeri girelim de arkadan elleri-
mizle annemizin gözlerini kapatalım," dedi.

Ama müjdeyi annelerine birdenbire vermenin
doğru olmayacağını, yavaş davranmaları gerektiğini
anlayan Wendy'nin daha iyi bir önerisi vardı.

"Hepimiz yataklarımıza yatalım. Geldiğinde bizi
orada bulsun, hiç gitmemişiz gibi."

İşte böylece, Bayan Darling, bakalım kocası uyu-
du mu, diye çocuk odasına girdiği zaman her karyo-
lada bir çocuk yatmaktaydı. Çocuklar onun atacağı
sevinç çılgılığını bekleseler de anneleri çılgılık filan at-
madı. Çocukları görmüştü de gerçekten orada olduk-
larına inanmamıştı. Düşlerinde onları böyle görme-
ye öylesine alışık ki bunu da bir düş kalıntısı filan
sandı. Ocak başındaki eski koltuğuna oturdu. Eski
günlerde buraya oturup onları kucağına alır, bağrına
basardı...

Çocuklar bu duruma hiçbir anlam veremiyorlardı.
Üçünün de içini buz gibi bir korku bürümüştü.

Wendy, "Anneciğim," dedi.

Bayan Darling, "Wendy bu," diye mırıldandı; ama hâlâ düş gördüğü kanısıdaydı.

"Anne!"

"Bu da John!" dedi Bayan Darling.

Michael, "Anne, anneciğim," diye bağırdı. Onu tanımişti artık.

Bayan Darling, "Michael bu," diyerek kollarını açtı. Gerçi kendini bırakıp giden üç bencil çocuğu bir daha hiç kucaklamayacağına inanmıştı, ama bu kez gerçekten kucakladı onları. Açılan kollar yataklarından kalkarak koşup gelen üç yavrusunu sarıp sarmaladı, bağrına bastı.

Kadıncağz konuşabilecek kadar kendini toparladığı zaman, "George, George," diye seslendi.

Bay Darling de uyanarak karısının coşkun mutluluğuna ortak oldu. Nana koşarak içeri girdi. Bundan daha güzel bir sahne düşünülemezdi, ama sahnenin tek seyircisi pencereden içeriye bakmakta olan yabancı bir çocuktü. Başka çocukların düşlerinde göremeyecekleri nice kıvançlar tatmıştı. Ama şimdi pencereden gördüğü mutluluğa hiçbir zaman ulaşmamak, onun alınyazısıydı.

Wendy Büyüdüğü Zaman

Öteki çocuklara ne olduğunu merak ediyorsunuzdur, umarım. Aşağıda beklemekteydiler, Wendy onlar konusunda açıklama yapmaya fırsat bulabilsin diye.

Önce beş yüze kadar saydılar, sonra yukarı çıktılar. Daha uygun kaçar, daha iyi bir etki bırakır diye merdivenden yukarı çıktılar. Bayan Darling'in karşısına dizilip durdular. Şapkalarını çıkarmışlardı ve içlerinden, "Keşke korsan kılığında olmasaydık," diye düşünüyorlardı. Hiçbir şey demediler. Ancak gözleriyle kadına, "Al bizi," diye yalvarıyorlardı. Bay Darling'e de bakmaları gerekirdi ya, onu unutmuşlardı.

Doğal olarak Bayan Darling hemen, onları alaca-

ğını söyledi. Gelgelelim Bay Darling'in üstünde garip bir suratsızlık vardı. Çocuklar onun, sayılarını pek kabarıklık bulduğunu anladılar. Öyleyse ya, altı taneydiler.

Bay Darling Wendy'ye dönerek, "Neme gerek, yaptığın işi yarım yapmıyorsun!" dedi.

Bu huysuz sözleri İkizler özellikle üzerlerine alındılar.

Çok onurlu olan Birinci İkiz kıpkırmızı kesilerek, "Bizi başa çıkamayacak kadar kalabalık mı buluyorsunuz, efendim? Çünkü eğer öyleyse geri dönebiliriz," dedi.

Wendy neye uğradığını şaşırarak, "Babacığım," diye inledi.

Ama Bay Darling'in yüzü hâlâ asıktı. Zavallı baba, bu davranışın kendine yakışmadığını biliyor; ama kendini de tutamıyordu.

Monbey, "İki kat olup yatarız," dedi.

Wendy, "Saçlarını kendim keserim onların," dedi.

Sevgili kocasının böyle taşyürekli davranmasına üzülen Bayan Darling, "Ama canım George," diye lafa karıştı.

O zaman George Darling gözlerinden yaşlar boşanarak gerçeği söyledi: Çocukları almayı o da karısı kadar istiyordu; ama onların kendisini kendi evinde solda sıfır yerine koyarak salt karısına başvurmalarına alınmıştı. Ona da başvurmaları gerektiği kanısındaydı.

Solfasol hemen, "Bence Wendy'nin babası hiç de

solda sıfır değil," diye atıldı. "Sen onu solda sıfır mı sayıyorsun, Kıvırcık?"

"Hiç de değil. Azbiraz, sence solda sıfır mı o?"

"Kim demiş? İkiz, sen ne diyorsun bu işe?"

Meğer çocuklardan hiçbiri onu solda sıfır saymıyormuş. Bay Darling bu işe çocuklar gibi sevindi. Onları salonun köşe bucaklarına sığdırmaya çalışacaklarını söyledi.

"Peşimden gelin," diye bağırdı, şen şakrak. "Burasının salon olduğunu pek aklım kesmiyor ya, biz salon yerin koyuyoruz, ikisi de bir kapıya çıkıyor. Hopla."

Zıplaya sıçraya ileri atıldı. Çocuklar da, "Hopla," diye hoplayıp zıplayarak onun peşine düştüler. Salonu buldular mı, bulmadılar mı bilmiyorum, unutmuşum ama hiç değilse sığacak birer köşe bulduklarını biliyorum.

Peter'e gelince, Yokülke'ye dönmeden önce, Wendy'yle bir kez daha görüştü. Pencereye doğrudan gelmedi de geçerken şöyle bir süründü, Wendy isterse pencereyi açıp ona seslensin diye. Gerçekten de böyle oldu.

Peter, "Merhaba, Wendy, hoşçakal," dedi.

"Ay, Peter gidiyor musun?"

"Evet."

Bayan Darling de hemen pencereye geldi; çünkü Wendy'yi bir saniye bile gözünden ayırmıyordu, artık.

Peter'e öteki çocukların hepsini evlat edinmiş olduğunu, onu da evlat edinmek istediğini söyledi.

Peter bir tilki kurnazlığıyla, "Beni okula yollar mısınız?" diye sordu.

"Elbette."

"Sonra da bir işe sokar mısınız beni?"

"Evet."

"Büyüyüp yetişkin bir adam olurum, değil mi?"

"Hem de kısa zamanda."

Peter, "Ben büyüyüp ciddi işler öğrenmek istemiyorum," diye ateşle haykırdı. "Yetişkin bir erkek olmak istemiyorum. Ah, Wendy'nin annesi, bir düşünsene: Tut ki bir sabah uyandığımda bıyıklarım çıkmış."

"Peter," dedi, dertlilerin avutucusu Wendy. "Bıyığın olsa da severim ben seni."

Bayan Darling kucağını açmıştı, ama Peter onu itti. "Uzak dur benden, Wendy'nin anası! Hiç kimse yakalayıp büyümeye zorlayamaz beni."

"Ama nerede oturacaksın şimdi?"

"Wendy için kurduğumuz evde, Tink'le otururum. Periler, evi ağaçların tepesine alacaklar. Zaten kendileri de ağaç tepelerinde uyurlar geceleyin."

Wendy öyle büyük bir özlemlerle, "Ah, ne güzel," dedi ki Bayan Darling ona daha sıkı sarıldı.

"Ben bütün perilerin ölmüş olduğunu sanıyordum," dedi.

Bu konuda konuşmaya artık yetkili olan Wendy,

"Her zaman yenileri doğuyor," dedi. "Bak anlata-yım, anneciğim. Yeni doğmuş bir bebe ilk gülücüğünü verdiği zaman yeni bir peri doğar. Her zaman yeni yeni bebeler doğduğuna göre, her zaman yeni periler de doğuyor demektir. Ağaç tepelerindeki kuş yuvası gibi yuvalarında yaşarlar. Eflatun renkliler oğlan, beyaz renkliler kızdır. Mavileriye ne olduklarını bilmeyen mini mini sersemciklerdir."

"Öyle eğleneceğim ki," dedi Peter. Gözü Wendy'deydi.

Wendy, "Ama geceleri ateş başında otururken biraz yalnızlık çekeceksin," dedi.

"Tink olacak ya."

"Tink tek başına sana yetmez ki."

Tink başını köşeden uzatarak, "Sinsi iftiracı, sende," diye cırladı.

Peter, "Zararı yok," dedi.

"Peter, yalan söylüyorsun."

"Öyleyse sen de gel benimle küçük evine."

"Anneciğim, gidebilir miyim?"

"Ne demekmiş? Evine döndün artık, bundan sonra benimsin."

"Ama anneciğim, Peter'e bir anne öyle gerekli ki."

"Sana da gerekli, bir tanem."

Peter umursamazlık taslayarak, "Peki canım, kal-sın," dedi.

Ama Bayan Darling onun dudaklarının titrediğini

görerek doğrusu son derece büyük gönüllülük gösteren şu öneride bulundu: Wendy'nin her yıl, bahar temizliğini yapmak üzere bir haftalığına YokÜlke'ye gitmesine izin verecekti. Wendy bahara daha çok zaman olduğunu düşündü, ama bu sözü duyunca Peter'in neşesi yerine gelmişti. Zaman kavramı diye bir şey yoktu Peter'de. Yaşantısı da öyle serüvenlerle doluydu ki size anlattıklarım devede kulak kalır.

Sanırım Wendy bunu bildiği için üzgün sesle, "Peter, bahar gelmezden önce beni unutmazsın, değil mi?" diye sordu.

Peter onu unutmayacağına söz verdi, doğallıkla. Sonra da Bayan Darling'in, hani o kimsenin kopartmadığı öpücüğünü kaptığı gibi uçup gitti.

Çocuklar elbet ki okula gittiler. Okula başladıktan bir hafta sonra, Ada'dan ayrılmakla ne enayilik etmiş oldukları kafalarına dank ettiyse de artık iş işten geçmişti. Zaten çok geçmeden her şeye alıştılar: Sizin, benim gibi sıradan birer insan olup çıktılar. Söylerken gözlerim yaşıyor; ama uçma yeteneğini yavaş yavaş yitirdiler. Önceleri geceleyin uçup gitmesinler diye Nana onları ayaklarından karyolaya bağlardı. Gündüzün en sevdikleri oyunlardan biri de otobüsten düşüyor gibi yapmaktı. Ama zamanla yatakta ayak bağlarını çekelemekten vazgeçtiler, otobüslerden kendilerini bıraktıkları zaman da gerçekten düşüp dizlerini filan yırtmaya başladılar. Sonunda esintili havalarda şapkalarının ardından bile koşamaz oldular. "Kullan-

maya kullanmaya uçuş yeteneğimizi körelttik," diyorlardı; ama gerçekte bu, onların inançlarını yitirmiş olmalarının belirtisiydi.

Michael, alaylara, takımlara aldırmadı; inancını ötekilerden daha uzun sürdürdü. Böylece, o ilk yılın baharında Peter, Wendy'yi almaya geldiği zaman Michael da oradaydı. Wendy, Peter'le uçacağı zaman, daha Yokülke'deyken yapraklarla pıtırıcıklardan ör-müş olduğu elbisesini giydi. Tek korkusu, entarinin nasıl kısa kaldığı Peter'in gözüne çarpacak diyeydi. Gelgelelim Peter'in kendi konusunda anlatacak öyle çok şeyi vardı ki elbiseye dikkat etmedi.

Wendy onunla eski zamanların heyecanlı serüvenlerini tatlı tatlı anacaklarını düşlemişti. Gel gör ki yepyeni serüvenler eskilerini Peter'in kafasından silmişti.

Wendy onun can düşmanından söz açınca Peter, "Kaptan Kanca da kim?" diye merakla sordu.

Kız şaşırıp kalarak, "Unuttun mu?" dedi. "Hani onu nasıl öldürdüydün de hepimizin canını kurtardıydın?"

Peter üstünde bile durmaksızın, "Öldürdüklerimi unutuveriyorum," diye omuz silkti.

Wendy kendisi de pek inanmamakla birlikte, "Umarım Tink beni görünce sevinir," dediği zaman da Peter, "Tink de kim?" diye sordu.

Wendy çok sarsılmıştı. "Ah Peter, Peter!" dedi.

Ama uzun uzun anlattığı zaman bile Peter, Teneke Çıngırak'ı anımsayamadı.

"Öyle çok peri var ki," dedi. "Senin dediğin göçüp gitmiş olmalı."

Söylediği doğru olsa gerekti, çünkü periler uzun yaşayamazlar. Gene de öyle miniminnacıklardır ki bu kısa ömür onlara bol bol yeter.

Geçen baharın Peter'in gözüne daha dünmüş gibi gelmesi de Wendy'nin içini burktu; bir yıl beklemek kendisine öyle uzun gelmişti ki! Ama Peter hep o eski, insanı ağzının içine baktırtan Peter'di. Ağaçların üstündeki küçük evde pek güzel bir bahar temizliği yaptılar.

Ertesi yıl Peter gelmedi. Eskisi artık giyilemeyecek kadar kısa kaldığından Wendy yeni elbisesiyle bekledi, ama Peter gelmedi.

Michael, "Belki de hastalanmıştır," dedi.

"Peter hiç hasta olmaz, biliyorsun."

Michael ablasına sokuldu, ürpererek, yavaş sesle, "Wendy, belki de böyle birisi yoktur," diye fısıldadı. Wendy nerdeyse ağlayacaktı; ama Michael zaten ağlamaya başlamış olduğundan o kendini tuttu.

Peter ertesi yılın baharında geldi. İşin garibi şu ki arada bir yıl atlamış olduğunu bilmiyordu bile. Bu, Wendy'nin büyümeden önce onu son görüşü oldu. Peter'in hatırı için bir süre büyümemeye çalıştı. Ne var ki yıllar gelip geçiyor, ama tasasız Peter hiç görünmüyordu. Yeniden karşılaştıkları zaman Wendy

evli bir kadındı. Peter onun gözünde, oyuncaklarını sakladığı kutunun dibindeki bir parça tozdan başka bir şey değildi artık. Wendy büyümüştü ama ona acımanıza gerek yok. Büyümekten hoşlananlardandı o. Sonunda hem de kendi isteğiyle, öbür kızların hepsinden bir gün önce büyüdü.

Bu arada Yitik Çocuklar da büyümüşlerdi artık, olan olmuştu! Monbey'i, Kıvırcık'ı ve İkizleri hemen her gün işe giderken görebilirsiniz: Her birinin elinde bir çanta, koltuğunun altında bir şemsiye. Michael makine mühendisi oldu. Azbiraz bir Leydi ile evlenerek Lord oldu çıktı. Şu demir kapıdan çıkan cübbeli yargıcı görüyor musunuz? Bir zamanların Solfasol'u işte. Çocuklarına anlatacak masal bulamayan, sakallı genç adamsa John'dur.

Wendy düğününde pembe kuşaklı beyaz gelinlik giydi. Peter kilise penceresinden uçup gelerek nikâhı engelleyecek sanırdınız; ama böyle bir şey olmadı... Yıllar gelip geçiyordu. Wendy'nin bir kız çocuğu oldu. Bunu mürekkeple değil, altın yaldızlı kıvılcımlarla yazmak gerek. Kızın adını Jane koydular. Daha ilk baştan yüzünde bir tuhaf, meraklı ifade vardı: Karaya çıktığı dakikadan beri sorular sormak istiyormuşçasına. Biraz büyüdüğü zaman sorduğu hemen tüm sorular Peter Pan üzerineydi. O ünlü kaçışa sahne olan çocuklar odasında, Wendy kızına o günlerden aklında kalan her şeyi anlatıyordu. Burası Jane'in odasıydı şimdi. Çünkü Wendy'nin kocası evin üst katını taksit-

le Wendy'nin babasından satın almıştı. George Darling artık merdiven tırmanamaz olmuştu da. Bayan Darling desenez çoktan ölmüş, unutulmuştu.

Çocuk odasında yalnızca iki yatak vardı şimdi: Jane'le dadısının. Köpek kulübesi kalkmıştı, çünkü Nana da sizlere ömürdü. Kocamışlıktan öldü. Son yıllarında biraz geçimsiz olup çıkmıştı: Kendinden başka kimsenin çocuk bakamayacağını öyle bir kafaya takmıştı ki!

Jane'in dadısı haftada bir gün izne çıkardı. O akşam kızını yatırmak da Wendy'ye düşerdi. Masallar da işte böyle gecelerde anlatılırdı. Çarşafı tepelerinden aşağıya çekip çadır yapmak, çadırın içindeki ürkünç karanlıkta da:

"Şimdi ne görüyoruz, bakalım?" diye fısıldamak Jane'in buluşuydu.

Wendy, "Bu gece başkaca bir şey göremiyorum," diye fısıldadı. Nana burada olsaydı bu saatte konuşup oyun oynamamıza izin vermezdi, diye düşünmekten kendini alamıyordu.

Jane, "Bal gibi de görüyorsun," dedi. "Kendi çocukluk günlerini görüyorsun."

"Çook, çok eskidendi o, güzelim," diyor Wendy. "Ne demezsin, yıllar nasıl da gelip geçiyor."

Kurnaz Jane, "Yıllar da uçup gidiyor mu anne, senin çocukken uçup gittiğin gibi?" diye soruyor.

"Benim uçup gittiğim gibi ha! Biliyor musun,

Jane, kimi kez, acaba gerçekten de uçtum mu, diye bir kuşku kaplıyor içimi."

"Elbet uçmuştun, anneciğim."

"Ah, uçmasını bildiğim o güzel çocukluk günlerim..."

"Şimdi neden uçamıyorsun, anne?"

"Büyüdüm de ondan, güzelim. İnsanlar büyüyünce unutuyorlar bunun gizini."

"Neden unutuyorlar, peki?"

"Neşeli, masum ve taşıyürekli olmaktan çıkıyorlar da ondan. Ancak neşeli, masum ve taşıyürekli olanlar uçabilirler."

"Neşeli, masum, taşıyürekli olmak nasıldır anne? Keşke ben de öyle olabilsem."

Kimi zaman da Wendy çadırın içinde bir şeyler görüyormuş gibi yapıyor, "Şu işe bak, bizim bu çocuk odasını görür gibi oluyorum," diyor.

"Görüyorsun ya!" diyor Jane. "Anlatsana, hadi."

Ve böylece Peter'in pencereden uçup gelerek gölgesini aradığı o ünlü gecenin serüvenine dalıyorlar.

Wendy, "Budala çocuk, gölgesini sabunla yapıştırmaya çalışıyordu," diye anlatmaya girişiyor. "Tutturamayınca ağlamaya başladı, bu da beni uyandırdı. Gölgeyi onun üstüne dikiverdim."

Öyküyü artık annesinden bile daha iyi öğrenmiş olan Jane, "Bir yerini atladın," diyor. "Onun yerde oturmuş ağladığını görünce ne dedin?"

"Yatağımda doğrulup oturdum, 'Çocuk, neden ağlıyorsun?' dedim."

Jane rahat bir soluk alarak, "Şimdi oldu," diyor.

"Sonra hep birlikte Yokülke'ye uçtuk. Periler, korsanlar, denizkızları, yerin altındaki evle, benim minik evim vardı orada."

"Vardı ya! Bunlardan hangisini en çok severdin sen?"

"Yerin altındaki evi severdim, sanıyorum."

"Ben de öyle. Peter'in sana son sözleri ne oldu?"

"Her zaman bekle beni, kulağın kirişte olsun, gecelerden bir gece horoz gibi ötüşümü duyacaksın, dedi."

"Evet, öyle dediydi."

"Ama ne yazık ki beni unuttu."

Wendy bunu gülümseyerek söyledi. Demek ki gerçekten büyümüştü artık.

Bir gece Jane, "Peter'in ötüşü nasıldı?" diye sordu.

Wendy, Peter'in ötüşünü öykünmeye çalışarak, "Böyleydi," dedi.

"Değildi işte," diye Jane ciddi ciddi ona karşı çıktı. "Böyleydi." Ötüşü annesinininkinden bin kat daha iyiydi.

Wendy biraz sarsılmıştı, "Bir tanem, sen nasıl biliyorsun?"

Jane, "Uykumun arasında çok zaman duyar gibi oluyorum," dedi.

“Doğru ya, birçok kız uykularının arasında duyar bunu. Uyanırken de duyan bir ben oldum.”

“Ne mutlu sana!” dedi Jane.

Derken bir gece olanlar oldu. Mevsimlerden bahardı. Gecenin masalı söylenmiş, Jane yatağında uyuyakalmıştı. Wendy ocak başında, yerde oturmuş, ateşin ışığında yama yamıyordu. İşte orada, ocak başında oturmuş yama yamarken bir horozun öttüğünü duydu.

Sonra, gene eskidenki gibi bir esintiyle pencere açıldı, Peter içeriye atladı. Tıpkı eskisi gibiydi. Wendy onun o inci gibi sütdişlerini gördü. Peter küçük bir çocuktü, oysa kendisi büyümüştü. Kıpırdamayı göze alamayarak ocak başında büzüldü: Umarsız ve suçlu, kocaman bir kadın...

Peter, “Merhaba Wendy,” dedi hiçbir değişiklik görmeyerek. Her zamanki gibi kendinden başka pek bir şeye dikkat etmiyordu. Ateşin loş ışığında, Wendy'nin beyaz elbisesi de ilk tanıştıkları zamanki gecelik olabilirdi.

Wendy iyice büzölüp kendi kendini küçültmeye çalışarak, ölgün bir sesle, “Merhaba Peter,” dedi. Ta içinde, “Bırak beni, salıver,” diye ağlayan bir ses vardı.

Peter birden üçüncü karyolanın eksikliğini algılayarak, “Hey, John nerede?” diye sordu.

Wendy, “John burada oturmuyor artık,” dedi kısık sesle.

Peter, Jane'den yana şöyle üstünkörü bir bakış fırlatarak, "Michael uyuyor mu?" diye sordu.

Wendy, "Evet," diye yanıtladı. Hem Peter'i hem de Jane'i aldatıyormuş gibi bir duygu içindeydi. Öyle ki neredeyse yalan söyledi diye taş kesileceğinden korkarak, hemen, "Michael değil bu," diye yalanını düzeltti.

Peter karyolaya bakarak, "Vay canına, yeni mi bu?" diye sordu.

"Evet."

"Oğlan mı, kız mı?"

"Kız."

Artık hiç değilse bunun üzerine Peter durumu anlarsaydı ya? Ama ne gezer!

Wendy dili dolanarak, "Peter, beni götürmek için mi geldin?" dedi.

"Doğallıkla. Bahar temizliği yapmanın zamanı geldi, unuttun mu?"

Nice bahar temizliklerini unutan Peter olmuştu; ama bunu ona söylemenin boşuna olduğunu Wendy biliyordu.

"Gelemem," dedi özür dilercesine. "Uçmasını unuttum."

"Ben sana bi dakkada öğretirim."

"Peter, Peter, peri tozunu boşuna harcama!"

Wendy ayağa kalkmıştı. Ancak o zaman Peter'in içine bir korku düştü. Geri geri büzülerek, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Wendy, "Işığı açayım da kendi gözlerinle gör," dedi.

Bildiğim kadarıyla Peter ömründe ilk olarak gerçekten korkmuştu. "Açma lambayı!" diye bağırdı.

Wendy lambayı gene de açtı ve Peter her şeyi gördü. Dudaklarından hafif, acı bir bağıriş koptu. Karşısındaki bu boylu, güzeller güzeli yaratık, onu kucaklamak için eğilince Peter gene gerileyerek kaçındı.

"Nedir bu?" diye bağırdı.

"Ben yaşlandım artık, Peter. Yirmi yaşımı geçeli yıllar oluyor. Uzun zaman önce büyüdüm."

"Hani söz verdindi. Büyümeyecektin."

"Elimden gelmedi işte. Artık evli bir kadınım, Peter."

"Değilsin işte."

"Evet, Peter, yatakta yatan çocuk da benim kızım."

"Değil işte."

Ama Peter, Wendy'nin doğru söylediğini anlamıştı artık. Hançerini kaldırarak yatağa doğru ilerledi. Hançerini indiremezdi elbet. Bunun üzerine yere oturdu, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Wendy onu nasıl avutacağını bilemedi. Eskiden olsa nasıl kolaylıkla yapardı bunu. Oysa şimdi olup olacağı yetişkin bir kadındı. Kafasını toparlayıp düşünabilmek için koşarak dışarı çıktı.

Peter hâlâ ağlıyordu. Çok geçmeden hıçkırıkları

Jane'i uyandırdı. Küçük kız yatağında doğrulup oturarak hemen durumla ilgilendi.

"Çocuk," dedi. "Neden ağlıyorsun?"

Peter ayağa kalkarak onun önünde yerlere eğildi. Jane de başını eğdi.

"Adım Peter Pan."

"Biliyorum."

"Anneni alıp Yokülke'ye götürmeye geldim."

Jane, "Evet, biliyorum," dedi. "Ben de seni bekliyordum zaten."

Wendy çekine çekine içeri girdiği zaman Peter karyola direğine tünemiş, coşkuyla ötüyordu. Jane de sırtında geceliği, kıvançtan kendini yitirmiş, gene de ciddi bir yüzle, havada uçup durmaktaydı.

Peter, "O benim annem oldu," diye açıklamada bulundu. Jane de yere indi, gidip Peter'in yanına durdu.

"Annesiz yapamaz o," dedi.

Wendy, içi biraz cız ederek, "Evet," dedi. "Biliyorum. Hiç kimse benden daha iyi bilemez bunu."

Peter Wendy'ye, "Hoşça kal," diyerek havalandı. Jane de hiç sıkılmadan onunla birlikte havalandı. Uçmak onun için daha şimdiden yürümekten daha kolaydı.

Wendy onların ardından pencereye koştı.

"Yok, gitmeyin," diye bağırdı.

Jane, "Yalnızca bahar temizliği için," dedi. "Peter her yıl bahar temizliğini ben yapayım istiyor."

Wendy, "Ben de gelebilseydim sizinle," diye içini çekti.

Jane, "Ama biliyorsun," dedi. "Uçamıyorsun ki!"

Wendy sonunda onların birlikte uçup gitmelerine izin verdi, doğallıkla. Son olarak onu pencere başında görüyoruz: Çocukların arkasından bakıyor, onlar gökyüzünde uzaklaşarak küçük birer yıldıza dönüşünceye değin...

Bakmayı sürdürerek Wendy'nin saçlarının ağardığını görebiliriz; çünkü bu anlattıklarım çok eskiden olmuş bitmiş şeyler. Jane de şimdi sıradan, yetişkin bir kadın. Margaret adında bir kızı var. Her yıl bahar temizliği sırasında Peter, unutmazsa gelip Margaret'i Yokülke'ye götürüyor. Orada, Margaret, Peter'e onunla ilgili öyküler anlatıyor. Peter de bunları soluğu kesilerek dinliyor.

Margaret büyüyünce bir kızı olacak, bu kız da sırası gelince Peter'e annelik edecek ve çocuklar şen, masum ve taşıyürekli olduğu sürece bu, hep böyle sürüp gidecek.